Yalan söylemek günahtır.
Kendi kanından birini öldürmek de öyle...

BRO*SİS

ÇÖLLERİN ASİSİ

ALWYN HAMILTON

DEX

Yeni bir şafak. Yeni bir çöl.

Amani bir çöl kızı... Mavi Gözlü Haydut...
Ya da kaderini ellerine almak isteyen cesur bir çocuk...
Eniştesinin onunla evleneceğini duyduğu an,
o evde daha fazla kalamayacağını anlamıştı.
Annesinin... babasını öldüren annesinin asılmadan önce
anlattığı o masal şehrine gitmek zorundaydı.
Ama nasıl?
Cinlere, kulbastılara, Sultan'ın askerlerine kafa tutarak mı?
Bir peygamber atını ele geçirerek mi?
Yoksa erkek kılığına girip Doğu Yılanı denilen
şu gizemli adamla kaçarak mı?

Çöllerin Asisi, İslami, Hindu, Kızılderili
mitolojilerinden *Binbir Gece Masalları*'na,
Vahşi Batı mekânlarından sonsuz çöllere,
Tolkien'den Rowling'in dünyasına kadar,
sıradışı yaratıcılıkta bir hikâyeye açılıyor.

"İlk kitabıyla Hamilton, Batı ve Orta Doğu uygarlığının öğelerini, kendi yarattığı romantik ve mitolojik hikâyeyle ustalıkla birleştirip, serinin devamı için göz alıcı bir ipucu vermiş."
Publishers Weekly

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub

ISBN 978-605-09-4354-2
9 786050 943542
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺24

ÇÖLLERİN ASİSİ

Özgün adı: *Rebel of the Sands*
© 2016 Alwyn Hamilton
Yazan: Alwyn Hamilton

Çeviri: Taylan Taftaf
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Kapak uygulama: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz.
Bent Agency ve Aslı Karasuil Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2017
ISBN: 978-605-09-4354-2
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli–Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

ÇÖLLERİN ASİSİ

ALWYN HAMILTON

On beş yaşımdayken, ailem mutfağımızdaki mantar panoya, öfkeyle mektup yazan bir kızın karikatürünü asmıştı. Kızın mektubunda, "Sevgili anneciğim ve babacağım, mutlu çocukluğum için size çok teşekkür ederim. Yazar olma şansımı yok ettiniz," yazıyordu.

Bu kitabı aileme ithaf ediyorum.

Sevgili anneciğim ve babacağım, mutlu çocukluğum için size çok teşekkür ederim. Bir gün bir kitap yazabileceğimi düşünerek, mutfağımızdaki mantar panoya astığınız karikatür gibi önemsiz görünen jestleriniz de dahil olmak üzere, bana sayısız açıdan yazar olma şansını verdiniz. Artık bir yazarım ve ilk kitabım sizin için.

Birinci Bölüm

Karanlık çöktükten sonra Leşçukuru'nda ortaya çıkanların yalnızca şeytani emellerin peşinde koşturan insanlar olduğu söylenirdi. Şeytani emellerin peşinde koşturduğum yoktu. Gerçi hayırlı emellerim olduğunu da söyleyemezdim.

Atım Mavi'yi Tozluağız denilen barın arkasındaki direğe bağladım. Çitin üzerinde oturan velet şüpheyle bana bakıyordu. Belki de bana şüpheyle baktığını düşünmemin nedeni kapkara gözleriydi. Çocuğun yanından geçerken başlığımın geniş siperliğini hafifçe aşağı çekerek selam verdim. Atla birlikte, başlığı da amcamdan çalmıştım. Daha doğrusu, ödünç almıştım. Kanunlara göre, üzerimdeki kıyafetler de dahil olmak üzere, sahip olduğum her şey amcama aitti zaten.

Barın çift kanatlı kapısı sert bir şekilde açıldığında, kolunu güzel bir kızın omzuna atmış şişko bir sarhoşla birlikte, mekânın ışığı ve gürültüsü de dışarı taştı.

Ne yaptığımı düşünmeden elim sarığıma kaymıştı bile. Yüzümün büyük kısmının örtülü olması için sarığımın sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol ettim. Gün batımının üzerinden saatler geçmesine rağmen, gözlerime dek sardığım sarığım ardında günah çıkaran bir günahkâr gibi ter döküyordum. Gerçek bir keskin nişancıdan çok, yolunu kaybetmiş bir göçebe gibi göründüğümü düşünsem de, kız çocuğu gibi görünmediğim sürece bunun önemi yoktu. Bu gece buradan en azından hayatımla birlikte kurtulacaktım. Cebimde biraz bozuk para olursa da daha iyi olurdu.

Leşçukuru'nun içinde nişancılık yarışmalarının yapıldığı hendeği bulmak kolaydı. Burası kasabanın en gürültülü binasıydı. Tozlu sokağın sonundaki büyük ahır Tozluağız, fazlasıyla kalabalık ve ışıl ışıldı. Yarı yıkık durumdaki, kapısının üzerine tahta çakılmış küçük bir ibadethanenin yanındaydı. Bu ahır belki de bir zamanlar dürüst bir at satıcısına aitti ama öyle bile olsa, bunun üzerinden çok uzun yıllar geçtiği belliydi.

Hendeğe yaklaştıkça kalabalık arttı. Taze bir leşe üşüşen akbabaları andırıyorlardı.

Burnu kan içinde bir adam iki kişi tarafından duvara dayanmıştı. Üçüncü bir adamsa yumruklarını duvara dayanmış adamın yüzüne indirip duruyordu. Pencerelerin birinden sarkan bir kız yüz kızartacak şeyler söyledi. Hâlâ üniformaları içindeki bir grup fabrika işçisi, iyi kalpli insanların arzularına ulaşmasını sağlayan Cin kanı sattığını bağıran bir göçebenin yük arabasının etrafında toplanmışlardı. Adamın sırıtışı gaz lambasının ışığında hakiki bir çaresizliği yansıtıyordu ve bu hiç şa-

şırtıcı değildi. Cin bir yana, buralarda birilerinin gerçek bir İlk Varlık görmesinin üzerinden bile çok uzun yıllar geçmişti. Satıcı, çöl halkının Cin kanının saf ateşten başka bir şey getireceğine ya da Leşçukuru'ndaki birinin kendinin iyi kalpli bir insan olduğuna inanmayacağını bilmesi gerekiyordu. Son Eyalet'teki herkes bu iki nokta açısından da bilgi sahibi olacak kadar duaya gitmişti.

Bütün bunları daha önceden görmüşüm gibi, gözlerimi ileride tutmaya çalıştım.

Binaların tepesine çıkarsam çölün ilerisindeki Tozluyol'u görebilirdim ama şu anda karanlık evlerden başka görülecek bir şey olmazdı. Tozluyol halkı güneş doğarken kalkar, güneş batarken yatardı. Doğru, dürüst davranışlar gecenin karanlık saatlerine ait değildi. Sıkıntıdan ölmek mümkün olsaydı, Tozluyol'daki herkes geberir gider, kemikleri çöle saçılırdı.

Ama Leşçukuru gecenin bu saatinde canlıydı.

Ahıra girerken kimsenin dikkatini çekmedim. Çoktan hendeğin etrafında kalabalık toplanmıştı. Saçaklardaki gaz lambalarının ışığı, insanların yüzlerine yağlı bir ışıltı veriyordu. Hedefleri yerleştiren sıska çocuklar, daha hızlı olmaları için bağırıp çağıran bir adamın salladığı yumruklardan kaçmaya çalışıyorlardı. Hallerine bakılacak olursa, bunlar öksüz çocuklardı. Muhtemelen babaları, bozulan bir makine yüzünden paramparça olana dek, Tozluyol'un dışındaki silah fabrikasında çalışmıştı. Belki de bir gün işe sarhoş gitmiş ve ağır yanıklar almıştı. Barutun güvenli bir iş ortamı sağladığı söylenemezdi.

Etrafıma bakmakla öylesine meşguldum ki, hendeğin girişinde dikilen devasa adama neredeyse çarpacaktım.

"Ön mü, arka mı mı?" dedi adam. Ellerini umursamaz bir havada, sol kalçasındaki palayla sağ kalçasındaki tabancanın üzerine koymuştu.

"Ne?" dediğim anda, alçak sesle konuşmam gerektiğini hatırladım. Bir haftadır arkadaşım Tamid'in sesini taklit etmek için çalışıyordum ama hâlâ bir erkekten çok, oğlan gibi çıkıyordu sesim. Gerçi adam bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Arkada durmak üç, önde durmak beş *fouza*. Bahisler on fouza'dan başlar."

"Ortada durmak ne kadar?" *Kahretsin!* Bunu demek istememiştim. Farrah Teyze son bir yıldır ne zaman salakça bir laf etsem tokatı yüzüme indirerek bu ukala halimi yok etmeye çalışsa da başarılı olamamıştı. Aynı şeyi bu adam denediği takdirde canımın çok daha fazla yanacağına dair bir his vardı içimde.

Ama adam, safın tekiymişim gibi, bana kaşlarını çatmakla yetindi. "Ön ya da arka. Orta diye bir şey yok evlat."

"Buraya izleyici olarak gelmedim ki," dedim, cesaretimin son kırıntılarını da kaybetmeden önce. "Yarışmak için buradayım."

"O halde neden boş yere zamanımı harcıyorsun ki? Hasan'a gideceksin," diyerek beni, kabarık kumaşlı, parlak kırmızı renkte bir pantolon giymiş, çenesinde kapkara sakalı olan adama doğru itti. Adamın arkasında durduğu alçak masanın üzerindeki madeni para kuleleri, parmaklarını tıkırdattıkça sarsılıyordu.

Sarığımın içinde derin bir nefes aldım ve midem ağzıma gelmemiş gibi görünmeye çalıştım. "Giriş ne kadar?"

Hasan'ın dudağındaki yara izi, alaycı bir ifadeyle dudak bükmüş gibi görünmesine neden oluyordu. "Elli fouza."

Elli mi? Bu, cebimdeki paranın neredeyse tamamı demekti. Miraji'nin başşehri Izman'a kaçmak için bir yıldır biriktirdiğim para ancak bu kadardı zaten.

Yüzümün burundan aşağısı kapalı olmasına rağmen, sanırım Hasan kararsızlığımı sezmişti. Çekip gideceğimi düşünmüş gibi, bana olan ilgisini kaybederek başka yerlere bakmaya başlamıştı bile.

Kararımı vermemi sağlayan da bu oldu. Son üç yıldır teker teker biriktirdiğim, bir avuç dolusu *louzi* ve yarım-louzi'yi masaya koydum. Farrah Teyze her zaman, sırf bir başkasının haksız olduğunu kanıtlayabilmek için kendimi aptal yerine koymaktan geri durmadığımı söylerdi. Belki de haklıydı.

Hasan şüpheyle paralara baktı. Ama profesyonel bir paragözün hızıyla paraları saydığında, istediği miktarın orada olduğunu inkâr edemeyeceğini anladı. Kısacık bir an için, hissettiğim tatmin duygusu gerginliğime baskın çıktı.

Bana, ipe asılı bir tahta parçası uzattı. Tahtanın üzerine siyah boyayla yirmi yedi yazılmıştı. "Tabancalarla haşır neşir misin, yirmi yedi?" diye sordu Hasan, ben ipi boynuma geçirirken. Tahta parçası, memelerim belli olmasın diye göğsüme bastırdığım paçavraların üzerine düştü.

"Biraz," dedim, soruyu geçiştirmek isteyerek. Tozluyol'da, hatta bu açıdan Son Eyalet'in tamamında her şeyin yoksunluğunu yaşıyorduk. Yiyecek. Su. Kıyafet. Fazlasıyla sahip olduğumuz yalnızca iki şey vardı. Kum ve tabancalar.

Hasan homurtuyla güldü. "Öyleyse ellerinin titrememesi gerektiğini biliyorsundur."

Çukura doğru yürürken titrememeleri için ellerimi vücuduma bastırdım. Tabancayı sabit tutamadığım takdirde, okuma-yazmadan önce nişan almayı öğrenmemin hiçbir önemi kalmazdı. Kumluk zeminde, kirli fabrika üniformasının altındaki vücudu neredeyse tamamen kemiklerden oluşuyormuş gibi görünen bir adamın yanına geçtim. Diğer yanıma, kalın boynuna asılı ipte yirmi sekiz yazan bir başka adam geçti.

Etrafımızdaki tribünler dolmuştu. Bahse girenler, tahtalarımızda yazan numaralarla birlikte yatırmak istedikleri miktarları bağırıyorlardı. Bahse girecek olsaydım, paramı kimsenin bana para yatırmayacağına yatırırdım. Aklı başında olan hiç kimse, sarığını indirip yüzünü gösterecek kadar bile cesareti olmayan sıska bir oğlana para yatırmazdı. Belki aklı başında olanların da arada sırada yanılabileceğini kanıtlayarak, bana para yatıracak kadar kafayı bulmuş bir deliye biraz para kazandırabilirdim.

"Hayırlı akşamlar, efendiler!" Hasan'ın yüksek sesi kalabalığı susturdu. Koşturan çocuklar ellerimize tabancalarımızı tutuşturuyordu. Benim tabancamı saçları örgülü, ayakları çıplak bir kız verdi. Tabancayı elime aldığım anda avcumdaki serin ağırlığı rahatlamamı sağladı. Hızlıca hazneyi kontrol ettiğimde altı kurşun olduğunu gördüm. "Herkes kuralları biliyor herhalde. O yüzden ya kurallara göre oynarsınız ya da Tanrı yardımcım olsun ki, hilekâr suratınızı kendi ellerimle parçalarım." Tribünlerden yükselen kahkahaların arasına birkaç coşkulu haykırış da karıştı. Şişeler yerleştirilirken, seyirciler amcamın at alışverişinde atları gösterdiği gibi, parmak-

larıyla bizleri göstermeye başladı. "Birinci turda altı kurşununuz ve altı şişeniz var. Turun sonunda kırılmayan şişeniz kalırsa, elenirsiniz. İlk on kişi öne çıksın."

İlk on kişi yerlerine geçerken geride kaldık. Adamların ayakları toprağa çizilmiş beyaz çizginin ucundaydı. Şişelerle aralarında üç buçuk metrelik bir mesafe olduğunu tahmin ettim.

Bunu bir çocuk bile yapabilirdi.

Gene de adamlardan ikisi ilk atışlarında ıskalamayı başardı. İlk onlunun atışlarının sonunda yalnızca oyuncuların yarısı şişelerinin tamamını vurmuştu.

Bu adamlardan biri, diğer bütün oyuncuların iki katı cüsseye sahipti. Üzerinde, bir zamanlar ordu üniforması ymış gibi görünen bir şey vardı ama öylesine eskimişti ki, eskiden ordu altınlarıyla mı parıldadığını, yoksa yalnızca çöllerde eskimiş bir kıyafet mi olduğunu anlamak imkânsızdı. Göğsündeki tahta parçasının üzerine kalın bir çizgi çekilmişti; bir numaralı oyuncuydu bu. Tribünlerden en coşkulu tezahüratları o almıştı. İnsanlar, "Dahmad! Dahmad! Şampiyon Dahmad!" diye bağırırken, Dahmad'ın kırık şişe parçalarını toplamak için koşturan çocuklardan birini yakaladığını gördüm. Duyamayacağım kadar alçak bir sesle kulağına bir şeyler söyledikten sonra çocuğu ileri doğru itti. Çocuk, içinde kahverengi bir içkinin olduğu bir şişeyle geri geldi. Dahmad çukurla tribünleri ayıran demirlere yaslanıp şişeyi dikti. Kafayı bu kadar erken bulacaksa şampiyon kalamayacağını düşündüm.

Bir sonraki onlu çok daha can sıkıcıydı. On oyuncudan yalnızca biri şişelerin tamamını vurabildi. Kaybedenler aradan çekildiğinde, kazananın yüzünü gördüm. Ne gör-

meyi beklediğimi bilmiyordum ama bu genç adam öyle biri değildi. Buralardan olmadığı belliydi. Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey bu oldu. Buradaki herkes buralıydı. Aklı başında hiç kimse kendi rızasıyla Son Eyalet'te olmayı seçmezdi.

Benden ancak birkaç yaş büyük görünen bir delikanlıydı. Bizden biri gibi giyinmişti. Boynuna gelişigüzel bir şekilde yeşil bir sarık sarmıştı. Üzerindeki çöl kıyafetleri öylesine boldu ki, göründüğü kadar cüsseli olup olmadığını anlamak imkânsızdı. Saçları herhangi bir Miraji oğlanının saçları kadar karaydı. Hatta ten rengi bile öylesine koyuydu ki, içimizden biri olduğu rahatlıkla düşünülebilirdi. Ama buralı değildi. Bugüne dek hiç görmediğim keskin yüz hatlarına sahipti. Yüksek elmacık kemikleri, kare şekilli bir çenesi ve hayatımda gördüğüm en esrarengiz gözlerin üzerinde koyu renk kaşları vardı. Ama tedirgin edici bir havası yoktu. Mağlup ettiği adamlardan birkaçı ayaklarına doğru tükürdüğünde, genç yabancının ağzının bir ucu, kahkaha atmamak için kendini zor tutuyormuş gibi hafifçe yukarı kalktı. Kendisine baktığımı fark etmiş gibi, gözlerini bana çevirdi. Anında gözlerimi kaçırdım.

Geriye on bir kişi kaldık. İlk iki grubun rakamından bir kişi fazla olduğumuzdan, bütün oyuncuların yarısı kadar bir vücuda sahip olsam da, beyaz çizgi boyunca sıkışmak için birbirimizi ittik.

"Kenara kay, yirmi yedi!" Yan tarafıma bir dirsek girdi. Dilimin ucuna kadar gelen sert bir sözcükle başımı kaldırdım. Ama o sert sözcük dudaklarımdan çıkmadan önce, yanıma sıkışmaya çalışan kişinin Fazim Al'Motem olduğunu gördüm.

Küfrü basmamak için kendimi tuttum. Bildiğim bütün küfürleri bana Fazim öğretmişti. O zamanlar Fazim sekiz, ben altı yaşındaydım. Bu küfürleri ederken yakalandığımızda ağzıma kum doldurmuşlardı; Fazim de suçu bana atmıştı. Tozluyol küçük bir kasabaydı. Kendimi bildim bileli Fazim'i tanırdım ve biraz akıllanmaya başladığım ilk günden itibaren ondan nefret etmiştim. Bugünlerde zamanının çoğunu, benim de sıkışıp kaldığım amcamın evinde geçiriyor ve ellerini kuzenim Shira'nın kıyafetlerinin altına sokabilmek için çabalıyordu. Shira bizden tarafa bakmıyorken, arada bir bana yazıldığı da oluyordu.

Burada ne yapıyordu? Aslına bakılacak olursa, elindeki tabancayla, ne yaptığını anlayabiliyordum.

Lanet olsun Fazim'e!

Burada kız olduğumun anlaşılması bir şeyken; Fazim'in beni tanıması bambaşka bir şeydi. Küfrederken yakalandıktan sonra da defalarca başımı belaya sokmuştum ama yalnızca bir seferinde esaslı bir dayak yemiştim. Annemin ölümünün üzerinden çok zaman geçmemişti. Enistemin atlarından birini ödünç alarak Tozluyol'u terk etmiştim. Beni yakaladıklarında Juniper'e olan yolu yarılamıştım. Teyzemle sopasının üzerimdeki işi sona erdiğinde, bir ay boyunca ata binememiştim. Farrah Teyzem çalıntı parayla Leşçukuru'nda kumar oynadığımı öğrendiği takdirde, beni çok daha fena döverdi.

Akıllıca olan şu anda buradan çıkıp gitmekti. Ama bu durumda elli fouza kaybetmiş olurdum. Burada para, akıldan daha zor bulunan bir şeydi.

Bir kız gibi durduğumu fark ederek, hedeflere dönmeden önce sırtımı dikleştirdim. Çocuklar şişeleri dizmek

için koşturmaya devam ediyordu. Namlusuyla çocukları takip eden Fazim, "Bang! Bang! Bang!" diye bağırıp irkilen çocuklara gülüyordu. Silahının geri teperek yüzündeki o gülümsemeyi silmesini isterdim.

Çocukların ortalıktan çekilmesiyle yalnızca nişancılar ve şişeler kaldı. İlk turun tamamlanmasından önceki son gruptuk. Tabancalar çoktan ateşlenmişti. Hemen önümdeki altı şişeme odaklandım. Böyle bir atışı gözüm kapalı yapabilirdim. Ama dikkatli davranmak zorundaydım. Mesafemi ayarladım, namluyu düzelttim, nişangahımı kontrol ettim. Tatmin olduğumda tetiği çektim. En sağdaki şişe parçalandığında omzularımdaki gerginlik biraz azaldı. Sonraki üç şişeyi de hızla indirdim.

Parmağım beşinci kez tetiğe basarken bağıran biri dikkatimi dağıttı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan biri bana çarptı.

Iskaladım.

Nişancılardan birinin yana ittiği Fazim yere düşerken bana çarpmış ve bir başka nişancı Fazim'in üzerine çıkmıştı. Kalabalık yuh çekerken Fazim kumların içinde boğuşmaya başladı. Kapıdaki cüsseli adam kavgayı ayırarak boynundan tuttuğu Fazim'i yana sürükledi. Canı sıkıntısıyla olan biteni izleyen Hasan kalabalığa döndü. "Bu turun galipleri..."

"Hey!" diye bağırdım, hiç düşünmeksizin. "Bir kurşun daha istiyorum."

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Dikkatleri üzerime çekmemeye dair düşüncelerimi artık rafa kaldırabilirdim. Bütün gözler üzerime döndüğünden boynumda yakıcı bir gerginlik hissettim. Ama bu benim için çok

önemliydi. Yeni bir kurşun istememeyi kabullenemeyeceğim kadar önemliydi. Hasan'ın yüzündeki aşağılayıcı ifadeyi gördüğümde, boğazımdan yukarı yükselen, aşağılanmayla öfkenin iç içe geçtiği duyguyu hissettim. "İşler böyle yürümüyor, yirmi yedi. Altı kurşun, altı şişe. İkinci şans yok."

"Ama bu adil değil! O beni itti!" Duvara dayanmış, yumruk yediği çenesini ovan Fazim'i gösterdim.

"Burası da okul bahçesi değil, velet! Adil filan olmak zorunda değiliz. Şimdi, son kurşununu da sıktıktan sonra elenip gidersin ya da sıradan çıkar, hükmen mağlup sayılırsın."

Tabancasında kurşunu kalan tek nişancı bendim. Kalabalık çıkıp gitmem için beni yuhalamaya başladığında, örtülü yüzümün öfkeyle kızardığını hissettim.

Beyaz çizgide tek başımaydım. Silahımı kaldırdım. Haznedeki tek kurşunun ağırlığını hissedebiliyordum. Sarığımı, yapıştığı dudaklarımdan kaldıran uzun bir nefes verdim.

Tek kurşun. İki şişe.

Sağa doğru iki adım attıktan sonra, yarım adım geriledim. Vücudumu bükerek her şeyi zihnimin içinde görmeye çalıştım. Şişelerden birini tam ortasından vurduğum takdirde diğerini vuramazdım. Şişelerden birinin tam kenarına nişan aldığımda ise ikisini de kıramayabilirdim.

Elli fouza.

Bağrışlara, alaylı sözlere kulaklarımı kapadım. Çukurun etrafındaki bütün gözlerin üzerimde olduğu gerçeğini ve dikkat çekmemeye dair bütün şansımı yok ettiği-

mi aklımdan sildim. İçim korkuyla doldu. Son üç gündür karnıma yerleşen korkuydu bu. Tamid'e gitmek üzere, karanlık çöktükten sonra amcamın evinden kaçmaya çalışırken Farrah Teyzemin adımı söylediğini duyduğum geceden beri.

"...Amani?"

Adımdan önce ne dediğini duyamamıştım ama olduğum yerde durmam için yeterliydi bu.

"Onun bir kocaya ihtiyacı var." Eniştem Asid'in sesi ilk karısınınkine göre daha kolay duyuluyordu. "Bir erkek onu hizaya getirebilir. Bir ay sonra Zahia'nın ölümünün üzerinden bir yıl geçmiş olacak. O zaman Amani temiz ve evlenmeye hazır olacak." Annem asıldığından beri insanlar onun adını, lanetliymiş gibi, söylemekten yavaş yavaş vazgeçmişti. Şimdi de amcam onun ölümünden bir iş meselesiymiş gibi bahsediyordu.

"Kendi kızların için koca bulmak yeterince zor zaten." Farrah Teyze'nin ses tonundan, amcama sinirlendiği belli oluyordu. "Şimdi de kız kardeşimin piçi için koca bulmamı mı istiyorsun?" Farrah Teyze annemin adını asla ağzına almazdı. Annem asıldığından beri bir kez olsun adını söylememişti.

"O halde ben onu kendime karı olarak alırım." Asid Enişte bunu satın almayı düşündüğü bir attan bahsedermiş gibi söylemişti. Kumun içindeki kollarım neredeyse çözülecekti.

Teyzemin boğazından kibirli bir ses yükseldi. "Daha çok genç." Sesinde, devam etmek istemediği konuşmaları sona erdiren sabırsız bir ton vardı.

"Nida'nın evlendiği yaştan daha genç değil. Zaten be-

nim evimde yaşıyor. Benim yemeğimi yiyor." Normalde ilk karısı olarak evi yöneten kişi Farrah Teyze'ydi ama arada bir kocasının ipleri eline aldığı da olurdu ve Asid Enişte-nin bu fikre korkutucu ölçüde hızlı ısındığını anlamıştım. "Burada karım olarak kalır ya da bu evden bir başkasının karısı olarak gider. Ben kalmasını tercih ederim."

Ama ben kalmayı tercih etmemiştim.

Kaçmaya karar vermiştim. Ya da kaçmayı denerken canımı verecektim.

Bunları aklımdan geçirdiğim anda her şey netlik kazandı. Ben ve hedefim. Aldığım nişan dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Tetiği çektim.

Birinci şişe anında kırıldı. İkincisi ise üzerinde durduğu tahtanın ucunda sallandı. Şişenin kalın camındaki kırılmış kısmı görebiliyordum. Şişe ileri geri sallanırken nefesimi tuttum.

Bir daha asla göremeyebileceğim elli fouza.

Buradan gitmemin tek yolu olan elli fouza'yı kaybedebilirdim.

Ama şişe yere düşerek parçalandı.

Kalabalıktan haykırışlar yükselirken uzun bir nefes bıraktım.

Arkama döndüğümde, Hasan'ın bana, üzerine kapanmak üzere olan bir tuzaktan son anda kaçmayı başaran bir yılanmışım gibi baktığını gördüm. Hasan'ın arkasında duran yabancı ise kaşlarını kaldırmış, beni izliyordu. Sarığımın arkasında sırıtmama engel olamıyordum. "Nasıldım?"

Hasan dudağını büktü. "İkinci tur için dizilin!"

İkinci Bölüm

Ne kadar zamandır ateş ettiğimizi bilmiyordum. Sırtımın terle kaplanmasına yetecek kadar. Şampiyon Dahmad'ın turlar arasında üç içki şişesinin dibini görmesine yetecek kadar. Nişancıların ardı ardına elenmesine yetecek kadar.

Ama elimde hâlâ bir tabanca vardı.

Karşımdaki hedef, çocuklardan birinin krank koluyla döndürdüğü, yavaşça hareket eden bir tahtanın üzerindeki şişelerdi. Ardı ardına altı kez tetiğe bastım. Kalabalığın uğultusu yüzünden şişeler parçalandığında çıkan sesi duyamadım.

Omzuma bir el indi. "Bu geceki son yarışmacılarımız!" diye bağırdı Hasan, kulağımın dibinde. "Şampiyonumuz Dahmad!" Elindeki içki şişesiyle hafifçe sendeleyerek doğ-

rulan adam kollarını havaya kaldırdı. "Şampiyonumuza meydan okumak için geri dönen, Doğu Yılanı." Yabancı delikanlı, alaylı sataşmalarla yuhalamaları duymuyormuş gibiydi; ağzının bir ucu hafifçe havaya kalkarken, etrafına bakmadı bile. "Bu güzel gecede aramızda yeni bir nişancı da var." Hasan, kolumu tutup havaya kaldırdığında kalabalık çılgına döndü. Haykırıyor; ahırın sarsılmasına neden olacak şekilde ayaklarını yere vuruyorlardı. "Mavi Gözlü Haydut."

Bu lakap heyecanımı öldürürken, panikle etrafıma bakarak Fazim'in hendekte olup olmadığını anlamaya çalıştım. Elbette, onları oğlan olduğuma inandırsam bile gözlerimi saklayamayacağımın farkındaydım. Benimle ilgili diğer her şey, herhangi bir çöl kızında olacağı şekilde koyuyken, gözlerim dikkat çekiyordu. Ne denli budala olursa olsun, Fazim buradaysa ikiyle ikiyi toplayıp üç sonucuna ulaşmayacak kadar akıllıydı. Gene de sarığımın arkasında sırıtıp, tezahüratların beni yükseltmesine izin verdim. Hasan kolumu bıraktı. "Son bahislerinizi yapmanız için on dakikanız var, millet. Son turumuz başlamak üzere."

Bahisçiler telaşla koşturmaya başlamıştı. Yapacak başka bir şey olmadığından, çukurun boş bir köşesinde kumların içine çöküp sırtımı sırıklara dayadım. Gerginliğim yüzünden bacaklarım biraz uyuşmuş gibiydi. Gömleğim terden karnıma yapışmış; sarığımın ardındaki yüzüm kızarmıştı.

Ama kazanıyordum.

Gözlerimi kapadım. Gerçekten de buradan para ödülüyle ayrılabilirdim.

Hızlı bir hesap yaptığımda para ödülünün bin fouza'nın üzerinde olacağını çıkardım. Hayatımın sonuna dek çalıp çırpsam ve aşırı tutumlu davransam bile bin fouza biriktiremezdim. Özellikle birkaç hafta önce Sazi'deki madenin çökmesinin ardından. Kaza olduğunu söylüyorlardı. Kötü yerleştirilmiş patlayıcılar. Yani, en azından resmi hikâye buydu. Bu daha önce de olmuştu. Gerçi bu kadar kötü değildi. Sabotaja dair söylentiler çalınmıştı kulağıma. Madene bomba yerleştirildiğine dair söylentiler. Daha çılgın söylentilere göre bunu yapan bir İlk Varlık'tı. Günahları yüzünden Sazi'ye saldıran bir Cin.

Ama ne olursa olsun, madenden metal çıkmaması tabanca ve dolayısıyla para yok demekti. Son günlerde herkes kemerini sıkıyordu. Benimse kemer sahibi olacak kadar bile param yoktu.

Bin fouza'yla bir kemerden çok daha fazlasına sahip olabilirdim. Fabrika dumanına boğulmuş bir çıkmaz sokağı andıran bu çölden kurtulabilirdim. Dosdoğru Izman'a giderdim. Bunun için tek yapmam gereken Juniper'e giden bir sonraki kervana katılmaktı. Juniper'den Izman'a tren kalkıyordu.

Izman.

Bu şehrin adını, annemin kulağıma fısıldadığı umut dolu bir dua gibi duymadan düşünemiyordum. Daha büyük bir dünya vadediyordu. Daha iyi bir hayat. Birdenbire sona ermeyen bir hayat.

"Mavi Gözlü Haydut, ha?" Gözlerimi açtığımda yabancının yanıma çöktüğünü gördüm. Kollarını dizlerinin üzerine attı. Konuştuğunda bana bakmadı. "En azından Doğu Yılanı'ndan daha iyi." Elinde bir kırba vardı. O ana

dek ne kadar susadığımı fark etmemiştim; kırbadan büyük bir yudum alırken gözlerim onu takip etti. "Gene de bu lakabın dürüst olmayan bir tarafı var." Gözünün ucuyla bana baktı. Konuşmasında, kendine çok fazla güvenen bir budalaya bile başının belada olduğunu düşündürtücek bir çarpıklık vardı. "Gerçek bir adın var mı?"

"Elbette. Ama illa bana bir adla seslenmek istiyorsan, Oman diyebilirsin." Gözlerim belki beni biraz da olsa ele veriyordu ama ona adımın Amani Al'Hiza olduğunu söylemek çok, çok daha fazlasını açık ederdi.

Yabancı buna homurtuyla güldü. "Ne komik. Benim adım da Oman."

"Komikmiş," dedim, kupkuru bir sesle. Aynı anda gülümsemiştim. Herhalde Miraji'de doğan erkeklerin yarısının adı Oman'dı. Yüce Sultan'ımızın adıydı bu. Oman adını tercih eden ebeveynlerin, bu sayede çocuklarının hükümdarımızın gözünde değer kazanacağını mı (gerçi Sultan'a asla yaklaşamazlardı), yoksa Tanrı'nın yanlışlıkla çocuklarına iyi talih bahşedeceğini mi düşündüklerini bilemiyordum. Tek bildiğim, nasıl benim adım Oman değilse, bu yabancının adının da Oman olmadığıydı. Gözlerinden yüz hatlarına ve kendisine ait değilmiş gibi duran çöl kıyafetlerine dek, bu delikanlıyla ilgili her şey yabancıydı. Miraji dilini buralı insanların çoğundan iyi konuşmasına rağmen aksanını da sezebiliyordum.

"Sen nerelisin?" diye sormama engel olamadım. Ağzımı açtığım her sefer kız olduğumun anlaşılması konusunda riske girdiğimi bilsem de kendimi durduramıyordum.

Yabancı, bir yudum su içti. "Belli bir yerden değil. Sen?"

"İlginç bir yerden değil." Aynı oyunu ben de oynayabilirdim.

"Susadın mı?" Kırbayı uzatırken ilgiyle üzerime diktiği gözlerindeki keskin bakışı fark ettim. Susuzluktan kurumuştum ama sarığımı biraz olsun indirmeyi göze alamazdım. Hem burası çöldü. İnsan susuzluğa alışıyordu.

"Gerek yok," dedim, kurumuş dudaklarımı yalamamak için kendimi tutarak.

"Sen bilirsin." Kırbasından büyük bir yudum alırken, açgözlülükle gırtlağının inip kalkmasını izledim. "Ama arkadaşımızın öyle olduğuna şüphe yok," dedi. "Susamış, yani."

Yabancının gözlerini takip ettiğimde Dahmad'ın kıpkırmızı bir suratla bir başka şişeyi boşalttığını gördüm.

"Senin için böylesi çok daha iyi." Omuz silktim. "Nasıl olsa ikinizi de mağlup edeceğim. En azından ikinci sen olursun."

Yabancı buna rahat bir ifadeyle güldü. Onu bu şekilde güldürdüğüm için kendimi bir aptal gibi memnun hissettim. Bahisçilerin oluşturduğu sıranın önündeki bir adam kaşlarını çatarak bize baktı. Gizli bir ittifak içinde olduğumuzu düşünüyordu sanki. "Seni sevdim, evlat," dedi yabancı. "Yeteneklisin. Bu yüzden sana tavsiyede bulunacağım. Bilerek yenilmelisin."

"Gerçekten de bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?" Elimden geldiğince sırtımı dikleştirerek ona meydan okuyormuş gibi görünmeye çalıştım.

"Şuradaki arkadaşımızı görüyor musun?" dedi, başını Dahmad'a doğru sallayarak. "Bu arkadaşımız masa için oynar. Yani Dahmad kazandığında Hasan zengin olur.

Bu yüzden yabancıların Dahmad'ı mağlup etmesinden pek hoşlanmazlar."

"Buralı olmayan biri olarak bunları nereden biliyorsun?"

Yabancı öne eğildi. "Çünkü onu geçen hafta mağlup ettim." Ayakta sallanan Dahmad'ın destek almak için duvara tutunmasını izledik.

"Onu mağlup etmek çok zor görünmüyor."

"Zor değil. Asıl sorun, Hasan'ın peşime taktığı ve kazandığım parayı geri almak için beni bir ara sokakta köşeye sıkıştıran iki adamdı." Ellerinden birini açıp kapadığında, eklem yerlerindeki iyileşmeye yüz tutmuş yaraları gördüm. Eline baktığımı fark etti. "Endişelenme." Göz kırptı. "Herhalde senin peşine başka adamlar düşer."

Yüzümde görüp de endişe olduğunu sandığı ifadeyi silmeye çalıştım. "Gene de buradasın. Üzerine atlamaları için onlara ikinci bir şans vermeye mi geldin?"

Dikkatle yüzüme baktı. Az önceki alaycı hali yok olmuştu. "Kaç yaşındasın sen? On üç filan mı?" Aslında on altı, hatta neredeyse on yedi yaşındaydım ama oğlan olarak çok daha küçük gösteriyordum herhalde. "Senin gibi bir nişancı, bu gece öldürülmemeyi başardığı takdirde birkaç yıl içinde uzaklara gidebilir. Yarışmayı bırakmanın utanılacak bir tarafı yok. Hepimiz nasıl ateş ettiğini gördük. Bunu kanıtlayacağım diye canından olmana gerek yok."

Ona bir bakış attım. "Bu kadar tehlikeliyse sen neden geri döndün?"

"Çünkü paraya ihtiyacım var." Kırbasından bir yudum daha alıp ayağa kalktı. "Ve başımı belaya soktuğum her

sefer canımı kurtarmasını bilirim." Bu son lafı içimi acıttı. Çaresizliğin ne demek olduğunu bilirdim. Kalkmama yardımcı olmak için uzattığı elini tutmadım.

"Benden daha çok ihtiyacın olamaz," dedim alçak sesle. Bir an için birbirimizi anladığımızı hissettim. Bir açıdan aynı taraftaydık. Ama hâlâ rakiptik.

Yabancı uzattığı elini indirdi. "Sen bilirsin, Haydut," dedikten sonra arkasına dönüp gitti. Bir süre daha olduğum yerde oturup, yalnızca pes etmem için gözümü korkutmaya çalıştığına kendimi ikna ettim. İkimiz de Dahmad'ı mağlup edebilirdik. Ama yabancı iyi bir nişancıydı.

Ben daha iyiydim. Daha iyi olmak zorundaydım.

Bahisçiler, para yatırmaya çalışan müşterilerle boğuşurken, üçümüz çizgide yerimizi aldık. Bu defa çıplak ayaklı kız tek bir kurşunla geldi. Diğer elindeyse siyah bir kumaş şeridi vardı.

"Bu geceki son turumuz!" diye bağırdı Hasan. "Körebe oyunu!"

Kumaş şeridine uzandığım anda duyduğum silah sesleriyle elimi geri çektim.

Vurulmamak için yere eğildim ama sesler dışarıdan geliyordu. Biri çığlık attı. Seyircilerin yarısı ayaklanarak bu yeni eğlenceyi görebilmek için birbirlerinin üzerlerine çıkmaya çalıştı. Hiçbir şey göremiyordum ama adamın sesini net bir şekilde duydum.

"Asi Prens Ahmed adına! Yeni bir şafak, yeni bir çöl!"

Tenimin her bir gözeneğine iğne batırılmış gibi hissettim.

"Lanet olsun." Yabancı, parmak eklemlerini çenesine sürdü. "Bu hiç de akıllıca değildi."

Yeni bir şafak. Yeni bir çöl. Herkes Asi Prens'in şiarından haberdardı ama kimse bunun üzerine fısıldaşmaktan ötesini yapmazdı. Sultan'ın yoldan çıkmış oğluna desteğini bağırarak göstermek için aptalın teki olmanız gerekirdi. Son Eyalet'te Sultan'ın aleyhinde bir laf etmek istemeyeceğiniz kadar, eski fikirlere ve yeni silahlara sahip adam vardı.

Seyirciler kendi aralarında konuşmaya başlamıştı. "Asi Prens haftalar önce Simar'da öldürüldü." "İblisin dölü kız kardeşiyle birlikte Derva'nın mağaralarında saklandığını duydum." "...bulunup asılmalı." "Şu anda Izman'a doğru yürüyor."

Bu hikâyelerin yarısını ben de duymuştum. Ve bunlardan farklı yarım düzinesini daha... Ortadan kaybolduğu on beş yılın ardından babasının tahtı için mücadele etmek amacıyla yeniden ortaya çıktığı Sultim imtihanlarından bu yana, Ahmed'le ilgili konuşulanlar gerçek haberlerle efsaneler arasında gidip geliyordu. Prens Ahmed'in Sultim imtihanlarından galip ayrıldığı ama Sultan'ın, onu varisi olarak kabul etmek yerine öldürtmeye çalıştığını söyleyenler vardı. Büyü kullanarak hile yapmaya çalıştığı ama buna rağmen mağlup olduğunu söyleyenler de... Bu farklı hikâyelerin tamamında aynı olan tek kısım, imtihanlarda tahta çıkma hakkını kazanamayan Prens Ahmed'in, ülkeyi ele geçirmek için bir isyan başlatmak amacıyla çöllerde kaybolduğuydu.

Yeni bir şafak. Yeni bir çöl.

İçimde heyecanın kıvılcımını hissettim. Bugüne dek duyduğum hikâyelerin büyük kısmı, çok uzun zaman önce ölmüş insanların başından geçen, çok uzun zaman önce

gerçekleşmiş olaylarla ilgiliydi. Asi Prens ise, her an öldürülebilecek olsa da, şu anda yaşadığımız bir hikâyeydi.

Dışarıdaki arbede çok sürmedi. Bir süre sonra kapıyı bekleyen herifin, yakasından tuttuğu bir çocuğu içeri sürüklediğini gördüm. Benim görünmeye çalıştığım yaşta bir oğlan çocuğuydu. Çocuk kalabalığın içinden geçerken sarhoş yuhalamalar yükseldi.

"Bak sen!" Kalabalığın ilgisini yeniden kendine çekmek isteyen Hasan'ın sesi gürültünün üzerine çıktı. Ayakta kalmak için çabalayan çocuğun yüzünden kan boşalıyordu. Birkaç sert yumruk yediği belliydi ama çok kötü durumda değildi. Henüz vücudunda bir kurşun deliği ya da bıçak yarası yoktu. "Görünüşe göre bir gönüllümüz var!"

Herif çocuğu öne çıkararak hedef noktasına doğru itti. Ardından çocuğun kafasına bir şişe koydu. Bunu izlerken kalbimin ağır bir taş gibi mideme çöktüğünü hissettim.

"Yeni bir oyunumuz var! Hain oyunu," dedi Hasan, kollarını iki yana açarak. Kalabalık buna coşkuyla karşılık verdi.

Çocuğa zarar vermeden bu atışı yapabilirdim. Yabancı da yababilirdi. Ama ayakta sallanan şampiyonun içmeye devam ettiğini gördüm. Herhangi bir hedefi vurmak bir kenara, düştüğü takdirde bu adamın zemini tutturabileceğinden bile şüpheliydim.

Çocuğun sendelemesiyle kafasındaki şişe kumun içine düştü. İnsanlar bağırıyordu. Hasan'ın adamı, ağlamak üzereymiş gibi görünen çocuğun sırtını dikleştirdikten sonra şişeyi geri kafasına koydu.

"Değil şişeyi düz tutmak, bu çocuk kendisi dik dura-

mayacak kadar kötü halde," dediğini duydum, Hasan'la konuşan yabancının. "Sabit duramayan bir çocuğun kafasındaki şişeye ateş edemezsin."

"O halde sen de ateş etmezsin." Hasan elini salladı. "Sen ya da Haydut... bu kadar ödlekseniz buradan çekip gidebilirsiniz ve adamım kazanır." Demek Hasan'ın aklındaki buydu. Korkacağımızı ve Dahmad'ın kazanmasına göz yumacağımızı düşünüyordu. Sırf tanımadığımız bir çocuğu hayatta tutmak için.

Fabrikada çalıştığı için şimdiden kolları yara izleriyle kaplanmış, benden küçük bir çocuğu...

Hayır.

Ya o ya ben.

İsyanla ilgili ulu orta bağırıp çağıran bir çocuk çölde uzun süre hayatta kalamazdı. Son Eyalet'te yaşayanların yarısı onu hain ilan ederek parçalardı. Ben atışımı yapabilirdim; onu vurmayacağıma emindim. Onu bir başkası öldürdüğü takdirde ise bu benim suçum olmazdı.

"Ya da çocuğu alnından vurursanız bunun hedefe yeterince yakın olduğuna karar verebiliriz," dedi Hasan, kendi mizah anlayışıyla. Ellerim gerilmişti. "Umrumda bile değil." Elbette umrundaydı. Hasan, yabancıyla birlikte yarışmadan çekilmemizi bekliyordu. Bunun farkındaydık.

"İkimiz birden yarışmadan çekilirsek ve senin adamın kazanırsa, sence bu durum biraz şüpheli görünmez mi?" dedim, bir şey söylemek üzere olan yabancının sözünü keserek.

Parmaklarının arasında bir kurşun çeviren Hasan, "Bence bu durumda ceplerim altınla dolarken, sizinkiler boş kalacaktır," dedi.

"Öyle olsun," dedim omzumun üzerinden, sırtını hedef tahtasına dayamış zavallı genç asiden gözlerimi çekmeden. Ben ne kadar hak etmiyorsam, bu çocuk da çölün kurbanlarından biri olmayı hak etmiyordu. "Müşterilerin üçkâğıda getirildiklerini anladıklarında altından çok belaya sahip olacaksın." Hasan'ın yüzündeki ifade anında değişti. İşin bu tarafını düşünmediği belliydi. Sıkılmış gibi görünmeye çalışarak kalabalığa baktım. Bu saçmalığa dahil olmaya hiç ihtiyacım yokmuş; onun bize oynadığı türden oyunlar oynamıyormuşum gibi görünmeye çalıştım. "Burası güç bela kazandıkları parayı bahislere yatıran sarhoşlarla dolu. Dahası, Sazi'den ham metalin gelmediği son günlerde herkes sıkışık durumda. Görebildiğim kadarıyla herkes diken üstünde. Sen de bunu kemiklerinde hissetmiyor musun?"

Hasan'ın bakışlarımı takip edip etmediğine bakmama gerek yoktu; kör bir adam bile içeriyi doldurmuş beş parasız fabrika işçileriyle yeterince beslenmediği belli olan çocukların gergin halini; eklem yerleri hırpalanmış yumruklarını bir yerlere savurmaya hazır adamların hiddetini kolaylıkla anlayabilirdi. Hedef tahtasının önündeki dudakları yarılmış çocuk bile içerideki huzursuzlardan biriydi. Onun tek farkı, iki louzi'lik içki yerine prensin isyanıyla sarhoş olmasıydı. Bu hissi biliyordum. Beni Izman'a götüreceğine güvendiğim hissin aynısıydı bu.

"Güneşimizin altında yaşamanın buradakilere soğukkanlı bir duruş kazandırdığı söylenemez. Özellikle de... diyelim ki, bir Doğu Yılanı'yla Mavi Gözlü Haydut etrafta gelişigüzel konuşmaya başladığında..." Göz ucuyla Hasan'a bakarken beni adamlarından birine vurdurma-

ması için dua ediyordum. "Bak ne diyeceğim... sana yardım edebilirim."

"Yardım edebilirsin demek?" Kaşlarını çatsa da, Hasan'ın kulağı bendeydi.

"Elbette. Yarışmadan çekilip hedef tahtasındaki çocuğun yerini alacağım. Ama bunun için bin fouza isterim."

Yabancı anlamadığım bir dilde, küfür olduğunu sandığım bir şeyler söyledi. "Sen delirdin mi, çocuk?" Bir kez daha Miraji diline döndü. "Onun yerine sen mi vurulmak istiyorsun?"

"Şanslıysam ıskalar." Aldığım her nefesle göğsüm inip kalkıyordu. Çocuk kırık cam parçalarıyla dolu kumun içinde ileri geri sallanıyordu. Ayakları çıplaktı ama canının yandığını gösteren bir tepki vermiyordu.

"Ateş ediyor muyuz, etmiyor muyuz?" diye bağıran Dahmad elindeki boş içki şişesini çocuğa fırlattı. Otuz santim mesafeyle ıskaladı.

Gözlerim Hasan'daydı; pazarlığımız henüz tamamlanmamıştı.

"Ama bugün şanslı günüm değilse, bana tek kuruş ödemek zorunda kalmayacağın gibi, izleyicilerin de görmeyi istedikleri kana kavuşur," dedim.

Hasan pis bir ifadeyle dudağını büktü. "Ve herkes evine mutlu bir halde gider."

"Ölü Haydut dışında," dedi yabancı, bunu yalnızca benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle. Ardından sesini yükselterek, "Bilerek kaybedeceğiz," dedi. Bunu Hasan'a demesine rağmen, gözlerini üzerimden çekmemişti. İtiraz etmek için ağzımı açmak üzereyken yabancının gözlerindeki bir şey beni durdurdu. Artık gerçekten aynı

taraftaydık. "Mavi Gözlü Haydut hedef olmaya bu kadar kararlıysa, ilk atışı ben yapacağım. Onu kafasından vurmadan ıskalayacağım. Ardından Haydut atışını yapacak. Hedef de ben olacağım. O da ıskalayacak." Kollarım ne olursa olsun ıskalamayacağımı biliyormuş gibi, omzularımın gerildiğini hissettim. Ama yabancı bana güveniyordu. Bu yüzden başımı hafifçe salladım. "Bu durumda şampiyonun atış yapmadan galip gelir ve biz de buradan vücudumuzda delik açılmadan çıkarız."

"Ve cebimizde parayla," dedim, yabancı ikimizi birden onurlu ama beş parasız iki nişancı olarak ilan etmeden önce. "Toplam kazancından bin fouza ile. İkimiz için biner fouza."

"İkinize yüzer fouza veririm," dedi Hasan.

"Sekiz yüz," dedim.

"Beş yüz. Parmaklarınızı kırıp paramı geri alması için peşinizden adam göndermediğime de minnet duyarsınız."

"Anlaştık." Beş yüz, binin yarısıydı belki ama hiç yoktan iyiydi. Beş yüz fouza'yla da Izman'a gidebilirdim.

Kalabalık huzursuzlanamaya başlamıştı. Tribünlerden biri haykırdı. "Siz ödlekler ateş edecek misiniz? Çocuk altına işemek üzere."

Hasan yanımızdan ayrıldı. "Efendiler! Kim bu isyancı piçin vurulduğunu görmek ister ki? Boyu da çok kısa zaten." Çocuğun başının üzerinden şişeyi aldı. "Bas git lan!" Çocuk, kendisini asmak üzere olan celladın birdenbire ipi kestiğini görmüş gibi bakıyordu Hasan'a. *Git buradan*, dedim sessizce. Çocuk sendeleyerek uzaklaştı.

Bu gelişmeden hiç memnun olmamış gibi görünen insanlar kendi aralarında mırıldanarak yakınmaya başlar-

ken, göğsümdeki baskının azaldığını hissettim. Hasan elini kaldırarak tribündekileri susturdu. "Asıl, sona kalan bu üç adamın birbirine nişan aldığını görmek istemez misiniz?" Tribünlerden sağır edici bir gürültü yükseldi. İzleyiciler ayaklarını öylesine sert bir şekilde yere vuruyordu ki, bütün bina çivilerine dek sarsılıyordu. "Öne çık, Haydut!"

İçimi titreten, uzun bir nefes aldım. Belki de bu fikri daha etraflıca düşünmeliydim. Ya da en azından bin fouza için diretmeliydim. "Hadi, evlat," dedi yabancı, kulağımın dibinde. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Kendine çok güvendiğini belli eden bir şekilde sırıtan yabancıya bir bakış attım. "Seni tanımıyorum bile."

Uzanarak başlığı başımdan geriye çekti. Daha önceden saçlarımı toplayarak sarığın altına soktuğuma şükrettim. Gene de başımda başlık yokken kendimi çıplak gibi hissediyordum. "Bana güvenmen için daha da iyi bir neden."

Çukuru katettiğim yürüyüş çok uzun geldi.

Şişeyi başımın üzerinde dengelerken Hasan sırıtıyordu. "Paranı almak istiyorsan titrememelisin, evlat. Yoksa şişenin, düğün gecesindeki bir kız gibi titremesini mi istersin?"

Hissettiğim yakıcı öfkeyle kendimi sabitledim; şişe sallanmıyordu. Yabancı, çizginin başına geçtiğinde, elindeki tek kurşunu tabancasının haznesine soktuğunda, hatta silahı kaldırıp başına nişan aldığında bile sabit durmayı başardım. Ama nefes alamıyordum. Yabancının dikkatli bir şekilde nişan aldığını gördüm. İşi aceleye getirmek istemediği belliydi. Sinirlerim çok gergindi.

"Ateş et artık, seni ödlek!" Bu cümle dudaklarımdan döküldüğü anda yabancı tetiğe bastı.

İrkilecek zamanım bile olmadı.

İzleyiciler yuhalamaya başladığında, bunu duyabilecek kadar canlıydım.

Başımı eğdiğimde sağlam durumdaki şişe ellerime düştü. Arkama baktığımda kurşunun kafatasımın birkaç santim solundan geçerek duvara girdiğini gördüm ve o anda titremeye başladım. Bunun nedeninin gerginliğim mi yoksa heyecanım mı olduğunu bile bilmiyordum. Titrediklerini kimsenin görmemesi için iki elimle birden şişeyi kavradım.

Yuhalamalar arasında çizgiye doğru yürürken yabancı da hedef tahtasına yürümeye başladı. Yanımdan geçerken durdu ve az önce geriye attığı başlığımı geri kafama geçirdi. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Biraz ince görmüşsün." Başlığımı gözlerimin üzerine dek çektim.

"Sorun ne, Haydut?" Bir şeylerin çok komik olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Yoksa kendini daha az ölümsüz mü hissettin?"

Elimdeki şişeyi ona uzattım. "Yerinde olsam az sonra kafana nişan alacak biriyle dalga geçmeye kalkmazdım."

Buna gülerek yürümeye devam etti.

Artık beyaz çizginin arkasında duran ben, hedef olan oydu. İstediğim takdirde şişeyi vurmak benim için hiç dert değildi. Ben bunu yaptığım takdirde, benden sonra atışını yapacak Dahmad'ın yabancıyı ölümcül bir şekilde yaralamasının olasılığı neydi? Dahası, yabancıyı vursa bile bunun benim için ne önemi vardı ki? Ödül parası ola-

rak bin fouza kadar değeri olmadığı kesindi.

Ateş ettim. Şişe tek parça kaldı.

"Oyun sona erdi!" diye bağırdı Hasan. "Dahmad şampiyonluğunu korudu!" Coşkuyla haykıranlar herhalde ellerinde şampiyonun numarasının yazılı olduğu fişleri tutanlardı.

Tribünlerde yavaş yavaş başlayan tezahüratı duydum. "Ateş et! Ateş et! Ateş et!"

Şampiyon ayakta sallanıyordu. "He ya! Ben de Yılan'a ateş etmek istiyorum!"

Yabancı, şişeyi başından indirmişti ama şampiyonun çizginin arkasına geçtiğini gördüm. Tabancasını kaldırıp nişan alırken, elini sallayarak yabancının yerine geçmesini işaret etti.

"Hakları var!" dedi Hasan. "Dahmad ateş etmediği takdirde bir galibimiz olmaz." Bana bir bakış attığında ne demek istediğini anladım. Oyunun galibinin olmaması bahis hasılatının da toplanamaması anlamına gelirdi. Yani bu durumda bize para yok demekti. "Ne diyorsun, Doğu Yılanı?"

Yabancıyla göz göze geldiğimizde başımı iki yana salladım. Uzun süre gözlerimin içine baktı; alaycı ifadesi silinip gitmişti. Ve geriye doğru bir adım atıp şişeyi yeniden başına yerleştirdi.

Çizginin başındaki şampiyon zar zor ayakta duruyordu. Tam olarak nerede durduğunu kestirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. Babam fabrikadaki mesaisinden döndüğü günlerin çoğunda bu kadar sarhoş olurdu ve bu haldeyken eline silah aldığına da görmüştüm. Babam düzgün bir nişancı olsaydı annem de ben de çok uzun za-

man önce canımızı kaybetmiştik.

Dahmad tabancasını kaldırdı. Durduğum yerden, yabancının göğsünün ortasına nişan aldığını görebiliyordum.

Yabancı bundan önceki oyunda şampiyonu mağlup etmişti. Dahmad, intikam almanın galip gelmekten daha iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar sarhoştu. Ve yabancı, körkütük bir sahoşun bile vurabileceği kadar büyük bir hedefti.

Şampiyonun parmağı tetiğe giderken Hasan'ın az önce dedikleri zihnimde yankılandı. Bu oyunda ikinci şans diye bir şey yoktu. Hiçbir şey düşünmeden kendimi Dahmad'ın üzerine attım.

Tam ateş ederken Dahmad'a çarptığım için kurşun bir metre kadar sola saplandı. Ben ayakta kalmaya çalışırken sarhoş Dahmad yere devrilmişti.

Kalabalık, uzun zamandır doğru kıvılcımı bekleyen bir barut fıçısından farksızdı.

Aldatıldıklarını biliyorlardı ama şu ana dek kimse bunun nasıl bir tezgâh olduğunu çözememişti. Bazıları yabancıyla benim de bu tezgâhın içinde olduğumu bağırırken, diğerleri Hasan'ın oyununa geldiklerini söylüyordu. Aynı anda bahis toplayıcıların üzerine koştular.

"Orospu çocuğu!" İki el gömleğime yapıştı. Ayağa kalkan Dahmad beni kolay bir şekilde havaya kaldırdı; ayaklarım kumu eşeliyordu. Debelenmeye başladığımda beni sert bir şekilde duvara çarptı. Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Elinde bıçak olduğunu gördüm. Suratlarımızın arasında birkaç santimden fazla mesafe yoktu. Dişlerini sıkmıştı. İçki kokan sıcak nefesi yanağıma vuruyordu.

"Seni göbeğinden burnuna dek yardıktan sonra iç organlarını toplaman için terk edeceğim, evlat."

Yabancı, şampiyonun bileğini kavradı. Adama ne yaptığını anlayamayacağım kadar hızlıydı ama rahatsız edici çatırtıyı duyabildim. Şampiyon acıyla haykırırken külçe gibi yere düştüm. Adamın elindeki bıçak yere savruldu. Kolundaki bir kemiğin tenini yararak dışarı çıktığını gördüm. Yerden bıçağı alan yabancı, "Koş!" diye bağırdı.

Ortalık cehennem yerine dönmüştü.

Bir sarhoş sendelerken gaz lambalarından birine çarptı. Tribünlere düşen lamba etrafa yağ ve alev saçtı.

Ahırın kapısına ulaşmak için arkama döndüğümde, arbedenin çoktan kontrolden çıktığını gördüm. Bu yönden kaçmak imkânsızdı. Yabancıyla birlikte sırtımızı duvara dayadık. Bizi unutmuşlardı; kaos artık bizimle ilgili değildi. Bütün ahır dumanla kaplanıyordu. Birkaç saniye içinde boğularak can verecektik.

"Uçabildiğini sanmıyorum," diye bağırdı yabancı. Çenesiyle yukarıyı gösteriyordu. Tribünlerin üzerinde bir pencere vardı.

Bunu göremese de sırıttım. "Uçamam ama çok ağır değilim."

Ne demek istediğimi anlamıştı. Parmaklarını kenetleyerek ellerini ayağımı basabileceğim bir şekle getirdi. Hâlâ elimde olan tabancayı kemerime soktum. Güzel bir silahı burada bırakırsam kahrolurdum.

Geriye doğru birkaç adım atıp koşmaya başladım. Üçüncü adımımda çizmemi yabancının kenetlenmiş parmaklarına bastım ve beni yukarı doğru itmesine izin verdim. Kollarım sert bir şekilde pencerenin çıkıntısına

çarptı; bir yerlerimin moraracağını düşündüm. Yabancı kollarıyla beni tutarken kendimi pencere pervazına doğru çektim. Yandaki ibadethanenin damı çok aşağıda kalmadığından kolay bir atlayış oldu. Birkaç saniye içinde geceye çıkmıştım. Buradan koşup uzaklaşmak için deliriyordum.

Ama arkama döndüm ve pencereden uzanarak yabancının yukarı çıkmasına yardımcı oldum. Az sonra o da damda yanımdaydı.

Eski ibadethanenin damından aşağı atladık ve yere inerek kumda yuvarlandık. O anda başımın yanındaki bir kütükten bir kurşun sekti. "Pekâlâ, Haydut?" dedi yabancı, soluk soluğa kalmış bir halde. "Şimdi nereye?"

Havanın yoğun bir dumanla kaplandığı ve süren kaosun seslerinin geldiği bir kasabada bana nereye gideceğimizi sormuştu.

Enistemin evine dönmek zorundaydım. Yabancıdan kurtulmam gerekiyordu. Küçük kuzenim Nasima bir keresinde okul binasının altında bulduğu bir fareyi eve getirdiği için tokatı yemişti. Bir yabancıyı eve götürdüğüm takdirde başıma ne geleceğini tahmin bile edemezdim. Dahası, kız olduğumu anladığında yabancının neler yapacağını da kestiremiyordum. "Başımın çaresine bakarım."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Gidecek yerin var mı?"

Çoktan geri geri yürümeye başlamıştım. Gözüm Mavi'yi bağladığım yerdeydi. Atın hâlâ orada olduğunu umuyordum. "Her şey için teşekkürler." Bunu göremese de kendimi zorlayarak ona sırıttım. "Ama gidip atıma bakmam lazım."

Yabancı başka bir şey diyemeden koşmaya başladım.

Üçüncü Bölüm

"Bir işe yara da dükkâna git; yoksa bugün aç kalırsın." Battaniyem üzerimden sert bir şekilde çekildi. İnleyerek, güneş ışığını ve teyzemin yüzünü görmemek için gözlerimi sımsıkı kapadım. "Yarın da aç kalırsın."

Teyzem giderken ayak sesini dinleyerek adımlarını saydım. On adım saydığımda mutfağa vardığını anladım ve gözlerimi araladım. Ne kadar uyumuştum? Ancak birkaç saat. Yemekten çok uykuya ihtiyacım vardı. Ama şafak vaktinin ışığı çoktan içeri süzülmeye başlamıştı. Çanlar çalıyordu.

Şilteden ahşap zemine yuvarlanıp battaniyeyi başına çekerek giyecek bir şeyler arandım. Bu daracık odayı paylaştığım altı kuzenim kıpırdanmaya başlamıştı. Küçük Nasima doğrulup bir süre etrafına bakındıktan sonra

geri yattı ve battaniyesinin ucunu ağzına soktu.

Şiltelerimiz yüzünden döşeme tahtaları neredeyse hiç görünmüyordu. Odamız savaş alanından farksızdı; her yere saçılmış olan elbiseler cesetleri andırıyordu. Ödevler, dikiş iğneleri ve kitaplar etrafa şarapnel parçaları gibi dağılmıştı. Yalnızca Olia'nın köşesi temizdi. Hatta kendini kız kardeşlerinden ayırmak için tavana bir örtü asmayı bile denemişti. Bu odaya alışmak için zaman gerekiyordu.

Babamın evinde yalnızca iki oda vardı. Annemle babamın yattığı odayla, yemeklerimizi yediğimiz ve neredeyse on altı yıl uyuduğum büyük oda. O oda da, büyüdüğüm ev de artık yoktu.

Aramam biraz zaman alsa da, mavi kaftanımı şiltemin altında buldum. Kırışmış yerlerini düzeltmek için elimden geleni yaptıktan sonra, kaftanı düz, kahverengi şalvarımın üzerine geçirdim.

Kafasını yastığına gömen Shira iç çekti. "Ölmek üzere olan bir keçi gibi etrafta debelenmeyi keser misin? Bazılarımız uyumaya çalışıyor." Kendi köşesindeki Olia ise battaniyesini yeniden başının üzerine çekti.

Elime geçirdiğim bir çizmeyi, gürültülü bir şekilde düşmesi için uzanabildiğim en yüksek noktadan yere bıraktım. Shira irkildi. Kız kuzenlerimin arasında kanbağı taşıdığım yalnızca oydu. Diğerleri amcamın diğer karılarındandı. Farrah Teyze kocasına üç oğlanın ardından, Shira'yı vermişti.

Shira henüz tam açamadığı göz kapaklarının ardından bakarak pişmiş kelle gibi sırıttı. "Korkunç görünüyorsun, kuzen. İyi uyuyamadın mı yoksa?"

Parmaklarım belimdeki kuşağın düğümünü atmakta zorlanıyordu. Shira gülümseyerek, "Bütün gece yatağında bir o yana, bir bu yana dönmüş gibisin," dedi. Kaftanımın, morarmış dirseğimin üzerine gelen kol kısmını çekiştirmemek için dikkat etmem gerekti. Elbette Shira gece evden kaçtığımı anlamıştı. Şiltelerimizin arası ancak birkaç karıştı.

Gerçi nereye gittiğimi asla tahmin edemezdi. Ama sırf dayak yediğimi görmekten duyacağı zevk için bile karşılığında eline bir şey geçeceğini düşündüğü takdirde beni gammazlayabilirdi.

"Nasıl uyuyabilirim ki?" Beceriksiz parmaklarımla kuşağımı bağlamaya döndüm. "Nasıl horladığının farkında değil misin?"

Olia battaniyesinin altında homurtuyla güldü. "Bak, sana söylemiştim," dedi, üvey kardeşine. Bazen en küçük kuzenimi neredeyse sevecek gibi oluyordum. Eniştemin evinde yaşamaya başladığımda, benden nefret edilmesi Farrah Teyze'nin koyduğu kurallardan biri olmadan önce gayet iyi anlaşırdık.

"Ama belki de horlayan sen değildin," dedim Shira'ya, iğneleyici bir tonda. "Üst üste konmuş bir yığın battaniyenin horlayabileceğini sanmıyorum."

Üzerimdeki duman ve barut kokusundan kurtulmak için değerli suyumuzun bir kısmını kullandıktan sonra pencereden eve girdiğimde, Shira'nın yatağının da benimkisi gibi boş olduğunu görmüştüm. Şu anda ondan gelen tatlı yağ kokusu, gece Fazim'i görmek için evden kaçtığını gösteriyordu. Fazim'in Shira'ya hendeğe gideceğini ve zengin biri olarak döneceğini söylediğine emindim.

Fazim'in yarışmadan nasıl atıldığını hatırladığımda gülmemek için kendimi zor tuttum. Aslına bakılacak olursa, Fazim'in oradan canlı çıkıp çıkmadığını bile bilmiyordum.

Yani berabere kalmıştık. Shira ağzını açmadığı sürece ben de hiçbir şey söylemezdim. Birkaç saniye sonra, Shira beni görmezden gelerek yatağında saçlarını taramaya başladı.

Mutfağa giderken parmaklarımı kendi karmakarışık kara saçlarımdan geçirdim. İşe gitmek üzere olan erkek kuzenler ortalıkta dolanırken, duaya çağrı çanları yüzünden bağırarak konuşuyorlardı. Fabrikada çalışan kimsenin, kutsal günler haricinde, duaya ayıracak zamanı olmazdı. Göğsündeki iyileşmekte olan yanık yarasını kaşıyan kuzenim Jiraz'ın etrafından dolandım. Düğmelerinin yarısını iliklediği üniforması belindeydi. Birkaç ay önce arızalanarak beklenmedik bir anda ateş püskürten bir makine yüzünden yaralanmıştı. Canını değil de, yalnızca çalışamadan geçirdiği bir ayı kaybettiği için talihliydi.

Raftaki kahve kavanozunu aldım. Kavanoz hafifti. Dahası, kahveyi inceltmek için bıçkı tozuyla karıştırmışlardı. Midem düğümlendi. Yiyecek sıkıntısı olduğu zamanlarda işler hep kötüye giderdi. Aslında işler her zaman kötüydü ama böyle zamanlarda daha da kötüleşiyordu.

"Farrah." Asid Enişte yüzünü ovarak mutfağa girdi. Hemen arkasından gelen en genç karısı Nida'nın gözleri yerde, elleri şişmiş karnının üzerindeydi. Eniştemin gözlerinin üzerimde olduğunu fark etmemiş gibi davranmak için son anda dikkatimi başka bir tarafa verdim. "Kahve daha olmadı mı?"

Çaresiz bir huzursuzluk hissettim. Burada kalmayacaktım. Dün gecenin ardından karnıma bağlı para kesesi ne denli hafif olursa olsun, burada kalamazdım.

"Ver şunu bana." Farrah Teyze bir eliyle kahve kavanozunu alırken, diğer eliyle enseme sert bir şaplak indirdi. Yüzümü buruşturdum. "Sana gidip dükkânı açmanı söylemedim mi ben? Yoksa beni duymuyor musun?"

"Seni duymamak mümkün mü?" Bunun beni daha sonra yiyeceğim dayaktan kurtarmayacağını bilsem de, bana vuramayacağı kadar uzaklaştım. Aslında evden çıkıp amcamın üzerime diktiği gözlerinden kurtulacağım için memnundum ama gene de dilimi tutamadım. "Biraz daha bağırırsan bütün kasaba ciyaklamalarını duyacak." Kapının arkamdan sert bir şekilde kapanmasına izin vererek, merdivenden inip sokağa fırladım. Attığım her adımla Farrah Teyze'nin tehditleri daha da duyulmaz oldu.

Enişteminin dükkânıyla evi, Tozluyol'un iki ayrı ucundaydı. Bu mesafe iki yüz elli adımdan ibaretti. Tozluyol'un yegane sokağı olabildiğince kalabalıktı. Erkekler bitkin bir halde fabrikaya yürürken, kadınlarla ihtiyarlar güneş gece serinliğinin son kırıntılarını da yakmadan önce ibadethanenin yolunu tutmuştu. Bu aşinalık omuzlarıma binen bir yük gibiydi. Son zamanlarda birinin çıkıp sırf merhametten bu kasabadaki herkesi öldürmesinin iyi olacağını düşünmeye başlamıştım. Dağlardan çelik gelmiyordu. Son kez bir Burak'ın* görülmesinin üzerinden yıllar geçmişti. Satmak için birkaç sıradan at kalmıştı ama onlar da pek değerli değildi.

* *Al-Buraq*. İslam mitolojisinde peygamberlerin bindiği, cennetten inme at. (ç.n.)

Tozluyol'la ilgili olarak bugüne dek sevdiğim yegane şey, kasabanın etrafını saran açık alandı. Düz damlı ahşap evleri geçip saatlerce koşabilir ve bu esnada tek tük bodur çalılarla kumdan başka hiçbir şey bulamazdınız. Tozluyol'un dünyanın geri kalanından bu kadar uzak olmasına kızgındım. Ama küçükken buradan uzaklaşabiliyordum. Babamın, annemin kendisine bir erkek evlat veremeyen orospunun teki olduğunu bağırdığını duyamayacağım; kimsenin beni göremeyeceği kadar uzaklaşabiliyordum. Çalıntı bir tabancayla parmaklarım uyuşana dek ateş ederdim. Nişancılığım daha o günlerde öylesine gelişmişti ki, bir sarhoşun titreyen elindeki bardağı bile rahatlıkla vurabilirdim.

Ama küçükken buradan en çok uzaklaştığım zamanlar, annemin bana uyku öncesinde Izman hikâyeleri anlattığı gecelerdi. Bu hikâyeleri yalnızca babamın bizi duyamayacağı anlarda anlatırdı. Altından bin kubbesi, gökyüzünün mavisini çizen kuleleri ve içindeki insanlar kadar çok hikâyenin yaşandığı Izman şehri. O şehirde bir kız kendinin sahibiydi ve her yer fırsatlarla, olasılıklarla öylesine doluydu ki, sokakta yürürken bile kendinizi bir serüvenin içinde bulabilirdiniz. Annem bana, Izman geceleri Karabasanların saldırısına uğradığında şafak vaktini çağıran Prenses Hawa'nın; babası servetini yitirdiğinde Sultan'ı kandırıp mücevherlerini çalan adsız tüccarın kızının hikâyelerini anlatırdı. Bir de bana kız kardeşi Safiyah'ın gönderdiği mektupları okurdu.

Safiyah, Tozluyol'dan kurtulmayı başardığını duyduğum yegane kişiydi. Evlendirilmeden bir gece önce evden kaçıp Izman'a kadar gitmişti. Kırk yılda bir, Izman'dan

gelen kervanların birinde Safiyah'ın anneme gönderdiği mektup da olurdu. Mektuplarında şehrin harika taraflarından, daha büyük bir dünyadan, daha iyi bir hayattan bahsediyordu. Annemin Izman üzerine en çok konuştuğu zamanlardı. Günün birinde buradan ayrılacağımızı ve gidip Safiyah'ı bulacağımızı anlatır dururdu.

Annem, insanların son yıllarda hatırladığı en sıcak çöl gününde Izman'dan konuşmayı bıraktı. Belki de kasaba halkı bu günü olan şey yüzünden bu kadar iyi hatırlıyordu. Evi görüş alanımdan çıkarmadan çölde uzaklaşabileceğim kadar uzaklaşmıştım. Nişan alırken sarığımı burnuma dek çekmeme ve başlığımı gözlerimin üzerine indirmeme rağmen, yan yana dizdiğim altı cam şişeden yansıyan güneş ışığı öylesine parlaktı ki gözlerimi kısmam gerekiyordu. Boynuma konan bir sineğe vururken üç el silah sesi duydum. Ne olduğuna dair çok meraklanmadım. Burası Son Eyalet'ti. Ama bir süre sonra, yükselen dumanı gördüm.

O anda kasabaya doğru koşmaya başladım.

Babamın evi yanıyordu. Daha sonrasında, annemin babamı karnından üç kere vurduğunu ve evi ateşe verdiğini öğrenecektim. Ama babamın cesedini yanan evden çıkardıklarını gördüğümde yalnızca muazzam bir rahatlama hissettim. Bu adam benim gerçek babam bile değildi. Bana doğru koşmaya çalışan annemi yakalayıp başka bir tarafa sürüklediler.

İlmiği annemin boynuna geçirdiklerinde çığlık atmaktan boğazım yanıyordu.

Annemin ayaklarının altındaki kapak açıldığında, bana anlattığı yerlerle ilgili kurduğum hayallerin de sonu gelmişti.

Kasabanın ortasından geçen sokağın yarısına geldiğimde, eskiden büyüdüğüm evin olduğu, ibadethanenin yanındaki boşlukta insanların toplandığını fark ettim. Kalabalığın içinde Tamid'in düzgün bir şekilde taranıp ayrılmış kara saçlarını saptamam zor olmadı. İnsanları yararak Tamid'in yanına gittim. Ondan bir hastalık kapabilirlermiş gibi, insanlar Tamid'den uzak durmaya çalışıyordu. Bu durum bana daha çok yer açılmasını sağlamıştı.

"Neye bakıyoruz?" Tamid'in sol kolunun altındaki tahta koltuk değneğinin yerini aldım. Bu değneğin işine yaradığını bilsem de budala çocuk her gün boy atmaya devam ediyordu. Biri ona yeni bir değnek yapma zahmetine girdiğinde ise, bu arada Tamid biraz daha uzuyordu. Bana gülümsediğinde ben de ona dilimi çıkardım.

"Neye benziyor?" Tamid değneğini Hayfa'ya uzattı. Tamid'in ailesinin kasabadaki hem yiyecek satın alabilecek hem de bu yiyecekleri pişirmesi için birine para ödeyebilecek durumdaki tek aile olması nedeniyle Hayfa buralardaki yegane hizmetçiydi. Değneği uzattıktan sonra ağırlığını bana veren Tamid'in yüzü solgundu. Ama en azından uzun, ince vücudu bugün o kadar da kambur değildi.

Güneş ışığı gözlerimi kamaştırdığından, ilk başta tek gördüğüm kasabanın sınırındaki, alışkın olduğum kararmış tuğlalarıyla, Sultan'ın silah fabrikası oldu. Buradaki cehennem deliklerinin varolmasına izin verilmesinin tek nedeni fabrikada çalışacak adamlara ihtiyaç olmasıydı.

Ama biraz daha dikkatli baktığımda parlak metalden yansıyan güneş ışığını gördüm.

Sultan'ın ordusu geliyordu.

Üçlü sıra halinde tepeden iniyorlardı. Altından sarıkları güneşten korunmalarını sağlarken, kıçlarının bir tarafına kılıçlarını, diğer tarafına tabancalarını asmışlar; beyaz *zouavelerini*[*] düzgünce çizmelerinin içine sokmuşlardı. Kalçalarına dek inen altın gömlekleri vücutlarını sıkıca sarmıştı. Yavaş ama emin adımlarla ilerliyorlardı. Kaçınılmazlardı. Her zaman kaçınılmaz olmuşlardı.

Neyse ki beyaz ve altın renginin arasında mavi üniformalar yoktu. Mavi üniformalar Gallan ordusu demekti. Sultan'ın ordusunun bize hayatı kolaylaştırdığını söyleyemezdim ama en azından hepimiz Miraji'liydik.

Gallan ordusu ise yabancılardan oluşuyordu. İşgalcilerden. Tehlikelilerdi.

Siyasetle tarih, dünyanın sonundaki kasabamızda konuşulan konular arasında üst sıralarda değildi ama duyduğum kadarıyla, yüceler yücesi Sultan Oman bundan yirmi yıl önce Miraji'yi yönetmek için babasından daha uygun bir hükümdar olduğuna karar vermiş ve Gallan ordusuyla ittifak kurmuştu. Yabancı askerler babasını ve Oman'a itaat etmeyi reddeden herkesi öldürmüştü. Bunun karşılığında Oman da, Gallan ordusunun Miraji'ye yerleşmesine ve uzaklardaki savaşlarını kazanabilmeleri için ürettiğimiz silahları almalarına izin vermişti.

"Sazi'den biraz erken dönmemişler mi?" Tan vaktinin

[*] *Zouave*. 19-20. yüzyılda Fransa'nın Kuzey Afrika'daki işgallerinde görev yapan piyadelere verilen bu unvan, kısa yelek, şalvarımsı pantolon, kuşak ve şark usulü takkeden oluşan üniformalarıyla da özdeşleşmiştir. (ç.n.)

ışığında gözlerimi kısıp sayılarını çıkarmaya çalıştım. Her zamankinden daha az sayıdaydılar sanki.

"Yoksa duymadın mı? Leşçukuru'ndaki hendek dün gece yanıp kül olmuş." Tamid'in gerildiğimi fark etmediğini umdum. "Ayaklanma çıkmış. Babamın bu sabah duyduğuna göre olay Asi Prens'le ilgiliymiş. Babam, ordunun bu durumu çözüme kavuşturmak için dağlardan indiğini söyledi."

"Yani sarhoşlarla kumarbazları asmak için," dedim. Sultan'ın ordusu daha birkaç gün önce Sazi'ye giderken buradan geçmişti. Muhtemelen kurtarılacak bir şey olup olmadığını anlamak için madene gidiyorlardı. Bu kadar erken dönmeleri tedirgin ediciydi. Normalde, Miraji'nin On Beşinci Bölük'ü fabrikanın ürettiği silahları alıp Gallan ordusuna götürmek için üç ayda bir gelirdi.

"Leşçukuru her zaman günah yuvasıydı; bir gün bunun olacağı belliydi. Bu sabah altın şehir Habadden üzerine derin düşüncelere daldım." Sesi sertleşmişti. Sırtı yamulana dek kutsal kitapları okuyan Tamid, son zamanlarda bana Mübarek Babamızdan daha çok vaaz vermeye başlamıştı. "Zenginlik onları öylesine yozlaştırmış ki, Tanrı'ya sırtlarını döndüler. Tanrı da dumansız ateşiyle onları temizlemek için savaşçı Cin'i yolladı."

Elbette. Gerçi Cinlerin kadınları baştan çıkardığı, onları babalarıyla kocalarının ellerinden çaldığı, gizli kulelerine götürdüğü kutsal olmayan hikâyeler de vardı.

Bunlar eski güzel günlerdi. On yıllardır kimse Cin görmemişti. Artık bir günah yuvasını yakıp yıkmak için küçük bir kız, bir yabancı ve sarhoşların oluşturduğu bir güruh yetiyordu.

"Gördün mü?" diye devam etti Tamid, beni sürekli fırçalayan arkadaşımın ses tonuna dönerek. "Hendeğe gitmemeni söylediğimde beni dinlediğine memnunsundur herhalde." Suçumu itiraf eder gibi yüzümü buruşturdum. "Hayır! Oraya gitmedin, değil mi?"

"Kapasana çeneni!" Bizi dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışırken gözlerini Tamid'in koltuk değneğine dikmiş Hayfa'ya baktım. "Asılmamı mı istiyorsun yoksa?"

Tamid içini çektiğinde, yaşadığı hayal kırıklığını hissettim. "Demek bu yüzden bu kadar bitkin görünüyorsun."

"Senin de çok çekici olduğun söylenemez." Gecenin kanıtlarını silebilirmişim gibi yüzümü ovaladım. "Kazanabilirdim." Kimsenin bizi duymaması için Tamid'e sokuldum. "Birazcık adil olsalardı..."

"Sana kazanamayacağını söylemedim, Amani." Tamid'in heyecanımı paylaşmadığı belliydi. "Kazanmaman gerektiğini söyledim."

Bu, Tamid'le aramızda süren çok eski bir tartışmaydı. Annemin sağ olduğu günlerden beri bunu konuşurduk. Annemin Izman'dan konuştuğu günlerden... Annem öldükten sonra bu konu da kapanmıştı. Tamid'e, hâlâ Izman'a gitmeyi planladığımı söylememiştim. Enişteml e benimle ilgili düşüncelerine kulak misafiri olduğum geceye dek...

Pencerenin altında çöküp enişteml e teyzemin konuşmalarını dinledikten sonra Tamid'in evine gitmiştim. Pervaza ulaşabildiğim yaşlardan beri yaptığım şekilde penceresine tırmandım. Tamid beni selamladığında, her zamanki gibi benden usanmış gibi görünmeye çalıştı.

Tamid'e zamanımın tükendiğini, bir an önce kaçmam gerektiğini, yoksa bunu asla yapamayacağımı söyledim. Ben konuşurken Tamid'in yüzündeki şakacı ifade silindi.

Tamid, neden Tozluyol'dan kaçmak istediğimi asla gerçekten anlayamamıştı. Oysa Tanrı'nın unuttuğu bu kasabada beni anlayabilecek tek kişi oydu.

O gece bana her zaman söylediği şeyi söyledi. Nereye gidersek gidelim kim olduğumuzu değiştiremezdik: bir topalla küçük bir kız. Burada beş para etmiyorsak, başka bir yerde bunu ne değiştirebilirdi ki? Tamid'e defalarca durumun böyle olmadığını anlatmaya çalışmıştım. Ona Safiyah Teyzeden gelen mektuplardan, daha iyi bir hayattan, hiçliğin ortasındaki bu çöl kasabasında yaşayıp ölmekten daha önemli şeyler olduğundan bahsetmiştim. Ama kutsal bir şevkle dolu olsa da, Tamid bir şeylere körü körüne inanacak biri değildi. Bu yüzden beni ikna ettiğini düşünmesine izin vererek, gitmek için elimden geleni yapacağımı ona söylemedim. Ben Tamid gibi değildim; Izman'ın buradan daha iyi bir yer olduğuna inanmam gerekiyordu. Aksi takdirde oraya gitmeye çalışmamın bir anlamı kalmıyordu.

Hayfa boğazını temizledi. "Üzerime vazife değil ancak dua için geç kalmak üzeresiniz, efendim."

Tamid'le birbirimize baktığımızda, ikimiz de okulda olduğu gibi kahkahamızı bastırmaya çalışıyorduk. "Sen de bilirsin, geç kalmak günahtır," dedi Tamid, sahte bir ciddiyetle.

Okul günlerimizde Tamid de ben de hep geç kalırdık. Tamid'in bacağını bahane edip dursak da, hocamız geç kalmanın günah olduğunu söyleyerek bizi azarlamaktan

vazgeçmezdi. Hocamız akla gelebilecek her şeyin günah olduğunu söylemeseydi, belki bu bizi korkutabilirdi. Tamid kutsal kitapları üçer kez okumuştu ve görebildiği kadarıyla, ne geç kalmak ne de derslerde konuşmak veya uykuya dalmak günahtı.

Tamid Hayfa'nın elinden koltuk değneğini aldı ve kadın onu benden uzaklaştırarak ibadethaneye doğru götürdü.

"Seninle konuşmamız bitmedi," diye seslendi Tamid, ben de aksi istikamette yürümeye başlamışken. Arkama dönüp ona alaycı bir selam verdikten sonra, yakıcı kumun üzerinde dükkâna yöneldim.

Vitrinin önündeki demir kepengi yukarı kaldırdım ve dükkâna adım atmadan önce içeri mümkün olduğunca güneş ışığı girmesi için kapıyı ardına dek açtım. İçeride hareket eden gölgeler var mı diye, tuz çuvallarının arasına, doğal sayılamayacak kadar uzun bir süre bozulmadan kalmaları için aşırı ölçüde sulandırılarak konservelenmiş yiyeceklerin olduğu raflara baktım. Son Eyalet'teki bütün evler gibi, dükkânın kapılarıyla pencereleri demir kepenklerle korunsa da, gecenin karanlığında sürünerek ilerleyen şeyleri her zaman durdurabilen bir önlem değildi bu. Çölde, gölgelerde saklanan kulbastılara* bakmanız gerektiğini öğreniyordunuz. Kulbastılar insanın gözüne binbir şekilde görünebilirdi. Birini canlı canlı yedikten sonra onun kılığına girerek ailesini de mideye indiren, uzun boylu, yüzsüz Tendeğiştirenler.** Uyuyanların göğ-

* *Ghoul*. Arap mitolojisindeki şeytani ruhlar. Türk, Altay, Kafkas mitolojilerinde kötü bir varlık ve onun neden olduğu ızdırap verici, korkunç görüntü, halüsinasyon olarak geçmektedir. Günümüze ulaşan, kulbastılardan bahseden yazılı kaynaklar arasında en eskisi "Binbir Gece Masalları"dır. (ç.n.)
** *Skin-walker*. Kızılderililerin bir kolu olan Navajo kültüründe, hayvana dönüşebilen ya da hayvan görünümü alabilen bir tür cadı. (ç.n.)

süne dişlerini geçirerek, ruhları çekilene dek korkularını yiyen, küçük, derileri kösele gibi Karabasanlar.

Onları uzak tutan tek şey demirdi. Onları öldürebilen tek şey de demirdi. Güneş ışığından kaçsalar da, onlara karşı gerçekten işe yarayan tek şey kafataslarına sokulacak bir kurşun ya da kaburgalarının arasına saplanacak demirden bir bıçaktı. Demir bütün ölümsüz şeyleri ölümlüye dönüştürüyordu. Âlemlerin Yıkıcısı, İlk Varlıkları ilk kez böyle öldürmüştü. İnsanlar da Âlemlerin Yıkıcısı'nın kulbastılarını bu şekilde öldürüyordu.

Eskiden olduğu kadar kulbastı yoktu. Bu bölgede onlar tarafından birinin öldürülmesinin üzerinden belki on yıl geçmişti. Ama gene de arada sırada, demirden kepengin içindeki bir çatlaktan içeri girer, gölgelere saklanır ve neden oldukları sıkıntı yüzünden kafalarına kurşunu yerlerdi.

Dükkânın, bir ayyaşın elindeki içki şişesi kadar boş olduğundan şüphem kalmadığında, içeri biraz esinti girmesi için kapının önüne bir destek koydum ve cebimde kalan parayı tezgâha çıkardım. Kaç kere sayarsam sayayım, bütün param altı fouza ve üç louzi'den ibaretti. Izman'a gitmek şöyle dursun, bu para Tozluyol'dan uzaklaşmak için bile yeterli değildi. Dükkânın kasasını boşaltsam bile bu parayla Izman'a filan gidemezdim.

Yeni bir plana ihtiyacım vardı. Ve bu planı bir an önce yapmak zorundaydım.

Kapıdaki demir çıngırak çaldığında, Pama Al'Yamin önüne dizdiği üç oğluyla içeri girmeden önce ancak zavallı birikimimi tezgâhtan toplayacak kadar zamanım oldu.

Gün acı verici bir ağırlıkta geçerken Tozluyol'dan nasıl kaçacağımı düşünüp durdum. Akşamüstüne doğru çe-

nem göğsüme düşmeye başlamıştı; havanın sıcaklığı beni uykuya çekiştiriyordu.

Toynak seslerini duyup da başımı kaldırdığımda, birkaç atlı askerin dükkânın önünden geçtiğini gördüm. Ağzım kupkuru bir halde yerimden fırladım. Tamid, ordunun Leşçukuru'yla ilgilenmek için geldiğini söylemişti. O halde burada ne yapıyorlardı? Biri onlara Mavi Gözlü Haydut'tan bahsedip, çölde bu rolü üstlenebilecek yegane kızın kim olduğunu söylemiş olabilir miydi?

Birdenbire, bir siluet dükkâna bir gölge kadar hızlı bir şekilde girip kendini kapıyla pencere arasındaki kör noktaya gizledi. Farrah Teyze'nin her zaman tezgâhın altında tuttuğu tüfeğe uzandım. Ama bu kişi benim için gelmemişti. Öylesine kıpırtısız duruyordu ki, nefes almayı bile kestiğini düşündüm. Dükkânın önünden bir başka atlı geçse de içeri bakmadı.

Konuşmadan önce sokağın sakinleşmesini bekledim. "Saklanmak için güzel bir gün."

Arkasına döndü. Gelişigüzel sardığı sarığı yüzünden düştüğünde, pencereden içeri giren akşamüstü ışığında onu net bir şekilde gördüm ve kalbim tekledi. Yabancıydı bu.

İfadesiz görünmeye çalıştım. Omuzlarındaki gerginlikle alakasız bir gülümsemeyle bana baktı. "Hava o kadar sıcak ki biraz güneşten kaçmak istedim." Bir gece öncesinden hatırladığım gibi, kendinden emin bir sesle konuşuyordu. Yüzünde, beni tanıdığına dair hiçbir işaret göremediğimde bir parça hayal kırıklığı hissettim.

"Burası büyük bir kasaba değil. Er ya da geç bu dükkâna bakacaklardır. Bunun için çok zaman gerekeceğini sanmam." Dışarıdan geçen bir başka atlının yavaş-

ladığını gördüm. At dükkânın önünde durduğunda, üzerindeki asker seslenerek anlayamadığım bir şey söyledi. İki atlının daha geldiğini gördüm. Yabancının çenesi gerilmişti. Gece Dahmad'ın elinden aldığı bıçak kalçasında sallanıyordu. O beni kurtarmışken, kendini savunması için ben onu yalnız bırakmıştım. "Saklanmak için daha iyi bir yer bulsan fena olmaz."

Sorgulayan gözlerle başını kaldırdığında eli bıçağın kabzasında geziniyordu.

Geriye doğru bir adım atarken, başımla tezgâhın altındaki boşluğu işaret ettim. Atından inerken askerin bize sırtını döndüğü anda, yabancı kapıdan tezgâha doğru fırladı.

Tezgâhın üzerinden atladığında o kadar yakınıma indi ki, omuzlarımız birbirine değdi. Yabancı, tezgâhın altına girerken hemen duruşumu düzelttim ve askerler dükkâna girmeden önce tezgâhın başında yerimi aldım. İlk asker uzunca bir süre kapı eşiğinde dikilerek, daracık dükkânın her yerini inceledi. Diğer ikisi bu askerin yanında bekliyordu. Adamın dikkatli gözleri en sonunda üzerimde durdu.

Genç bir adamdı. Çoğu askere göre saçlarını çok daha itinalı bir şekilde geriye doğru taramıştı. Kendisine zayıf bir hava veren yuvarlak bir suratı vardı. Ama üniformasının üzerindeki altın kuşak komutanın onda olduğunu gösteriyordu.

"İyi günler efendim," dedim, en iyi tezgâhtar sesimle. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde nefes almaya çalışan, tezgâhın altındaki yabancının varlığının fazlasıyla farkındaydım.

"Komutan diyeceksin." Adam, elinin seğirdiğini fark ederek, manşetlerini düzeltiyormuş gibi yaptı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, komutanım?" Orduya saygı duyuyormuş gibi yapmayı çok küçük yaşlarda öğrenmiştim.

Bir anda kaçabilirmişim gibi, komutanlarının arkasındaki iki asker kapıyı kapatmıştı. Diğerine göre daha yaşlı olanı, köküne kadar bir asker gibi görünüyordu. Sırtı dimdikti. Koyu gözlerini ileri dikmişti. İkinci askerse komutanından daha gençti. Benden bile küçük olabilirdi. Üniforması üzerine tam oturmamıştı; donuk bir ifadesi vardı. Hakiki bir asker gibi görüneceği günlere ulaşabilecek kadar uzun yaşamayacağına bahse girebilirdim.

"Bir adam arıyorum." Komutanın keskin, kuzeyli, havalı bir aksanı vardı. Sıkıştığı yerde gerilen yabancının kolunun bacağıma sürtündüğünü hissettim. Belki askerin sesi yüzünden, belki de onu satmak üzere olduğumu düşündüğünden gerilmişti.

Komutana bakarak en masumane ifademle göz kırptım. "Ne tuhaf, buradaki erkeklerin çoğu kadın arar." Komutanın beni alnımın ortasından vurabileceğini ve adalet dağıtan biri olarak başına hiçbir iş gelmeyeceğini düşünemeden sözcükler dudaklarımdan dökülüvermişti. Arkasındaki askerlerden daha yaşlı olanı kahkahasını bastırmak istermiş gibi öksürdü.

Komutan ise ne dediğini anlamamışım gibi yalnızca kaşlarını çattı. "Bu adam bir suçlu. Onu gördün mü?"

Omuz silktim. "Bugün birkaç kişi gördüm. Birkaç saat önce Şişko Pama'yla oğulları geldi. Mübarek Babamızı da gördüm."

"Aradığım adam buralı değil." Başını iki yana sallayarak küçük dükkânın içine baktıktan sonra içeride volta atmaya başladı. Adımları arkamdaki rafta duran içki şişelerinin birbirine çarpmasına neden oldu.

"Öyle mi?" Deponun kapısına gidip gözlerini kısarak, gün geçtikçe azalan konserve stoğuna bakan komutanı izledim. Stoğumuz o kadar azalmıştı ki depoda kimse saklanamazdı.

Komutan bana doğru dönerken tezgâhın üzerinde kırmızı bir leke gördüm. Kan lekesine benziyordu. Mümkün olduğunca kayıtsız bir şekilde elimi lekenin üzerine kapattım.

"Görsen kimi aradığımı anlardın," dedi genç komutan, baskın aksanıyla.

Göğsümü delip çıkacakmış gibi atan kalbim bir an önce kaçmam gerektiğini bağırmıyormuş gibi gülümsedim. "Dediğim gibi, bugün etrafta pek kimse yok. Yabancı birilerini de görmedim."

"Emin misin?"

"Eh, bütün gün buradaydım. Herhalde bu sakinliğin nedeni sıcak hava."

"Bana yalan söylemeyecek kadar akıllısındır umarım, küçük kız."

Dilimi ısırdım. Komutan benden ancak birkaç yaş büyüktü. On sekiz... en fazla on dokuzdu. Muhtemelen yabancıyla yaşıttı.

Kan lekesini kapatmaya dikkat ederek kollarımı kavuşturdum ve gülümseyerek tezgâha yaslandım. "Yalan söylemiyorum, komutanım. Yalan konuşmak günahtır." Şakalaşmak istediğim zamanlarda Tamid neredeydi?

Ama beni şaşırtan bir şekilde, askerlerden genç olanı, "Bu çöl günahla dolu," dedi.

Komutanla aynı anda genç askere baktık. Müsaade almadan konuştuğu için sert bir şekilde azarlanmasını bekliyordum ama komutan tek kelime etmedi. Yaşlı askerin az önce kahkahasını bastırmak için çok çabalamamasına şaşırmamak gerekiyordu. Kendisine saygı duyulmasını bekleyen hiçbir komutan, emrindeki bir askerin bu şekilde konuşmasına göz yummazdı.

Genç askerle bakışlarımız kesiştiğinde, gözlerinin benimkiler kadar mavi olduğunu fark ederek irkildim.

Benden başka açık renk gözlere sahip bir Mirajî'liyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Çöl insanlarının saçları, tenleri ve gözleri koyu renk olurdu. Açık renklere sahip olanlar Gallan'lardı.

Ürettiğimiz silahları almaya hakları olduğundan, Gallan'lar çöldeki diğer her şeye de sahip olabileceklerini sanıyordu. Bundan birkaç yıl önce, bir Gallan askerinin hoşlanmaktan daha fazlasını yapmasının ardından, Tozluyol halkı gencecik bir kız olan Dalala Al'Yimin'i asmıştı. Kasabadaki bütün kadınlar, askerin yaptığı şeyin ardından Dalala'dan kimseye hayır gelmeyeceğini, bu yüzden en iyisinin olduğunu söyleyerek kızın annesini teskin etmeye çalışmışlardı. Dalala'nın asıldığı gece kendi mavi gözlerime bakarak, açık renk gözlü ve saçlı Gallan askerlerini düşünmüştüm. Uzun yıllar boyunca, sarhoş olup zıvanadan çıktığı zamanlarda anneme *yabancıların orospusu* diye bağıran babamın ne demek istediğini anlayamamıştım. Ama artık on dört yaşındaydım. Yani, kasaba halkının, koyu renk gözlü annemin evli olduğu koyu

renk gözlü kocasının benim babam olduğuna inanmadığını anlayabilecek yaştaydım. Demek annem Dalala'dan daha akıllıydı. Karnının şişmesinin nedeninin, karanlık bir çöl gecesinde kendisini yalnız yakalayıp rızası dışında gebe bırakan yabancı bir asker değil, o olduğunun düşünülmesi için tam zamanında Hiza'yla evlenmiş ve mavi gözlerimle doğduğumda, onun kızı olmadığımı Hiza'nın yüzüne söyleyebilecek kadar cesur biri çıkmamıştı. Bu kasabada kimse bunu Hiza'nın yüzüne vuramazdı.

Görünüşe göre bu sıska askerin annesi de benimkisi kadar akıllıydı. Ama orduya girmesine engel olabilecek kadar akıllı değildi. Annesinin kocasının bu çocuktan kurtulmak istediğini tahmin ediyordum. Belki de bu kadar genç yaşta üniforma giymesinin, yetersiz beslenmesinin ve ukalalığının nedeni buydu.

Genç askerle göz göze geldiğimizde, çöl sıcağının boğuculuğunu hissettim. Dükkânın duvarları üzerimize kapanıyor, sıcak hava yoğunluk kazanıyordu sanki. Ensemden aşağı bir ter damlası süzüldü.

"Sessiz ol, Noorsham." Komutanın sesiyle birlikte dikkatimi yeniden ona verdiğimde, adamın bir kez daha manşetlerini düzelttiğini gördüm. Askerlerine bir işaret verdi. Yaşlı asker genç olana doğru eğilerek kulağına bir şey söyledikten sonra, dirseğinden sıkıca tuttuğu çocuğu dışarı çıkardı. Bir askerin diğerine böyle bir hareket yapması bana tuhaf gelmişti.

Ama bunun üzerine düşünecek zamanım yoktu. Çünkü diğer ikisi çıktığı anda komutanla yalnız kalmıştım. Ve elbette, tezgâhın altında sakladığım yabancıyla. Komutanın aklındaki artık her neyse, işine burnunu so-

kabileceği için genç askeri dışarı yollamış olabileceğini düşündüm. Aşağı kayan elim tezgâhın altındaki tüfeğe dokundu.

Komutan gözlerimin içine bakmak için kollarını tezgâhın üzerinde iki yanıma dayadı. "Bu adam... tehlikeli. O bir paralı asker. Ne yapacağı belli olmaz. Devam eden bir savaş var." On altı yıllık hayatımı çöldeki Gallan askerlerini fark etmeden geçirmişim gibi konuşuyordu. "Miraji'nin, senin anlayabileceğinden çok daha fazla düşmanı var. Bu adam parasını düşmanlarımızın herhangi birinden alıyor olabilir. Kendi emelleri için küçük bir kızın boğazını kesebilir. Gerçi bu kıza önce başka şeyler yapacaktır. Ne demek istediğimi anladıysan..." Aklım dün geceye, bir çocuğu kurtarmak için kendini bir silahın önüne atan yabancıya kaydı. "Onu görürsen, bundan kocana bahsetsen iyi olur."

Kafam karışmış gibi görünerek kaşlarımı çattım. "Benim kocam yok."

"O halde babana söylersin." Geriye çekilerek bir kez daha manşetlerini düzeltti.

"Bende baba da yok." Aptala yatmayı sürdürdüm. "Ama işinizi görecekse, amcama bahsedebilirim."

Yalancının teki değil de, bir çuval dolusu taştan daha aptal bir kız olduğuma kanaat getirmiş gibi görünen komutan başını salladı. Kapıdan çıkışını izledim.

Asla dilimi tutmayı beceremiyordum. "Efen... Komutanım!" diye seslendim, bir memurun huzurunda saygılı davranan iyi bir kız çocuğu gibi gözlerimi aşağıda tutarak. Başımı eğdiğimden, artık yabancının gözlerinin içine bakıyordum. Yüzünden tuhaf bir ifade geçtiğini gör-

düğümde, bir an için beni tanıyıp tanımadığını merak ettim. "Bu paralı asker... neden aranıyor?"

Komutan verandada durdu. "Vatan hainliğinden."

Kaşlarımı sorgular bir şekilde kaldırarak yabancıya baktım. Tezgâhın altından bana göz kırptığında gülümsememe engel olamadım. "Öyleyse gözüm açık olacak, efendim."

Komutanın atının toynak seslerini duyamadığım ana dek bekledikten sonra eğilip yabancının ayağa kalkmasına yardımcı oldum. "Vatan hainliği?"

"Esaslı bir yalancıymışsın." Yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Yani... yalan söylemeyen biri için."

"Epey alıştırma yapma şansım oldu." Eli elimin üzerindeydi; parmakları nabzımı hissediyor gibiydi. Kolumu indirip başımı kaldırdığım anda beyaz gömleğindeki kırmızı lekeyi gördüm ve tezgâhtaki kan damlasını hatırladım.

"Arkanı dön." Dişlerimin arasından nefes verdim. Gömleğinin sırtı kıpkırmızıydı. "Seni endişelendirmek istemem," dedim, sesimi sakin tutmaya çalışarak. "Ama vurulduğunun farkında mısın?"

"Ah." Ona daha dikkatli baktığımda, ayakta durmak için tezgâha tutunduğunu fark ettim. "Bunu unutmuşum."

Dördüncü Bölüm

Biri içeri girdiği takdirde yabancının hemen saklanabilmesi için tezgâhın arkasında, yere oturduk. Kan neredeyse kurumuş; gömleği tenine yapışmıştı. Gömleğini bıçağıyla kesmek zorunda kaldım. Kestiğim parçaları teninden sökerken aldığı nefeslerle, geniş ve kaslı omuzları inip kalkıyordu. Bir gece önceki yangının duman kokusunu alabileceğim kadar yakınında duruyordum.

Raftan bir şişe içki aldım. Gömleğinin temiz bir parçasına alkollü içkiyi döküp tenini silmeye başladığımda yabancı kıpırdamadan oturmaya devam etti. Sudan çok içkimiz vardı.

"Bana yardım etmemelisin," dedi, bir süre sonra. "Komutan Naguib'i duymadın mı? Ben tehlikeliyim."

Homurtuyla güldüm. "Eh, o da tehlikeli." Yabancıya

Mavi Gözlü Haydut'un kendisine iyilik borçlu olduğumu söylemeden, gerçeğe en yakın söyleyebileceğim şey buydu. "Hem..." Elimi kaldırdım. "Bıçağın da bende." Bıçağı boynunda hissettiğinde donakaldı. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Ve birdenbire gülmeye başladı.

"Sen de tehlikeliymişsin." Konuştuğunda gırtlağı inip kalktığından, tehlikeli ölçüde yakın bir şekilde onu tıraş ediyormuşum gibi göründü. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Vermeyeceğini biliyorum." Bunun bir uyarı gibi tınlamasını istemiştim. Omzundaki çalışmama geri döndüm. Bıçağın ucunu tenine soktuğumda elimin altındaki kaslarının gerildiğini hissetsem de, sesini çıkarmadı.

Kurşunun altına ulaşmaya çalışırken, kaburgalarının üzerinde bir dövme olduğunu gördüm. Parmaklarımın ucunu dövmenin sınırlarında gezdirdim. Gerilen kasları kolumdan yukarı çıkan titreşimlere neden oldu.

"O bir martı." Bunu dediğinde, parmaklarımın altındaki kuş kıpırdadı. "Bu, çalıştığım ilk geminin adıydı. *Kara Martı*. O zamanlar bu dövmeyi yaptırmak bana harika bir fikir gibi gelmişti."

"Gemide ne yapıyordun?"

"Denize açılmıştım." Parmaklarımın altında artan huzursuzluğunu hissedebiliyordum. Uzun bir nefes verdiğinde kuşu uçuşa geçmiş gibi göründü. Elimi çektiğimde rahatladığını gördüm.

"Kurşunun omzundaki kasları parçaladığını sanmıyorum," dedim, bıçağı oynatarak. "Kıpırdama." Destek olmak için dirseklerimi iki yanına bastırdım. Diğer omzunda da bir pusula dövmesi vardı; derin nefesler aldığında da bu dövme de inip kalkıyordu. En sonunda vücudundan

çıkardığım kurşun yere düştüğünde, yarasından kan boşaldı. Hemen parçalanmış gömleğini yaraya bastırdım. "Dikiş atılması gerekiyor."

"Bir şey olmaz."

"Belki ama dikiş atılsa daha iyi olur."

Buna gülse de, rahat bir gülüş değildi bu. "Tıp eğitimi mi aldın?"

"Hayır," dedim, üzerine içki döktüğüm kumaşı sırtına olması gerekenden daha sert bir şekilde bastırarak. Raftan çirkin sarı renkte bir iplik makarasıyla iğne aldım. "Ama buralarda büyüyüp de birkaç düzine insanın vurulduğunu görmemen imkânsız."

"Burada birkaç düzineden fazla insan olduğunu sanmıyordum."

"Aynen öyle," dedim. Yüzünü göremesem de güldüğünü anlamıştım. İğne tenine girdiğinde tırnaklarını zemine geçirdi. İçimde, şiddetlenen bir kaşıntı gibi beliren soruyu dillendirmem gerekiyordu. "Bir Miraji vatandaşı değilken Sultan'a karşı nasıl vatan hainliği yapabildin?"

"Ben burada doğdum," dedi, kısa bir sessizliğin ardından. Sorduğum sorunun bu olmadığının farkındaydı. *Bir paralı asker nasıl vatan hainliği yapabilirdi?* Soru dilimin ucundaydı.

"Öyle görünmüyorsun," dedim, aklımdaki soruyu sormak yerine.

"Burada değil. Izman'da." Bir gece önce oraya ulaşmak için ihtiyacım olan paraya çok yaklaştığımdan, Izman'ın adının geçmesi beni irkiltti. "Ama annem Xicha denilen bir ülkedendi. Hayatımın büyük kısmını orada geçirdim."

"Nasıl bir yer orası?"

Sessiz kaldı. Bana bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğine emindim.

"Hayatında hiç yağmur fırtınası gördüğünü sanmıyorum," dedi. "Yani, tenine yapışan, parmaklarını kıyafetlerinin altına sokan türden ağır bir hava görmemişsindir." Gözlerim, çıplak sırtındaki kendi parmaklarıma kaydı; konuşurken omuzları inip kalkıyordu. "Xicha'da hava hep böyledir. Bu ülke ne denli kuru ve ölüyse, orası da aynı ölçüde yeşil ve canlıdır. Bambular o kadar hızlı büyür ki, evleri temellerinden sökeceklerini sanırsın. Şehrin içinde bile böyledir. Üzerine evlerimizi inşa ettiğimiz zemini bizden geri almaya çalışıyor gibi görünürler. Hava öylesine sıcaktır ki, kadınlar ellerinde özgür ruhları bile kıskandıracak kadar canlı renklere sahip yelpazelerle dolaşır. Serinlemek için üzerimizde kıyafetlerimizle denize atlar; bir geminin altında kalmamaya çalışırdık. Oraya dünyanın her yerinden gemiler gelir. Albis gemilerinin üzerine çıplak deniz kızlarının resimleri yapılmıştır. Sve gemileri soğuğa dayanıklı bir şekilde inşa edilmiştir. Tek bir ağaçtan yapılan Xicha gemileri ise ejderhalara benzer. Xicha'daki bazı ağaçlar Izman'daki kulelerden bile daha yüksektir."

"Bana burada ne yaptığını söyleyeceğini sanmıyorum," dedim. "Demek istediğim, Xicha bu kadar harika bir yerse?"

"Ben de söyleyeceğimi sanmıyorum." Elimdeki iğne tenine girdiğinde yüzünü buruşturdu. "Ben de, Komutan Naguib Al'Oman'a beni korumak için neden yalan söylediğini söyleyeceğini sanmıyorum," dedi.

"Ben de söyleyeceğimi sanmıyorum." İğnem teninin içinde durdu. "Naguib Al'Oman mı?" İkisi de çok yaygın

adlar olsa da, sormadan edemedim. "O, Sultan'ın oğlu mu?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Başını hafifçe eğdi ve son dikişi atarken derin bir nefes aldı.

"Herkes Asi Prens'in ve Sultim imtihanlarında yarışan diğer prenslerin hikâyesini bilir."

Hikâyeye göre, Sultan Oman'ın tahttaki ilk zamanlarında, en güzel eşlerinden biri ona bir oğul vermişti. Ahmed'di bu. Güçlü, akıllı bir çocuktu. Sultan'ın haremi büyürken ve diğer eşleri de erkek evlatlar doğururken, Ahmed babasının gözbebeği olmaya devam etti. Üç yıl sonra Ahmed'in annesi bir kız doğurdu. Ama bu bebek yarı-insan, yarı-Cin olan bir canavardı. Ten yerine pulları, parmak yerine pençeleri vardı. Mor kafasından boynuzlar çıkıyordu. Karısının kendisine ihanet ederek ölümsüz bir Cin'le yattığını anlayan Sultan, kadını döve döve öldürdü. Aynı gece canavar çocukla Ahmed ortalıktan kayboldu.

Bundan on dört yıl sonra, imtihanların günü geldi çattı. Miraji kurulduğundan beri tahtın varisi, yani Sultim bu şekilde belirleniyordu. Geleneğe göre, en büyük on iki prens tahta çıkmak için rekabet edecekti.

Bu, günümüzden bir yıl önceydi. Annem hâlâ hayattaydı. Sultim imtihanlarına dair ilk haberler Tozluyol'a ulaştığında, kumarın günah olduğunu söyleyen erkekler bile hangi prensin tahta çıkacağı üzerine bahis oynamaya başladılar.

Yarışma gününde, on iki oğul yan yana dizildi. Bütün şehir bunu izlemek için toplanmıştı. Son anda, prenslerin yanına biri daha geldi. Başlığını çıkardığında herkes Sultan Oman'ın gençliğiyle karşı karşıya kaldı. Kendisinin

Prens Ahmed olduğunu iddia eden bu genç adama kimse karşı çıkamadı. Prensin beklenmedik dönüşü ne denli şüpheli olsa da, kanunların uygulanmasına karar verildi. Prens Ahmed'in yarışabilmesi için diğer prenslerin en genci yarışma dışı kaldı. Yarışma dışı kalan bu prensin adı Naguib'di. Bu adı biliyordum çünkü Asi Prens'in geri döndüğüne dair haberler henüz Tozluyol'a ulaşmamışken, Sultim imtihanlarının bahisleri yarışmada ilk öldürülecek prensin Naguib olacağını gösteriyordu. Kayıp abinin, yarışma dışı kalmasına neden olarak Naguib'in hayatını kurtardığı bile düşünülebilirdi.

Saray arazisine kurulan, tuzaklarla dolu devasa bir labirentte gerçekleştirilen zeka imtihanında ve Sultan'ın en bilge danışmanları tarafından yaratılan bilmecenin çözüldüğü bilgelik imtihanında Ahmed diğer prensleri mağlup etti. Teke tek dövüşlerin gerçekleştiği güç imtihanında, geriye yalnızca kendisi ve Prens Kadir kalana dek Ahmed bütün rakiplerini indirdi. Sultan'ın oğullarının en büyüğü Kadir en sonunda pes edene dek, bütün gün dövüştüler. Ama Ahmed abini öldürmek yerine hayatını bağışladı ve sırtını Kadir'e dönerek Sultim unvanını almak için babasına baktı. Ahmed'in arkasının dönük olmasını fırsat bilen Kadir kılıcını havaya kaldırdı. O anda Ahmed'in kız kardeşi, Cin'in dölü olan canavar kız, kalabalığın arasından fırlayarak insan kılığını terk etti ve Kadir'in kılıcının Ahmed'e dokunmaması için babasından aldığı doğaüstü güçleri kullandı. Yarışmaya bu şekilde müdahele edilmesine aşırı ölçüde öfkelenen Sultan, tahtın varisinin Kadir olduğunu ilan ederek Ahmed'in idamını emretti. Ama genç prens, canavar kız kardeşiyle

birlikte çöle kaçtı ve hakkı olan tahtı ele geçirmek için isyanını başlattı. *Yeni bir şafak, yeni bir çöl.*

Dikişi bağladım ve kalan kısmı bıçakla kestim.

Yabancı bana döndüğünde çıplak göğsünü ilk kez tam anlamıyla gördüm ve birdenbire, başımı başka bir yöne çevirme ihtiyacı hissettim. Aslında bu aptalcaydı. Burası çöldü ve bugüne dek tanıdığım bütün erkekleri gömleksiz görmüştüm. Ama bu adamı tanımıyordum. Dahası, karşıma çıplak çıkan erkeklerin kollarındaki kaslara, karınlarının nasıl inip kalktığına ya da kalplerinin üzerindeki dövmeye dikkat etmezdim.

Hızla solan güneş ışığında o da bana bakıyordu. "Daha adını bile bilmiyorum," dedi.

"Ben de seninkini bilmiyorum." Başımı kaldırdım ve yabancının kanının yüzüme bulaşmaması için parmaklarımın eklem yerleriyle önüme düşen saçları geriye attım. Ardından ellerimi, içkiyle yıkadığım gömlek parçalarına sildim.

"Jin." Bunun farkında değildi ama bir gece önce bana sahte bir ad vermişti. Aslında şu anda da gerçek adını söylediğinden emin değildim. Bugüne dek duyduğum hiçbir ada benzemiyordu bu.

"Emin misin?" diyerek üzerine gittim.

"Adımdan mı?" Yaralı omzunu yavaşça döndürürken ağzının ucu yukarı kalktı. Çıplak karnına baktığımda kemerinin üzerinde bir başka dövmenin ucunu gördüm. Bu dövmenin ne olduğunu öğrenmek istedim. Bunun düşüncesi bile heyecanlanmama neden oldu. "Eminim."

Gözlerim yüzüne kaydı. "Yalan söylemediğinden emin misin?"

Sırıttı. "Yalan konuşmak günahtır, bunu bilmiyor musun?"

"Ben de öyle duydum."

Jin'in gözleri beni huzursuz edecek şekilde yüzümde dans ediyordu. "Bana yardım etmeseydin öldürüleceğimi biliyorsun, değil mi?"

O yardım etmeseydi, ben de ölecektim.

Ama ona bunu söylemedim. Bana Oman diyebileceğine dair bir şaka yapmadım. Ya da Mavi Gözlü Haydut. "Amani," dedim. "Adım bu. Amani Al'Hiza."

Böyle gülümseyen bir çocuğa güvenmek çok zordu. Gülümsemesi, peşine takılıp bana anlattığı yerlere gitme isteği uyandırırken, aynı anda kesinlikle bunu yapmamam gerektiğini de söylüyordu.

"Sana temiz bir gömlek bulabilirim," dedim. Vücudunun geri kalanı önümdeyken gözlerimi yüzünde tutmakta zorlanıyordum. "Yani, burada bekleyebilirsen?"

"Askerler beni bulmak için buralara gene bakacaktır." Ensesini kaşımak için uzandığında kalçasındaki diğer bir dövme yukarı çıktı. Tanımadığım bir hayvandı bu. "Yoluma devam etsem daha iyi olur."

"Anladım." Gözlerimi kaçırdım. Kendime, ona güvenemeyeceğimi söyleyip duruyordum. Tuhaf bir adı olan bu yabancı çocuğu hiç tanımıyordum. Birbirimizin hayatını kurtarmış olmamız önemli değildi. Onu yalnızca iki gündür tanıyordum. Gene de ondan, bu kasabada hayatım boyunca tanıdığım bütün adamlardan daha çok hoşlanmıştım. Ayrıca burada hayatım tehlikedeydi. Öyle ya da böyle. "Beni de yanına almalısın."

"Hayır." Jin bunu o kadar hızlı reddetmişti ki, belki de

ben buna karar vermeden önce böyle bir şey isteyeceğimi anlamıştı. Gözlerime bakmadan, "Hayatımı kurtardın ve ben de bunun karşılığında, başını daha fazla belaya sokmamak için buradan gidiyorum," dedi.

"Senden böyle bir şey yapmanı istemedim." Sesimdeki çaresizliği bastırmaya çalışıyordum. "Senden tek istediğim beni buradan götürmen."

Gözlerimin içine baktığında olduğum yerde kalakaldım. "Nereye gittiğimi bile bilmiyorsun."

"Umrumda bile değil." Aramızda zaten neredeyse hiç mesafe yokken, ona doğru yaklaştığımı fark ettim. "Tek ihtiyacım olan buradan başka bir yerde olmak. Tren istasyonu ya da doğru düzgün yolu olan bir yer olabilir. Öyle bir yere ulaştığımızda ayrılabiliriz ve Izman'a kendim gidebilirim. Nasıl burada senin için bir şey yoksa, benim için de yok."

"Peki buradan başka bir yerde senin için bir şeyler olduğunu kim söylüyor?"

Bu laf canımı yaktı. "Burada olandan daha çoğu olmalı." Buna kahkaha attı. Kısacık bir an için avantaja sahip olduğumu düşünerek bunu değerlendirdim. "Lütfen." Ona dokunmadan yaklaşabileceğim kadar yaklaştım. "Bir şeyi hiç çok fazla istediğin olmadı mı? Bu kasabadan kaçmam lazım. Buna, nefes almak kadar ihtiyacım var."

Nefesini bıraktı. Kararlılığını kaybettiğini görebiliyordum. Onu yanlış bir şekilde yönlendirmemek için başka bir şey söylemeye cesaret edemedim.

Ve çanların çalmasıyla bu an geçip gitti. Başımı o kadar hızlı çevirmiştim ki az kalsın tezgâha çarpıp kafatasımı yaracaktım.

"Akşam duası için biraz erken değil mi?" dedi Jin, aklımdan geçeni dillendirerek.

"Bu duaya çağrı çanı değil." Kalbim duracakmış gibiydi. Ama nefes almaya devam ediyordum. Emin olmak için uzun süre dinledim.

"Eğer askerler..."

"Askerler de değil," dedim, Jin'in sözünü keserek. Askerler geliyor diye çan çalmazdık.

"Bence sen..."

"Kapa çeneni." Onu susturmak için elimi kaldırdım. Dinlemek için. Son duyuşumun üzerinden yıllar geçmesine rağmen bu çanların ne anlama geldiğini biliyordum. Birkaç saniye sonra başka çan sesleri de eklendi. Verandalardaki çanlar. Açık pencerelerden duyulan çanlar. Kasabanın her yerinde demir demire çarpıyordu. Bu sesler ürpermeme neden oldu. "Bu bir av."

Kapıya doğru koşmaya başladım.

Beşinci Bölüm

Son sürat koşarak dükkândan dışarı fırladığım için az kalsın Tamid'e çarpacaktım.

"Ben de sana geliyordum." Soluk soluğa kalmış bir halde koltuk değneğine yaslanmıştı. "İçeri dönmelisin."

"Yoksa..." diye söze girdim.

"Bir Burak..." diyerek başını salladı. Hissettiğim heyecanla kalbim tekledi.

Bir çöl atı. Biz fanilerden önce, İlk Varlıklar tarafından kum ve rüzgârdan yaratılmış, dünyanın en ucuna dek hiç yorulmadan koşabilecek bu at, yakalayabildiğiniz takdirde ağırlığınca altın değerindeydi. Yani dükkâna geri dönmüyordum!

Gözlerimi kısıp kasabanın sınırına baktım. Gerçekten de, yaklaşan adamların kaldırdığı tozu görebiliyordum.

Demir sopalarla atı gütmeye çalışıyorlardı. Herhalde eski tuzaklardan birine yakalanmıştı.

"Bunun nedeni Leşçukuru'nda çıkan yangın olmalı," dedi Tamid, vaiz sesiyle. "İlk Varlıklar ateşten hoşlanır."

Verandadan fırlamış yamuk bir çivi gördüğümde, çiviyi çıkarıp aldım. Eskiden çöldeki insanlar dağlardan metal toplayarak ve Burakları tuzağa düşürüp uysallaştırmaları için kızlarını demir eldivenlerle çöle göndererek hayatlarını kazanırmış. Amaçları kum ve rüzgârdan yaratılmış bu atları canlı hale dönüştürmekmiş. Böylelikle onları şehirlere götürüp satabilirlermiş. Sonra Sultan fabrikayı inşa ettirmiş. Çöl, demir tozuyla dolmuş. Su bile demir kokuyormuş. Buraklar azalmış, çadırlar evlere dönüşmüş, at satıcıları fabrika işçisi olmuş.

Demir, İlk Varlıkları zaptedebiliyordu. Ya da kulbastılarda olduğu gibi, onları öldürebiliyordu. Onları fani varlıklara dönüştürüyordu. Ama onları fani kılacak kadar uzun bir süre boyunca etten ve kandan varlıklara dönüştürebilen yalnızca bizdik.

Tamid kutsal kitapların birinde, İlk Varlıklar arasında hiç dişi olmadığını okumuştu. Onların oğul sahibi olmaya ihtiyacı yoktu. Fanilerin aksine, sonsuza dek yaşayabilirlerdi. Bize ihtiyaçları yoktu.

Ama bilgi güçse, ölümsüz şeylerin en büyük zayıflığı bilinmezlerdi. Hepimiz hikâyeleri duymuştuk. Kıymetli prenseslere abayı yakıp bu kızların yüreklerindeki arzuları gerçekleştiren Cinleri; Karabasanları adamların bıçaklarına çeken güzel kızları; Burakları yakalayıp onları dünyanın sonuna dek süren cesur tüccar kızlarını biliyorduk.

Bize çekiliyorlardı ama aynı zamanda bize karşı korunmasızlardı. Onları canlı varlıklara dönüştürebiliyorduk.

Artık kasabadaki herkes verandalarına çıkmıştı. İnsanların gözlerinde heyecanın parıltısı vardı. Bir Burak, onu yakalayan kişi için çok fazla altın ya da çok fazla kan anlamına gelirdi. Bazen de ikisi birden.

Burak kasaba sınırında görüş alanımıza girdi.

Birinin çığlık attığını duydum. Birkaç kapı sert bir şekilde kapandı. Ama insanların çoğu daha iyi görebilmek için başlarını uzatmıştı. Ben de dükkânın ucundan bakıyordum.

Burak esaslı bir mücadele veriyordu.

Kısa bir an için gözüme fani bir at gibi göründü. Ardından saf kum görüntüsünü aldı. Rüzgârlı çölde, rengi parlak altından, vahşi bir kırmızıya, ateşe, güneşe dönüşüyordu. İçimden, nesiller boyunca çöl insanlarının hissettiği heyecan dalgası geçti. Fabrika yaşamımızı değiştirmişti. Artık Burak avlayan çöl kabileleri değildik. Gene de çöle demir tuzaklar kurmaya devam ediyorduk. Tuzaklardan biri avının üzerine kapandığında herkes ne yapması gerektiğini biliyordu.

Duyduğum zincir sesi dikkatimi çekti. Genç dul Saira, zincirin bir ucunu penceresindeki zahter* kutusunun altına bağlıyordu. Zincirin diğer ucu Mübarek Babamız tarafından ibadethaneye bağlanmıştı. Kasabanın yarısı pencerelerinden dışarı demir tozu atıyordu. Çöl kulbastıları saldırır diye demir tozu her evde el altında bulundurulurdu. Demir tozu kum ve havayla birleştiğinde kasabamız bir İlk Varlık için hapishaneye dönüşebilirdi.

* *Za'atar*. Ortadoğu kökenli bir kekik türü. (ç.n.)

Burak haykırdı. Demir sopalarla onu zaptetmeye çalışan adamlar, atın kuma saplanmaması için canla başla uğraşıyorlardı. Burak toynaklarını sert bir şekilde yere indirdi. Adamlardan birinin haykırışı, toynağın kafatasına çarpmasıyla çıkan çatırtıyla kesildi. Kum kanla kaplandı.

Altın rengiyle kan kırmızısı birbirine karıştı.

Asid Enişte demir sopasının keskin ucuyla Burak'ı dürttü. Burak gerilerken, aldığı yara içinden kan boşalmasına yetecek kadar bir süre boyunca fani bir yaratığın yarasına dönüştü. Bu arada, sopalı adamlar demir zincirlerin ardındaki kasaba halkının arasına karıştılar. İşleri bitmişti.

Erkekler Burak'ı kasabaya işbirliği yaparak getirmişti. Ama şu andan itibaren her kadın kendi başınaydı. Burak'ı yakalayıp, onu fani kılacak kadar süre boyunca zaptedebilirseniz, at sizin olurdu. Daha doğrusu, kocanızın ya da babanızın... ya da benim durumumda, amcamın. Burak'ın satışından gelecek para da onundu.

Burak'ı yakalayabilirsem elbette bu parayı amcama vermeyi planlamıyordum. Buradan kaçabilmek için yeni bir fırsata ihtiyacım vardı ve bu fırsat karşımdaydı. Tek yapmam gereken bunu değerlendirmekti.

Diğer kadınlar demirden zincirlerin kenarında duruyorlardı. Dul Saira'nın çatlamış dudaklarının arasından dilinin çıktığını gördüm. Shira bile amcamın evinden çıkıp gelmişti. Dua ediyor gibi görünüyordu; parmaklarını zincirlerin arasına geçirmişti. Kalbim aynı anda vücudumun her yerinde; karnımda, boğazımda, ait olduğu yer dışında her yerde atıyordu.

İki adım attığımda demir zincirin ucuna ulaştım. Fırsatım, buradan çıkış şansım karşımdaydı. "Amani..." diye seslenen Tamid'e dönerken gözüm pembe bir kaftana takıldı. Farrah Teyzem acıyla haykırırken, kuzenim Shira'nın zincirin altından geçip Burak'a doğru koşmaya başladığını gördüm.

Lanet olsun! Etrafta tembel tembel dolanmaktan başka bir şey yapmaya karar verdiği ilk seferde buna kalkışmıştı! Kumda debelenen Burak, Shira'yı fark ederek üzerine doğru koşmaya başladı.

Shira bu mücadeleden galip ayrılamazdı.

Kendimi yere attım ve yuvarlanarak zincirin altından geçtim. Tamid'in bana ne dediğini duyamadan ayağa kalkıp koşmaya başlamıştım bile.

Shira'yla çarpıştık ve ikimiz birden yere devrildik. Aynı anda Burak'ın toynaklarından biri başıma çarptı. Kör edici bir acıyla görüşüm bulanıklaştı.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda, uzanarak ayak bileğimi yakalayan Shira beni geri yere çekti. Kuzenimin gözlerinde, Burak'ın gözlerindeki gibi delice bir bakış vardı.

"Annem bu yüzden seni fena dövecek," dedi, tırnaklarını bileklerime geçirerek.

"Önce beni yakalaması gerek." İkimizi birden öldürmeden, dizimi Shira'nın karnına geçirdim. Shira öksürürken kendimi ondan kurtardım ve hızla ayağa kalktım.

Shira'yla boğuşurken demirden ringe yarım düzine kadın daha girmişti. Uzak durdukları Burak'ın toynakları bir kez daha kuma gömülmeye başlamıştı. Bu biraz daha sürerse yeniden ölümsüz haline kavuşarak çölün bir parçasına dönüşecekti.

Islık çaldım. Burak bana döndü.

Birkaç kalp atışı boyunca birbirimize baktık. İleri doğru bir adım attım. Bir adım daha. İki adım daha. Burak yerinden kıpırdamadı.

Birdenbire, Saira bir avuç dolusu demirle Burak'a doğru atıldı. Burak kadının yolundan çekilerek bana doğru koşmaya başladı.

Bir gece önce Jin'in karşısında, hedef tahtasının önünde durduğum gibi, yerimden kıpırdamadım. Bugün ölmeyecektim. Etrafa kum sıçratan toynaklarıyla Burak üzerime gelse de, bugün ölmeyecektim.

Burak bana ulaşamadan, son anda yolundan çekildim. Çiviyi tuttuğum elimi ileri uzattım. Demir çiviyle tenim birleşmişti.

Burak, parçalanıyormuş gibi tiz bir çığlık attı; bu çığlığı en derinlerimde hissettim. Öfkeyle debelenen yaratıkla birlikte hareket ederken, ölümsüz ruhuna karşı araya fani tenimi sokmaya çalıştım. Yüzündeki ızdırabı görebiliyordum. Yakalanmak istemiyordu. Bunu anlıyordum. Ben de istemiyordum. Çivi elimden düştü. Ama artık bunun bir önemi yoktu.

Ellerim, kasa dönüşen boğazına sarıldı. Göğsüme dayanan Burak nefes almaya çalışırken gözlerimin önündeki dünya karardı. Güneşle kum, parmaklarımın altında etle kana dönüştü. Gücünü hissedebiliyordum. Dünya kadar yaşlıydı. Ölümden, karanlıktan, günahtan daha yaşlıydı. Tek yapmam gereken sırtına çıkmak ve beni çölün sonuna götürmesine izin vermekti.

Burak acıyla haykırdı. Çıkardığı ses içimde bir şeylerin çözülmesine neden olurken düşüncelerim dağıldı.

Birinin beni ittiğini hissettim. En önde amcamın olduğu erkek kalabalığı Burak'ın etrafını sardı. Kasabadan kaçma şansımı kaybetmiştim. Dişlerine demirden bir gem geçirilip ayaklarına nal takılırken Burak zayıf bir sesle inledi. Nallardan üçü demirdi; bunlar Burak'ın fani halini kalıcı kılacaktı. Bronz olan dördüncü nal ise itaat etmesi içindi.

Adamlar, bir Burak yakaladığımızın her yere duyurulması için bağırıyorlardı. Kalabalık coşkuyla haykırıp kahkahalar atıyordu. Çocuklar el çırpıyordu. Beni çoktan unutmuşlardı. Başını eğen Burak, kendisine ihanet etmişim gibi bir ifadeyle bana baktı.

Saçlarımda, kıyafetlerimde kan vardı. Hayır. Burak'ın benden bu kadar kolay alınmasına izin vermeyecektim. Başka bir şey düşünemeden, kalabalığı yararak ilerlemeye başladım.

O anda biri beni kolumdan sıkıca yakalayıp iki evin arasına çekti. Bağırmamam için eliyle ağzımı kapadı.

"Selam," dedi pis bir ses, kulağımın içine. "Selam Küçük Haydut."

Altıncı Bölüm

"Lanet olsun Fazim." Onu ittim. Demek ki hendekten canlı çıkmayı başarmıştı. Ve bana *haydut* demişti. Biliyordu. "Senin derdin ne?"

Fazim beni bırakıp ellerini ceplerine soktu. Geriye doğru iki adım atıp iki ev arasındaki gölgelerin ucuna kaydı. Bu kadar yakınımdayken beni tutması gerekmiyordu. İkimiz de kaçamayacağımı biliyorduk.

"Sevgilinin karnına dizimi geçirdiğim için mi beni buraya çektin?" Sırtımı ahşap duvara dayadım.

"Evlen benimle." Birdenbire ağzından böyle bir şey çıktığı için, ona bakakaldım.

Ardından kahkahayı koyverdim.

Buna gülmemek elimde değildi. Öylesine kendinden memnun görünüyordu ki... gerçekten teklifini kabul ede-

ceğimi düşünüyormuş gibiydi. "Bugün duyduğum en aptal laf bu değilse, beni mora boyayıp bana Cin diyebilirsin." Yüzüme düşen kanlı saçlarımı arkaya attım.

Fazim sırıtmaya devam ediyordu. "Gözlerinin çok güzel olduğunu biliyor musun? Dün gece Leşçukuru'nda seninkisi gibi güzel gözleri olan biri vardı. Ona Mavi Gözlü Haydut diyorlardı. Düşündüm de, çölde böyle gözleri olan çok insan yoktur."

Aklını kullanmaya karar vermesi bana denk gelmişti! "Kayıp bir erkek kardeşim olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ne dediğimi gayet iyi anladın Amani." Bana doğru bir adım attığında, geri çekilme isteğime direndim. Birkaç adım ilerimizde Burak için koparılan yaygara devam etmesine rağmen, dünya yalnızca ben ve Fazim'den ibaretmiş gibi hissettim. "Kimsenin bunu öğrenmemesi için benimle evleneceksin."

"Peki sonra ne olacak?" Gözlerim sokağın ucuna kaydı. Biri aceleyle önümüzden geçerken renkli bir kaftan gözüme çarptı. Geçecek bir sonraki kişinin bizden tarafa bakacağını umuyordum. "Bana âşık olduğunu söylüyorsun ve buna rağmen, annemin ölümünün üzerinden bir yıl geçmesini beklerken Shira'yla kırıştırmaktan geri durmadın."

Fazim buna sırıttı. Bundan bahsetmemi bekliyormuş gibiydi. "Eh, sen Burak'ı yakalayana dek, Shira bu kasabadan çıkıp zenginliğe ulaşmam için tek şansımdı."

"Eniştem Burak'ı sattığında Shira seni daha da uzaklara götürebilir." Shira bu yüzden mi kendini ortaya atmıştı? Bu budalanın onunla evlenmesi için mi?

"Bütün bunları etraflıca düşündüm." Hafifçe kendi ba-

şına vurdu. Dünyaya gelmiş en akıllı adammış gibi davranacak kadar aptaldı. "Elbette Shira'yla evlenirsem o paranın bir kısmına sahip olabilirim. Ama Burak'ı sen yakaladın ve benimle evlenirsen Burak artık amcana ait olmaz."

Kocama ait olurdu.

Lanet olsun! Fazim akıllı değildi ama haklıydı. Daha da kötüsü, dediğinde ciddiydi. Kendimi kurtarmak için varımı yoğumu ortaya koymamın gerekeceğini bildiğim durumla en sonunda karşı karşıyaydım ve beklediğim gibi amcam değil, Fazim dikilmişti karşıma.

Öfkem, korkumun üzerine çıktı. "Kendimi vururum, daha iyi!" Aslında onu vurmak isterdim.

"Kendini vurmana gerek kalmayabilir." Gülmeye devam ederken, dişlerinin yakışıklı yüzüne oranla çok büyük göründüğünü düşündüm. "Orduya, peşlerinde oldukları yabancıyla birlikte olduğunu söylediğimde onlar seni vuracaktır." Mavi gözlerimden çizmelerime dek, beni tepeden tırnağa süzdü. "Tabii, önce seni işkenceden geçirirler."

Dişlerini eline vermek yerine ona tatlı tatlı gülümsedim. "Hâlâ seninle bir ömür boyu evli kalmaktan daha iyi bir seçenek gibi geliyor kulağa."

Fazim elini başımın arkasındaki duvara indirdiğinde, yüzümdeki sırıtma silindi. "Seninle başka bir şekilde evlenebileceğimin farkındasın, değil mi?" Bunu alçak sesle söylerken gülümsemesi yüzüne asılı kalmıştı. Beni cezbettiğini düşünüyormuş gibiydi. "Seni kirletebilirim. O zaman başka seçeneğin kalmaz. Ya benimle evlenirsin ya da darağacına gidersin. Annene biraz çektiysen, boynuna ilmik geçirilmesi seni şaşırtmayacaktır." Elini boğazıma sürttü. Bir tabancayla çöldeki her erkeği alt edebilirdim.

Ama burada silahsız ve çaresiz durumdaydım.

"Fazim." Beni kurtaran Shira'nın sesi oldu. "Ne yapıyorsun?"

Fazim geri çekildiğinde, Shira'nın sokağın ucunda durduğunu gördüm. Çocukluğumuzda ağlamamaya çalıştığı anlarda yaptığı gibi dudaklarını sımsıkı birleştirmişti. Fazim'den kurtulup sokağa doğru yürümeye başladım. Shira'nın yanından geçerken adımlarımı yavaşlattım. Beni durduracağını düşündüm. Sokak arasında sevgilisiyle ne yaptığımı öğrenmek isteyecekti. Ama son anda yolumdan çekildi. Gözleri yerdeydi.

Koşarak evin yolunu tuttum.

Kasabadan bir an önce ayrılmak zorundaydım. Fazim blöf yapabilecek kadar zeki değildi. Gerçekten askerlere gidip vatan haini dedikleri yabancıyı tanıdığımı söylerdi. Jin'e yalvarmayacaktım. Ama beni de yanına almasını sağlayacaktım.

Enişteminin evine ulaştığımda kapı eşiğinde durup, benden önce gelen biri olup olmadığını anlamak için içeriyi dinledim. Kimsenin gelmediğinden emin olduğumda, içeri adımımı attım. Döşeme tahtaları çizmelerimin altında gıcırdarken, bunun amcamın evine son girişim olması için dualar ediyordum.

Yatak odamızın zemininde bana ait olduğunu düşündüğüm her şeyi (bana ait olmadığını bildiğim birkaç parça şeyle birlikte) toparladım.

Oğlanların odasına daldım. Burası, bizim odamızdan

bile kötü haldeydi. Duvarların yarısına ulaşacak kadar yüksek kıyafet yığınlarının içinden, bulabildiğim en temiz gömleği çekip aldım. O anda evin kapısı açıldı. Farrah Teyze'nin bana seslendiğini duydum.

Gömleği boynuma dolayıp pencereye yöneldim ve teyzem oğlanların odasında olabileceğimi düşünmeden önce kumların içine atladım.

Sokak, fenerlerini asan, yiyecek tezgâhları kuran, hava kararmadan önce aletlerini düzenleyen insanlarla doluydu. Yılın en uzun gecesi olan Shihabian'dan bu yana kutlayacak hiçbir şeyimiz olmamıştı. Âlemlerin Yıkıcısı'nın dünyaya karanlığı getirdiği zamanları hatırladığımız ve aydınlığın dönüşünü kutladığımız Shihabian'ın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Son Eyalet kutlamalara hasret kalmıştı. Bu gece esaslı bir kutlama olacağı aşikardı. Tek istediğim burada olmamaktı.

Kimseye fark ettirmeden dükkâna girdim ve kapıyı sokağın gürültüsünün üzerine kapadım. Ama kapıyı kapattığım anda dükkânın biraz fazla sessiz olduğunu düşündüm. Döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdarken, rafların arasında toz zerreleri dans ediyordu.

"Jin?" diye fısıldadım. Bunu yaptığım için kendimi budalanın teki gibi hissediyordum.

Çok geç kalmıştım.

Gitmişti.

Neden burada kalacağını düşündüğümü bilmiyordum.

Gömleği tutan parmaklarım gevşedi. Bana yardım edeceğini düşünmem aptalcaydı. Bana hiçbir şey borçlu değildi. Hem burası çöldü; burada herkes kendi kıçını kollardı.

Bir an, aklımdan genç komutana gitmeyi geçirdim. Fazim beni gammazlamadan önce ben Jin'i gammazlayabilirdim. Hayır. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Orduya birini gammazlayacak kadar hain olamazdım.

Gömleği çantama sokuşturdum. Onlar beni yakalamadan önce kasabadan kaçmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Dükkândan çıktığımda güneş batmış ve Tozluyol kutlama için aydınlatılmıştı. Evlerin arasına küçük gaz lambaları asılmıştı; sokakta yanan fenerler kasabanın hazin halini gözler önüne seriyordu. Elimizde kalan yiyeceklerin tamamı satılmak üzere tezgâhlara yerleştirilmişti. Ama alkol boldu. İnsanlar müzikle birlikte dans ediyordu. Birilerinin kavgaya tutuşması için ancak birkaç kadehlik bir süre vardı.

Son Eyalet'in yarısı, kasabanın ortasına bağlanmış, öfkeyle başını bir o yana bir bu yana çeviren Burak'ı görmek için Tozluyol'a akın etmişti. Asid Enişte onu sakinleştirmeye çalışsa da, ölümsüz yaratık kendisine dokunmak isteyen insanların karmaşasında daha da huysuzlaşıyordu. En sonunda amcam, birinin kafasını ezmeden önce Burak'ı başka bir yere götürmeye karar verdi. Kalabalığın içinde dans edenleri ve sarhoşları yararak ilerlerken bir gözüm Burak'la amcamda, diğeri Fazim'deydi.

Birinin sert bir şekilde ayak bileğime vurmasıyla bacağımda fena bir acı duydum. Hiç düşünmeden ben de ayağımı geriye savurdum. Arkama dönüp baktığımda Tamid'le karşılaştım. Kalabalığın sınırında durmuş, masum bir ifadeyle koltuk değneğine yaslanmıştı. Değnekle az önce bana vuran o değildi sanki.

"Hadi ama! Sakat bir insana vurmayacaksın herhalde!" dediğinde gülümsemek istedim ama bunu yapamadım. Tamid'in şakacı hali de yerini kararsızlığa bıraktı. "Seni arıyordum." Bunu söylerken zorlanması içimi acıttı. Onu çok özleyecektim. Bir gün buradan gideceğimi ve onu geride bırakacağımı her zaman biliyordum ama bunun bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. "Al şunu." Elime bir şey tutuşturdu. "Burak'ı yakalamaya çalışırken biraz hırpalanmış gibi görünüyorsun." Bu, dibinde birkaç hapın olduğu, küçük, cam bir şişeydi. Ağrı kesiciler. Babası servetini, iş başında yaralanan (veya anlaşmazlıkları çözüme kavuşturmak için birbirlerini vuran) fabrika işçilerine sattığı bu haplarla kazanmıştı.

"İnsanı bayıltanlardan, değil mi?" İlaçları, tanımak isteyeceğimden daha çok tanıyordum. Ukalalığım yüzünden geçen yıl çok dayak yemiştim. "Bunları alamam." Şişeyi Tamid'e geri vermeye çalışırken içimi titreten, derin bir nefes aldım. "Burak'la buradan kaçmaya çalışacağım. Gelmek ister misin?"

Tamid cesur bir ifadeyle gülümsedi. "Elbette! Nereye gidiyoruz?" Şaka yaptığımı düşünüyordu. Sorusunu yanıtlamak yerine, yalnızca çantamı kaldırıp ona gösterdim. İfadesinin yavaşça değişmesinden, ne demek istediğimi anladığını gördüm. "Amani..." Sesinde, ikimiz için de yeterince korkuyormuş gibi bir ton vardı. "Bunu yaparsan asılırsın."

"Bunu yapmazsam burada öleceğim zaten." Kalabalıktan uzaklaşmak için Tamid'i okul tarafına doğru çektim. Saatlerdir, içimde vahşi bir pervasızlık hissi büyüyordu. Günlerdir. Haftalardır. Yıllardır. Bu his içimi öylesine kap-

lamıştı ki, başka hiçbir şeye yer kalmamıştı. "Hem beni asmaktan daha kötüsünü de yapabilirler." Etrafımızda kutlamalar sürerken, bu gerçek dudaklarımın arasından dökülüverdi. Enişte m, Jin, Fazim, beni yanına almadan Jin'in gidişi, Fazim'in onunla evlenmem için bana şantaj yapması, kaldığım takdirde burada öleceğim gerçeği... Kimseyle evlenmeyecektim. Ne Fazim'le, ne de amcamla.

"Peki etraflıca düşündüğün harika planının neresinde bana buradan gideceğini söyleyecektin?" Tamid incinmiş gibi görünüyordu.

"Ben bunu..." İçimde yükselen suçluluk hissi yüzünden yutkunurken zorlandım. Bunu düşünmemiştim. Gerçek buydu. Bunu düşünecek zamanım yoktu. Fazim ve bir an önce kaçmam gerektiği dışında hiçbir şey düşünememiştim. "Zaten benimle gelmeyecektin, Tamid," dedim, yumuşak bir sesle. "Kalmam için uğraşacaktın ve burada daha fazla kalamayacağım kadar başım belada."

"Hendeğe gitmek yerine olduğun yerde kalsaydın başın belada filan olmazdı. Neden benimle konuşmadın? Birlikte bir çözüm yolu düşünebilirdik. Sen ve ben. Neden her zaman..." Tamid, cümlesini bitirmeden susup pofladı. "Neden her şeyi daha zor hale getirmen gerekiyor sanki!" Daha önce yüzlerce kez yaptığımız tartışmanın yerini uzun bir sessizlik aldı. "Ne yapacağımı biliyorum." Bana bakmıyordu. Sallanan gaz lambasının yarattığı gölgede, yüzündeki ifadeyi anlamak kolay değildi. Fazim'in yakınlarda olup olmadığını anlamak için gergin bir halde etrafa bakındım. "Benimle... benimle evlenebilirsin."

Bunu söylediği anda dikkatimi yeniden Tamid'e verdim. "Ne?"

"Zaten evliysen Fazim sana hiçbir şey yapamaz." Tamid öylesine içtendi ki, onu teskin etmek istedim. "Seni güvende tutabilirim. Ondan. Ordudan. Ailenden. Farrah'ın evinde yaşamak zorunda kalmazsın. Zaten seni amcandan istemeyi düşünüyordum." Gözlerime bakamıyordu; belli belirsiz bir utanç ifadesi vardı yüzünde. "Yalnızca biraz daha büyümeni bekliyordum. Annenin ölümünün üzerinden bir yıl geçer geçmez üzerine atlamış gibi görünmek istemiyordum. Ama bana bundan bahsetseydin, asla onunla evlenmene izin vermezdim, Amani. Bunu önceden bilseydim, seni hemen isterdim."

Tamid benimle evlenmeyi mi planlıyordu? Ne kadar zamandır bunu düşünüyordu? Bu fikir aklımın ucundan bile geçmemişti. Tamid'in bir gün buradan kaçmayı planladığımı anladığını sanıyordum. Belki de bunu asla başaramayacağımı düşünmüştü.

"Tamid..." Sesimi alçalttım; ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne istediğimi nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Düşüncelerimiz bu kadar ayrı uçlardayken, nasıl anlatabilirdim?

Kalabalığın içinde Fazim'i gördüm. Yalnız değildi. Arkasından, altın ve beyaz renkli ordu üniformaları içinde birkaç adam geliyordu.

Gölgelere sinerken yüreğim ağzıma geldi. Tamid omzunun üzerinden sokağa baktığında o da Fazim'le askerleri gördü. Bana geri döndüğünde, sorusuna vereceğim yanıtın ne olduğunu yüzümden okumuştu. Burada kalamazdım. Tamid beni güvende tutamazdı. "Git hadi!'

"Tamid..." Tamid bana kızgınken gitmek istemiyordum. Ama öldürülmemi isteyecek kadar kızgın değildi.

"Git buradan!"

İlk defa bana denileni yaptım.

Sokak hınca hınç doluydu. Torununun koluna yaslanmış Yaşlı Rafaat'ın etrafından dolanıp akortsuz bir sitar çalan bir yabancının yanından geçtikten sonra az kalsın amcamın evine çarpacaktım. Ahırlarla aramda yalnızca birkaç adım vardı. Bir şekilde Burak'a ulaşabilirsem...

"Buradasın işte!" Farrah Teyze beni kendine doğru çektiğinde, hayatımda ilk defa yüzündeki soğuk öfkenin gözümü korkutmadığını fark ettim. Aklıma geleni söylediğim, kızının Burak'a ulaşmasını engellediğim ya da akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım etmediğim için bana bağıracaktı. Bu sabah saatlerinde bile teyzemin hışmından çekinebilirdim ama artık bunu umursamayacak haldeydim.

"Bırak beni!" Kolumu kurtarmaya çalıştığımda beni daha da sıkı tuttu.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Uzağa." Debelenmeyi bırakıp gözlerimi gözlerinin içine diktim. "Bu kasabadan ve senden uzağa. Beni burada istemiyorsun. Kocanın beni almasını istemiyorsun." Parmaklarını daha da bastırdı. "Kocanın ya da bir başkasının bana sahip olmasını istemiyorum." Omzumun üzerinden arkama baktığımda kalabalığın içinde tanıdığım birini göremedim. Ama burası lanet olası ölçüde küçük bir kasabaydı. Fazim beni her an bulabilirdi. "Bırak beni de gideyim." Teyzeme geri döndüm. Genellikle yüzünde gördüğüm nefret dolu ifade silinmişti. Haklıydım ve o da bunu biliyordu. Bu açıdan müttefiktik. "Lütfen."

Parmaklarının gevşediğini hissettim.

Ama geç kalmıştım. Üniformalı bedenlerin etrafımızı sarmasıyla ayaklarımın yerden kesilmesi bir oldu. İstemdışı bir şekilde haykırdım. Yarı sürüklenir bir halde kendimi yeniden sokakta buldum. Kutlama kesintiye uğramıştı. Askerler insanları evlere doğru iterken cümbüşün yerini panik aldı. Ellerindeki fenerleri insanların yüzlerine tutuyorlardı.

"Bütün evleri arayın!" Genç komutan Naguib'in aksanını duyduğum anda tanıdım. Adam, kasabamızın sahibiymiş gibi yürüyordu.

Jin, vatan hainliği suçuyla aranıyordu. Onun paralı asker olduğunu iddia ediyorlardı. Bu kadar askeri tek bir kişi için yollamazlardı. Ya buraya Jin için gelmemişlerdi ya da Jin bir paralı askerden çok daha fazlasıydı.

Beni tutan askerle birlikte sürüklendim ve kendimi genç komutanın önünde buldum. Naguib beni tepeden tırnağa süzdükten sonra omzunun üzerinden Fazim'e baktı. "Bu o mu?"

"Evet. Leşçukuru'nda yabancıyla birlikteydi." Tepesinde sallanan gaz lambasının ışığında, komutanın omzunun üzerinden başını uzatan Fazim'in yüzü gözüme çok çirkin göründü. Daha önce korkunun ne demek olduğunu anlayacağım durumlarda kalmıştım ama bu yeni bir tür dehşetti. "Yabancıyla birlikte çalışıyordu. O, Mavi Gözlü Haydut."

Askerlerden biri homurtuyla güldü. "Hendekte mi? Bu kız mı?"

"Bu çocuk aptalın teki." En sonunda sesimi geri kazanmıştım. Cesur görünmeye çalışıyordum. Ama Fazim'e karşı benim sözümün dinlenmesi imkânsızdı. Bir kıza değil, bir erkeğe inanacaklardı elbette.

Çenemden tutan komutan, feneri yüzüme öylesine yaklaştırdı ki, beni yakacağını sandım. "Çok güzel gözlerin varmış." İnkâr etmenin anlamı kalmamıştı. Kendi yüzüm beni ele veriyordu. "Şimdi... yabancı arkadaşımız nerede?"

"Bunu bilseydim, burada bu aptal soruları yanıtlamak zorunda olmazdım." Yanağıma öylesine sert bir tokat indirdi ki, boynumu kıracağından korktum. Acıyı dişlerimde, kemiklerimde hissettim.

"O nerede?" Komutanın sesi, kulaklarımdaki çınlamanın üzerine çıktı. Hâlâ ayakta durmamın nedeni beni tutan bir askerin olmasıydı. Komutan çenemi yakaladı. "Konuş." Şakağıma bir tabancanın dayandığını hissettim. "Yoksa kafana sıkacağım."

Acıyan çenemi açıp kapamayı başardım. "Eh, bu çok akıllıca olmaz. Çünkü o zaman söyleyeceklerimi dinleme şansını kaybedersiniz." Bir tabancanın haznesine sürülen kurşunun sesini kendi sesim gibi tanırdım. Ama bunu asla kulağımın bu kadar yakınında duymamıştım.

"Bu onun üzerinde işe yaramaz," dedi Fazim. "Onu gerçekten korkutmak istiyorsanız, size gereken sakat arkadaşı."

Hissettiğim öfke, korkumun üzerine çıktı. Öylesine hızlı bir şekilde Fazim'e doğru atıldım ki, beni tutan askerin elinden kurtuldum. Ellerimi boğazına sardım ama ona bir şey yapamadan beni geri çektiler. Birinden bir kez daha tokat yedim. Görüşüm yeniden netleştiğinde, Tamid yerde, gaz lambalarının oluşturduğu bir çemberin içindeydi. Sakat bacağı çarpık bir şekilde öne uzanmış; ensesine bir silah dayanmıştı.

Fazim'den nefret ediyordum. Ama kendimden daha da çok nefret ediyordum. Tamid, başımın belaya gireceğine dair beni uyarmıştı. Ama benimle birlikte bir başkasının da başının belaya gireceğini düşünememiştim.

"Şimdi," dedi komutan, güzel aksanıyla. "Leşçukuru'nda doğulu arkadaşımızla birlikte miydin, değil miydin?"

Dilimin ucuna dek gelen öfkeli sözcükleri geri yuttum. Tamid'in hayatı, bu komutana laf sokmaya yeltenemeyeceğim kadar kıymetliydi. "O adamla *birlikte* değildim," dedim, sıktığım dişlerimin arasından. "Yalnızca ikimiz de oradaydık."

"Peki o şimdi nerede?"

"Bilmiyorum." Bana bir kez daha vuracağını düşünürken, komutan yalnızca kötü talebesi yüzünden hayal kırıklığı yaşayan bir hoca gibi dudaklarını büzdü. Tamid'e yöneldiğinde korkuya kapıldım.

"Senin bacağına ne oldu?"

"Onu rahat bırakın!"

Tamid de komutan da beni duymazdan geldiler. "Doğduğumda böyleymiş," dedi Tamid, ihtiyatlı bir sesle. İki düzine askerle birkaç yüz Son Eyalet vatandaşının ortasındaydık. Herkes olan biteni korkuyla heyecanın iç içe geçtiği bir ilgiyle izliyordu.

"Peki, o halde." Komutan, Tamid'in arkasına geçti. "Zaten bu bacak pek işe yaramıyor yani."

Kurşun, Tamid'in dizine girdi. Öyle bir çığlık attım ki, yerde iki büklüm olan Tamid'in haykırışını duyamadım bile. Kalabalıktan yükselen seslerin içinde bir çığlık öne çıktı. Tamid'in annesiydi bu. İki asker, kadını geride tutmaya çalışıyordu.

"Sen ne düşünüyorsun, Haydut?" diye bağırdı Komutan Naguib. "Tek bacaklı bir adamdan kimseye hayır gelmez, değil mi?" Silahını, Tamid'in sağlam bacağına doğrulttu.

"Hayır!" diye haykırdım.

"O halde bana doğruyu söyle. Yabancı nerede?"

"Bilmiyorum!"

Tamid'in annesi çığlık atmaya devam ediyordu.

"Hayır! Hayır! O buradaydı. Yabancı buradaydı. Ama gitti."

"Ne zaman?" Hızlı adımlarla bana gelen komutanın soğukkanlı ifadesinin altındaki kızışan öfkeyi görebiliyordum.

"Hava kararırken. Birkaç saat önce."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum!" diye haykırdığım anda, komutan elindeki tabancayı kafamın yan tarafına indirdi. Görüşüm kana bulandı. Yeniden gözlerimi açtığımda başımın üzerinde sallanan fenerleri gördüm.

"O nerede?" diye sordu komutan.

"Bilmiyorum," dedim bir kez daha. Bu ne denli inanılmaz olsa da, bildiğim tek gerçek buydu.

"Konuşmazsan arkadaşını bir daha vuracağım ve bu defa nişan alacağım yer bacağı olmayacak."

"Yalan söylemiyorum! Bana nereye gideceğini söylemedi. Bunu neden bana söylesin ki?" Artık bağırıyordum.

"Ne tarafa gitti?"

"Bilmiyorum!"

"Yalan konuşmak günahtır." Tabancasını yanağıma dayadığında, metalin sıcaklığını bütün yüzümde hissettim.

Ve birdenbire, korkunç bir gürültü ve çakan ışıklarla, dünya infilak etti.

Çınlama.

Her şey çınlıyordu.

Aklıma ilk gelen düşünce, birinin vurulduğu oldu.

Tamid?

Yerde yüzüstü yatıyordum. Dirseklerimin üzerinde hafifçe doğruldum.

Karanlığın ilerisine baktığımda, kapkara tuğlaların oluşturduğu duvarın olması gereken yerdeki alevleri gördüm.

Silah fabrikası yanıyordu.

Sesler geri döndü. İlk duyduğum şey çığlıklar oldu. Tozluyol sakinleri kendilerini yere atmış, dua ediyorlardı. Bazıları yalnızca başlarını korumaya almıştı. Bazıları ayakta sallanırken, bazıları da yangına bakakalmıştı. Komutan Naguib çoktan emir yağdırmaya başlamıştı. Tamid'le beni unutmuşlardı. Atlarına binen askerler yangına doğru gidiyorlardı.

Tamid.

Tamid kumların içinde yatıyordu. Kıpırdamıyordu. Ama ona seslendiğimde başını kaldırıp baktı. Aynı esnada birinin daha ona seslendiğini duydum. Ağlayan annesi yerde sürünerek evladına ulaşmaya çalışıyordu.

Ve Burak'ın, başka hiçbir sesle karıştırılamayacak çığlığını duydum. Çöl atı dört nala üzerimize doğru geliyordu. Sırtında Jin'in olduğunu gördüm. Silahlar ona

çevrildi. Jin ateş ettiğinde askerlerden biri yere devrildi.

Tamid'e döndüm.

Burak neredeyse üzerime çıkacaktı.

Karar vermek için yalnızca birkaç saniyem vardı. Bacaklarımı kıpırdatamıyordum. İçimde bir ses, başka hiçbir şey düşünmeden Tamid'e ulaşmamı söylüyordu. Bu durumda beni bekleyen kesin ölümü kabul edecektim. Yüreğimse, Jin'le buradan kaçmamı, bilinmezliğe gitmemi söylüyordu.

Jin atın üzerinden aşağı sarktı. Aynı anda ayaklarımın dibine bir kurşun isabet etti.

Bu bir karar değildi. Bu, bir istekten fazlasıydı.

Bu bir içgüdüydü. Bir ihtiyaçtı. Hayatta kalma ihtiyacı.

Jin'in uzattığı elini sıkıca tuttum ve beni yukarı çekmesine izin verdim. Farrah Teyze'nin kül gibi beyaz yüzünü gördüm. Kumların içinde iki büklüm duran Tamid'i gördüm. Silahını doldurmaya çalışan komutan Naguib'i gördüm. Savunmasızdı. Gençti.

Temiz bir atış olacaktı. Jin'in elinde dolu bir silah vardı. Tetiğe dokunduğu anda komutan ölecekti. Jin de bunun farkındaydı. Omuzlarındaki gerginlikten bunu anlayabiliyordum. Ama ateş etmek yerine, atı çevirip silahını indirdi. Burak, rüzgâr ve kumdan yaratılmış ölümsüz bir yaratığın hızıyla koşmaya başlamadan ancak birkaç saniye önce ellerim Jin'in gömleğini kavradı.

Yedinci Bölüm

"Bana içki içtiğini söyle."

Yüzüm kaba bir kumaşa dayalı halde uyandım. Burnumda hâlâ barut kokusu vardı. Burak'ın üzerinde, başımı Jin'in sırtına dayayıp uyuyakalmıştım. Jin konuştuğunda kürek kemiklerinden kafatasıma akan titreşimlerle bana ulaşan sözcükleri bir araya getirip anlamlandırmam biraz zaman aldı.

"Nerede büyüdüğümü gördün." Sesim çatlak çıkmıştı. Gözlerimi açtığımda gömleğinin dokumasından başka bir şey göremesem de, Tozluyol'dan çok uzaklaştığımızı anladım. Havanın tadı farklıydı. Sıcak, toz ve barut yerine, daha serin bir sabahın kokusunu alıyordum. "Elbette içerim." Bütüm vücudum acıyordu; biri göğsümün üzerinde tepiniyormuş gibi hissediyordum. Tanrı biliyordu ki,

şu anda bir değil, beş kadeh içkiyi kafaya dikebilirdim.

Düşmemek için kollarımı Jin'in beline sarmıştım. Jin durup eyerden aşağı kaydığında, terli avuçlarımı gömleğime sildim ve omurgamla birlikte düşüncelerimi de toparlamaya çalışarak doğruldum.

Her neredeysek, alelâde bir çöl kasabasına benziyordu. Yan yana dizili ahşap kulübeler ve tozla kaplı zemin. Buranın tek farkı, Tozluyol'a kıyasla etrafta daha fazla kaya olmasıydı. Şafak vakti öncesinin ince sisinde ufuk çizgisi çok daha yakın görünüyordu. Dağlarda bir yerde olduğumuzu düşündüm.

Gözlerimi kısıp sallanan tabelaya baktım. Tabelada, gözleri kapalı mavi bir adamın kabaca çizilmiş bir resmi vardı. Altında *Sarhoş Cin* yazıyordu. Bu hikâyeyi biliyordum ama hatırlayamadım.

Kasaba ölümüne sessizdi.

"Neredeyiz?" diye sorduğumda, Jin'in ortalıkta olmadığını fark ettim. Burak'ın üzerinde arkama döndüğümde, iki ev ileride, boyası kalkmış beyaz bir çitin üzerinden atladığını gördüm. Evle eğri bir direk arasına çamaşır asılmıştı. Jin, çamaşırların arasından koyu kırmızı renkte bir kumaşı çekip aldı. Gözlerim evlerin ötesindeki dağa kaydığında sorumu kendim yanıtladım.

Sazi'yle Tozluyol'un arası atla tam bir gün sürüyordu. Ama bir Burak'la bu mesafe birkaç saatte katedilebilirdi. Hakkında çok fazla şey duymama rağmen bu maden kasabasını hiç görmemiştim. Madenin çöktüğü birkaç hafta öncesinden bu yana burada işlerin yolunda olmadığı konuşuluyordu. Ama bu kadarını tahmin etmemiştim.

Burada bir patlama, bir kaza olmuştu. Tozluyol'da bu-

nun, barutun ters tepmesi yüzünden olduğu söyleniyordu. Konuşulanlara kulak misafiri olduğumda ne demek istediklerini anladığımı sanmıştım. Bütün çöl çocukları gibi ben de cam şişeler, teneke kutular patlatmıştım. Siper almak için koşarak uzaklaşırken nasıl parçalandıklarını görmüştüm. Arada bir çocuklardan birinin parmağı ya da çenesi yanardı ama çoğu zaman ulaştığımız sonuç yalnızca eriyerek iç içe geçmiş metal, cam ve kum olurdu.

Çöken bir maden ise, erimiş eski bir teneke kutudan çok daha kötü görünüyordu. Bu görüntü aklıma, yanan evimizden çıkarılan babamın vücudunu getirmişti. Onu dışarı çıkardıklarında teni için için yanmaya devam ediyordu. Toprak kendi ruhuna başkaldırmış ve dağın ağzını kapatarak madeni yutmuş gibi, dağın şekli bile değişmişti.

Ordunun Sazi'de uzun süre kalmamasına şaşmamak gerekiyordu. Burada yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Dağa kadar uzanan yol boyunca, kayalarla kazıklara yüzlerce okunmuş kumaş parçası bağlanmış olmasına rağmen, Tanrı burada büyük bir başarısızlığa uğramıştı.

"Al." Jin elini dizime dokundurduğunda önüme baktım. Kırmızı kumaş parçasını bana uzatmıştı. Bunun bir sarık olduğunu gördüm. "Kimsenin yüzünü görmemesi daha iyi."

"Gömleğini de böyle mi aldın?" diye sordum. "Kasabadan çıkarken birinin çamaşırlarının arasından mı çaldın?"

Hafifçe başını salladı. "Sen Burak'la muazzam mücadeleni sürdürürken. Ordu bir kez daha beni aramaya koyulmadan kasabadan çıkmam gerekiyordu ama senin dikkatleri nasıl dağıttığını fark ettiğimde, bunun kaçırılmaması gereken bir fırsat olduğunu düşündüm."

Dikkat dağıtıyordum.

Omzumdaki çantanın içini karıştırdım. Oğlanların odasından aldığım gömlek en tepedeydi. Bir budala gibi yardımıma ihtiyacı olduğunu sanıp bu gömleği Jin'e vermeyi düşünmüştüm. Tortop edip fırlattığım gömleği ustalıkla yakaladı.

"Çalmak günahtır." Sarığı elinden alıp yüzüme sararken parmaklarım Naguib'in tabancasıyla vurduğu yanağıma dokunduğunda yüzümü buruşturdum. "Üzerindeki gömlek de sana tam olmamış."

Bir an duraksayıp kendine baktıktan sonra gömleğini çıkardı. "Yoksa paran olmadığından amcanın dükkânında gizli gizli mi içiyorsun?" Jin, ona attığım gömleği üzerine geçirirken, ben de yükselmeye devam eden güneşe karşı yüzümü korumak için sarığı takmaya çalışıyordum.

"Öyle olduğunu söylesem," dedim, sarığı bağlayarak. "İçkileri sen mi alacaksın?"

İkinci içkim, ilkine göre içimi daha az yaksa da, göğsümün ortasındaki alev alev boşluğu söndürebilmenin yakınında bile değildim.

"Tamid..." Oturduğumuzdan beri dilimin ucunda olan arkadaşımın adını sonunda dudaklarımın arasından bıraktım. "Arkadaşım. Bacağından vuruldu. Sence ona ne olur?"

"Hiçbir fikrim yok." Sarhoş Cin karanlık ve kalabalıktı. İçerisi, çalışmak için gidebilecekleri bir madenleri ve sarhoş olup boyalı kızlara hikâyelerini anlatmaktan

başka yapacak işleri olmayan adamlarla doluydu. Daha öğlen bile olmamıştı ama kasabanın tamamı ya sarhoştu ya da sarhoşluğun eşiğindeydi. Jin başlığını gözlerinin üzerine dek çekip yüzünü mümkün olduğunca kapatmıştı. "Canını bağışlayabilirler. Başladıkları işi yarım bırakmamak için kafasına da sıkabilirler. Sultan'ın ordusunun ne yapacağını asla kestiremezsin. Ama bu konuda artık yapabileceğin hiçbir şey yok. Onu terk ettin." Onu terk etmediğimi, beni yanına alanın kendisi olduğunu söylemek isterdim ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. "Ne olduğunu anlamanın tek yolu kasabaya geri dönmek. Bu durumda da kafamıza birbirinin eşi kurşunlar sıkarlar. Izman'da son modanın bu olduğunu duydum."

"Eh, en son bekledikleri şey geri dönmemiz olur."

Elbette oraya geri dönmeyeceğimi biliyordum. Neredeyse on yedi yıl boyunca oradan kaçmanın planını yapmıştım. Annemle. Ardından kendi başıma. En sonunda başarmıştım işte. Elime geçen bütün parayı biriktirdiğim, dövüştüğüm, louzi üstüne louzi koyarak her gün ufka biraz daha yaklaştığım bunca zamanın ardından en sonunda yola çıkmıştım. Hissettiğim hararetin tek nedeni önümdeki içki değildi.

"Peki şimdi nereye gidiyoruz?" Ayağımı yere vurmaya başlamıştım. Küçücük bir kasabada geçirdiğim uzun yılların ardından nihayet yola çıktığımdan, kendimi zaptetmem kolay değildi.

Barda çalışan kızlardan biri masamıza yaklaşıp kadehine içki koymak üzereyken Jin kızı durdurdu. "Şişeyi bırak." Masaya madeni bir para attı.

Kız, loş ışıkta alıp baktığı parayı geri masaya bıraktı. "Bu gerçek para değil."

Parayı elime aldım. Yuvarlak metal parçasının louzi'yle aynı boyutta olduğuna şüphe yoktu ama çok inceydi. Dahası, üzerinde Sultan'ın resmi yerine bir güneş vardı.

"Kusura bakma; karıştırmışım." Jin kıza cebinden çıkardığı başka bir madeni parayı verirken yabancı yüz hatlarının fark edilmemesi için başını aşağıda tuttu. Kız parayı dişiyle kontrol ettikten sonra masadan uzaklaştı.

Dirseklerini masaya dayayan Jin, kadehimi ağzına dek doldurdu. Kurşun yemediği sağlam omzunu diğerine göre daha çok kullanmaya çalıştığını fark ettim. Öne uzandığında yakasının üzerinden görünen güneş dövmesine baktım. Avcumda tuttuğum paranın üzerindeki güneşle aynıydı.

"Güneş ne?"

"Daha dört kadeh içmişken bu biraz ağır, varoluşsal bir soru olmadı mı?" dedi, şişeyi masaya koyarak. Gömleği dövmesini kapatmıştı.

"Üç kadeh. Ve ben de *bunu* kastettim." Masanın üzerinde uzanıp, göğsündeki dövmeyi görebilmek için yakasını aşağı çektim. Parmaklarım tenine sürtündüğünde kalp atışlarını hissettim. Onu soymanın eşiğinde olduğumu fark ederek kendimi hemen durdurdum.

"Şans getirdiği düşünülen bir sembol," dedi Jin. Yakasını düzeltse de, kalbinin üzerindeki desenin ucunu hâlâ görebiliyordum.

"Aynı güneş bu paranın üzerinde de var." Sesimdeki suçlayıcı ton yüzünden kaşlarını kaldırdı. Ama ne demek

istediğimi anlamıştı. Xicha parası olduğunu sandığım madeni paranın üzerine basılmış olması, bu güneşin ulusal bir sembol olduğunu gösteriyordu. Jin gerçekten de burada doğmuştu belki ama bana Xicha'da büyüdüğünü söylemişti. Bir paralı askerin, kalbinin üzerine ülkesinin sembolü olan güneşin dövmesini yaptırması bana aşırı ölçüde vatansever bir hareket olarak göründü.

"Neden benim için geri döndün?" Ona doğru eğildim. Onu çözmeye çalışıyordum. "Karmaşa sürerken kolayca kaçıp gidebilirdin."

O da masada öne doğru eğilerek, "Hızlı bir ata ihtiyacım vardı," dedi. Öylesine yakındı ki nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyordum. Beni öpebilecek kadar yakındı. Sanırım o da bunu benimle aynı anda fark ettiğinden, geriye çekildi. "Hem sana borçluydum. Burak'ı yakaladığını duyan Son Eyalet'teki herkes kasabanıza koşturdu. Yani lanet olası fabrika boş kalmıştı. Ben de kolayca içeri girip fabrikayı havaya uçurdum. Haftalardır bunu yapmanın peşindeydim. Param tükenmek üzereydi."

Demek o gece hendekte olmasının nedeni buydu.

"Yani bütün bunların nedeni hiçliğin ortasındaki bir fabrikayı havaya uçurmak için miydi?"

"Ülkedeki ve dolayısıyla dünyadaki en büyük silah fabrikasını."

"Dünyadaki mi?" Bilmiyordum. Bunun mümkün olabileceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim.

"İlk Varlıklar tarafından yıkılmadan başka hiçbir yerde bunun yarısı büyüklüğünde bir fabrikayı bile inşa etmek mümkün olmadığında, bu şaşırtıcı değil."

Alkol başımı döndürmeye başlamıştı; barın karanlı-

ğında Jin'in dediklerini anlamlandırmakta zorlanıyordum. "İlk Varlıklar tarafından yıkılmadan derken ne demek istiyorsun?"

Jin, kadehini ağzına götürmek üzereyken duraksadı. "Hadi ama, çöl kızı! Yakaladığın şu Burak kasabanıza gelmeden önce, son kez bir İlk Varlık görmenin üzerinden ne kadar zaman geçti? Büyüyle metal pek uyuşmuyor. Elimizden geleni yapsak da karşı koyuyorlar." Burak'ın attığı çığlıklar kulaklarımda çınladı. "Diğer ülkelerin çoğu, silahlar da dahil olmak üzere, küçük ölçekli üretimler gerçekleştirebiliyor. Ama bundan birkaç asır önce, sizinkisi gibi fabrikalar inşa etmeye çalışanlar olduğunda, toprağın kendisi buna başkaldırdı. Xicha'da Budala Mezarlığı denilen bir vadi var. Burası eskiden bir kasabaymış. Burada bir konserve fabrikası kurmuşlar. Efsaneye göre, toprakta yaşayan İlk Varlıkların kasabanın altından zemini çekip her şeyi dünyanın derinlerine çekmesinden önce fabrika ancak bir ay kadar açık kalabilmiş. Diğer her yerde buna benzer şeyler yaşanmış. Bu yüzden bir müddet sonra insanlar fabrika inşa etmekten vazgeçmiş. Miraji dışında. Görünüşe göre, yalnızca buradaki İlk Varlıklar buna müsamaha gösteriyor."

"Peki bizi bu kadar özel kılan ne?"

Jin omuz silkti. "Belki bunun nedeni çölde büyünün, büyüyen, yaşayan şeyler yerine ateşten, dumandan gelmesi. Belki de buradaki toprak çoktan öldü. Ama ortada yalın bir gerçek var. Ülkeniz, silahların doğduğu Doğu ile, imparatorluklar arasında savaşların sürdüğü Batı'nın kesiştiği noktada. Miraji, devasa ölçekte silah üretimi yapabilen dünyadaki yegane ülke. Bu çöl çok kıymetli. Gallan'ların neden burada olduğunu sanıyorsun?"

"Yani onlar için koca bir silah fabrikası mıyız?" Bu, rahatsız edici bir düşünceydi.

Jin kadehini doldurdu. "Dünyadaki birçok ülkenin, Gallan'lara silah sağlayan Sultanınızdan hoşlandığı söylenemez. Gallan'lar bu silahları kullanarak diğer ülkeleri istila ediyor."

"O halde, bu ülkelerden hangisi için silah fabrikalarını havaya uçuruyorsun?" Göğsündeki güneşi, Xicha'nın sembolünü gösterdim.

Jin, alaycı bir havada kadehini kaldırdı. "Belki de ben yalnızca pasifistimdir."

Kadehimi kadehine vurdum. "Pasifist olamayacak kadar silahın var."

Bunu söylediğimde dudaklarını alaycı bir ifadeyle büktü. "Sen de kendi ülkesi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen biri için biraz fazla akıllısın."

İçkilerimizi kafamıza diktik. Boş kadehimi masaya koyduğumda, barın köşesinden gelen gürültüyle irkildim. Sandalyelerden biri yere devrilmiş; sandalyenin sahibi olan, kirli yeşil sarıklı adam ayağa kalkarak masada oturan bir başka adamın karşısına dikilmişti. Masaya iskambil kartları saçılmıştı. Aralarındaki güzel kız ayağa kalkan adamın kulağına bir şeyler fısıldadığında, adam geri yerine oturdu. Köşedeki sitarcı yeniden çalmaya başladı. Bir başkası yüksek sesle kahkaha attı. Ve gerginlik dağıldı.

O anda aklıma bir şey geldi. "Madenleri de havaya uçuruyor musun?"

Xicha silah üretimimizi kesmek istiyorsa, metal çıkarılmasını engellemek kulağa mantıklı geliyordu. Fabri-

kalar yeniden inşa edilebilirdi. Ama yıkılan madenleri geri açmak çok daha zordu. "Burayı mı kastediyorsun?" Jin gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu. "Hayır. Bunun bir kaza olduğunu duydum."

"Neden sana inanayım ki? Adının gerçekten Jin olduğundan bile emin değilim."

"Eh, buralarda bana Doğu Yılanı derler. Ama sen zaten bunu biliyorsun..." Başlığının siperliğinin altından bana baktı. "Değil mi, Mavi Gözlü Haydut?" Yaşadığım şokla geriye çekildim. Jin sırıtıyordu.

"Kim olduğumu biliyor muydun?" diye sordum, soluk soluğa kalmış bir halde. "Tozluyol'dayken?"

"Sıradan gözlerin olduğu söylenemez."

"Kim olduğumu bildiğin halde beni yanına almak istemedin!" Boş dükkâna girdiğimde hissettiğim korku ve aşağılanmışlığı hatırladım. "Neden?"

"Çünkü Izman'a gitmemelisin." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Burada elinde bir tabancayla ne kadar iyi olursan ol, şehir seni paramparça eder."

"Orada yalnız olmayacağım," dedim. "Teyzem Izman'da yaşıyor. Ben de onun yanına gidiyorum."

"Oraya nasıl gideceğini biliyor musun?"

Omuz silktim. "Sen nasıl gideceksin?"

"Ben oraya gitmiyorum ki," dedi, basit bir şekilde. Şaşırdım. Oraya gittiğini söylediği bir anı hatırlamaya çalıştım. Izman'a gitmesi dünyanın en normal şeyiymiş gibi görünmüştü.

Bir başka gürültüyle, üzerimde bir silah varmış gibi elimi yana attım. Arkasına dönen Jin ise çoktan olası bir kavgaya hazırlanmıştı. Karşımızdaki oyun masası ters

dönmüştü. Yere devrilen yeşil sarıklı adamın burnundan kan fışkırıyordu.

Jin'in dikkatinin dağıldığı bu anı fırsat bilerek, karar vermek için düşündüm.

Jin'le kalırsam Izman'a gidemezdim. Zaten şu ana dek beni bir kere terk etmişti ve bunu bir daha yapması şaşırtıcı olmazdı.

Hem, yalnızca bir tane Burak'ımız vardı.

Çantamdan, Tamid'in verdiği hap şişesini çıkardım. Jin arkasına dönük olduğundan, hapları kolayca kadehine attım. Kavga sona erip de Jin yeniden bana döndüğünde, parmaklarım kendi kadehimi kavramıştı bile.

İçkisini içmesini izledim.

Sekizinci Bölüm

Hayatım boyunca, Juniper şehrinin tren istasyonunun dışındaki kadar insan görmemiştim. Solumda, ateşe yeni et şişlerini atarken tezgâhından yükselen yoğun dumanın içinden bağıran, gri sakallı bir adam vardı. Diğer tarafımda, altın rengi elbiselere bürünmüş bir kadın yürürken şarkı söylüyordu. Bu hengamenin içinde dua eden birinin sesini duyuyordum. Küçük kürsüsündeki bir din adamı ellerini havaya kaldırmış; birbirinin tıpatıp aynısı, daire şeklinde dövmelerin olduğu avuçlarını insanlara çevirmişti. Vaazını verirken sesinin yükselip alçalması bana Tamid'i hatırlattı; arkadaşımı düşündüğüm anda canımı yakan suçluluk geri döndü. Kendimi kurtarmak için onu kumların içinde kan kaybederken bırakıp gitmiştim.

Din adamı her duanın sonunda ellerini indirip, ayaklarına kapanan insanları kutsuyor, günahlarımızı affediyordu.

Akıp giden kalabalıkla birlikte din adamını geçip, is lekeleriyle kaplanmış bir kemerin altından pazar yerine girdim. Yanımdan, kafalarının üzerinde bohça taşıyan kadınlar geçiyordu; kendi vücutlarının iki katı olan sandıkları çeken erkeklerle birlikte sürükleniyordum.

Bu kalabalığın içinde istasyona kadar ulaştığımda, önümdeki manzaraya bakakaldığımdan sendeledim. Daha önce trenler hakkında anlatılanları dinlemiş ama bu kadarını hayal etmemiştim. Peron boyunca uzanan, istasyon kubbesinin kirli camına kapkara dumanını üfleyen, siyah ve altın renklerinde devasa taşıt, eski hikâyelerden fırlamış bir canavarı andırıyordu. Kalabalık itişerek trene doğru gidiyordu.

"Bilet?" Üzerinde soluk sarı renkte yelekle kep olan bir adam elini bana uzattı. Canından bezmiş gibi görünüyordu.

Elimden bırakmak için kendimi zorladığım bileti adama uzattım. Burak'ın sırtında olmama rağmen, Sazi'den Juniper'e gelmem iki günümü almıştı. Baygın halde yatarken, erzağının yarısıyla birlikte Jin'den çaldığım pusulanın işime yaradığını söyleyemezdim. Bozuk pusula beni yanlış yönlendirdiğinden, yeniden yolumu bulmak için güneşin doğmasını beklemek zorunda kalıp bir gün kaybetmiştim.

Şehre gelir gelmez Burak'ı değerinin yarısına satıp kazıklandım. Ama yarı fiyat, hiç yoktan iyiydi. Daha da önemlisi, bu para Izman'a tren bileti almaya yetiyordu.

Sarı kâğıt üzerine siyah mürekkeple şehrin adının yazılı olduğu bilet her an elimden uçup kaçacakmış gibi hissediyordum. İlk başta bileti, gece için tuttuğum odada şiltenin altında sakladım. Ama sakladığım yerde olup olmadığını defalarca kontrol ettikten sonra, en iyisinin bileti üzerimde tutmak olduğuna karar verdim.

Biletime bakan adam kaşlarını çattığında avuçlarımı yeni kıyafetlerime sürdüm. Gün ışığında beni oğlan çocuğu sanmaları çok daha zordu ama ne olursa olsun bunu denemek zorundaydım. Sarımsı-yeşilimsi bir morluğa dönüşmüş olan yanağımdaki çirkin yaranın ucu sarığımın üzerinden görünüyordu. Yeni kıyafetlerimi, doğru noktalarda bol gelecek şekilde seçmiştim. Burak'ın satışından kalan parayı, birkaç Xicha madeni parasını ve Jin'in bozuk pusulasını belime saklamıştım. Birinin kız olduğumu anlaması için bana biraz dikkatli bakması yeterliydi. Ama kötü bir oğlan çocuğu kılığı, tek başına yolculuk eden bir kızdan çok daha iyiydi.

Burak'ın parasıyla aldığım tabancamın üzerini örten gömleğimi çekiştirdim. Vuruşarak trene binemeyeceğimi biliyordum ama gerektiği takdirde sarı kepli biletçileri alt edebilirdim.

Bunu anlamak üzereydim.

"Bu, birinci mevki bileti." Bileti, çocuğuna parmağını sallayan bir anne gibi bana salladı.

"Ah," diyebildim. Çünkü adamın neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Parmaklarım kıpırtısızdı. "Yani?"

Bir an için, beni bileti çalmakla suçlayacağına emindim. Birinci mevki her neyse, oraya ait biri gibi görünmediğimi tahmin ediyordum. Özellikle yaralı yanağım ve

kaşımın üzerindeki kesikle. "Birinci mevki için trenin ön vagonlarına gitmelisiniz." Bileti uzattıktan sonra, kalabalığın üzerinden metal canavarın ön tarafını gösterdi.

"Ah," dedim, bir kez daha. Bileti kapıp hızla arkama döndüm ve üzeri örtülü bir kafes taşıyan adama çarpmaktan kıl payı kurtularak milletin arasına daldım. Örtüye rağmen, kafesteki hayvanın ciyaklamasını duyabilmiştim.

Bileti satın aldığım adam bana, kendime ait bir kompartıman isteyip istemediğimi sorduğunda bunu kabul etmiştim. Bu bana daha güvenli göründüğünden, adamın istediği ilave ücreti verirken bunu kafaya takmamıştım. Şimdiyse, kafam biraz çalışsaydı cebimde yirmi fouza daha fazla para olacağını düşünüyordum.

Pahalı kaftanlarla renkli sarıklarının içinde bekleyen insanların olduğu, önüne ip çekilmiş alanı gördüm. Ellerinde benimkisi gibi sarı biletler vardı. Üzerimdekiler yeni olsa da, bunlar çöl kıyafetleriydi. Bütün hayatımı omzumdaki çantaya tıkıştırmıştım. Aslında buna bir hayat bile denemezdi. Yedek kurşunlarla birkaç takım kıyafet. Bunlar bir hayatı oluşturmaktan çok, hayatta kalmak için gereken en basit şeylerdi. İpin arkasındaki yolcular ise koca bavullarında birden çok hayat taşıyormuş gibi görünüyordu.

Sakalları örülü bir adamın beni göz ucuyla tepeden tırnağa süzdüğünü fark ettiğimde, arkamdaki iki kızın neden gülmemek için kendilerini zor tuttuklarını anlamıştım. Trene binerken biletimi alan adamın görünümüm yüzünden mi, yoksa normal yüz ifadesi bu olduğundan mı kaşlarını kaldırdığına karar veremedim. Gene de adam bileti aldı ve düzgün bir şekilde ucunu yırttıktan

sonra geri bana uzattı.

Kaçıyormuş gibi görünmemek için elimden geleni yapmaya çalışarak, hızlıca metal basamakları tırmandım.

Trenin içine adımımı attığımda, hayatımda böylesini görmediğimi düşündüm. Kan kırmızısı bir halıyla kaplı uzun koridorun her iki tarafında cilalı metal kapılar vardı. Kapıların camları da kırmızı perdelerle kapatılmıştı.

Ben de Tamid'in ailesinin zengin olduğunu düşünürdüm...

Kıkırdamaya devam eden kızlar yanımdan geçerken, muslin* peçelerinin ardından dışarı verdikleri nefeslerini hissettim. Kızların ardından gelen adam kaba bir şekilde "Affedersiniz," diyerek beni geçti. Bu adamın kimseden af dilemeye niyeti yoktu. Başımı eğip, koridoru kaplayan kalın halıya sürtünerek uzaklaşan renkli kaftanlarını izledim.

Kapısında, biletimdeki rakamın yazılı olduğu kompartımana ulaşana dek, kızlarla adamın birkaç adım gerisinden yürümeye devam ettim. Kapıyı açarken, okulun arkasında bulduğum yılanın uyuduğunu mu yoksa öldüğünü mü düşünürken olduğu kadar dikkatliydim. O olayın ardından, annemin yılan zehrini vücuttan çıkarmayı bildiğini görmüştüm. Ama şu anda içinde bulunduğum durum hakkında annem hiçbir şey bilmiyordu.

Kompartıman kapısını kapatıp kendimi yatağa bıraktıktan sonra sarığımı indirdim. Elimi inanılmaz ölçüde temiz yastığa uzattığımda, parmaklarım istemdışı bir şekilde büküldü. Daha bu sabah, hem de doğru düzgün bir banyoda yıkanmış; bütün telleri birbirinden ayırana dek saçlarımı taramıştım. Buna rağmen çölü yanımda taşı-

* Sık dokunmuş, parlak, ince, yumuşak bir kumaş türü. (ç.n.)

yormuş gibi hissediyordum. Sanki on yedi yılın ardından kum tenime işlemişti.

Kulaklarımda bir ıslık sesi çınladı. Bu bir ikaz mıydı? Ayağa fırladığım gibi kendimi kompartımanın karşısına attım. Çoktan elime aldığım tabancayı kapıya doğrultmuştum bile. Kapının açılmasını beklemeye başladım.

Dışarıdaki kargaşa sürse de, iki uzun kalp atışı boyunca hiçbir şey olmadı. Birdenbire, bütün kompartıman sarsılmaya başladı. Sağa doğru savrulduğumdan sert bir şekilde yatağa düştüğümde, az kalsın parmağım tetiğe basacaktı. Birkaç teklemenin ardından tren hareket edene dek yatağıma tutunup bekledim.

Trenle yolculuk etmenin nasıl olacağını hiç düşünmemiştim. Herhalde ata binmekten farkı yoktur diye tahmin ediyordum. Fena halde yanılmıştım. Tren hızlanmaya devam ederken bir süre daha yatakta kaldıktan sonra ayağa kalktım. Pencereden baktığımda tek görebildiğim, gerimizde kalan istasyonu dolduran kapkara dumandı.

Ve bir anda karanlığın içinden çıktık. Kara duman gökyüzüne dağılırken, penceremde çöl göründü.

Alnımı cama dayadım. Hayatımda ilk kez, çöl sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünmüyordu. Her geçen saniyeyle ufuk çizgisi yakınlaşıyordu sanki. Sırıtmaya başladığımda yanağımdaki yaranın acısını hissettim.

Izman'a gidiyordum.

Trenin hareketiyle hoş bir şekilde sallanarak yumuşak yatağımda yatıyordum. Güneş vagonun bir tarafından

diğerine geçerken kompartıman kararmaya başladı. Midem zil çalıyordu.

Açlığımı mümkün olduğunca yok saymaya çalıştım. Ama Izman'a yolculuğumuz bir hafta sürecekti. Yani er ya da geç kompartımanımdan çıkmak zorundaydım.

Koridora çıktığımda kendimi bir keşmekeşin içinde buldum. Güzel kıyafetlerini giymiş kadınlar bana sürtünerek yanımdan geçerken, parmaklarında (ellerini nasıl kaldırabildiklerini merak edeceğim kadar) kocaman yüzükler olan erkekler kahkahalar atarak birbirlerinin sırtlarına vuruyordu. Yürümeye başladığımda elimi kırmızı renkte, kalın duvar kâğıdına sürterek ilerlediğimi fark ettim ve hemen elimi cebime soktum. Birinci mevkide yolculuk eden birinin yapacağı türden bir hareket değildi bu.

Yolcuların uyumak için kullandığı kompartımanları geride bırakıp bara benzeyen bir vagona girdim. Sazi'deki karanlık bara hiç benzemeyen bu bar ışıl ışıldı. Ardı ardına yakılan tütün çubuklarıyla içeriyi yoğun bir duman kaplamıştı. Kağıt oynayan bir grup adamın masasından kahkahalar yükseldi. Barın ilerisinde yemek vagonu vardı. Üniformalı bir adam gelip beni masalardan birine yönlendirene dek kapı eşiğinde kararsız bir halde dikildim.

Pencere kenarında koyu renk deriyle kaplı bir sandalyeye rahatsız bir şekilde oturdum. Kıpırdadığımda sandalye gıcırdıyordu. Yan masadaki kadın, ben rahat bir şekilde oturmaya çalışırken çıkardığım her sesle birlikte başını kaldırıp bana baktı. Hayatım boyunca tanıdığım kasaba halkının yerine etrafımın yabancılarla sarılı olmasına ve bir başınalığa alışmam gerekiyordu. En iyisi

dikkat çekmemekti. Bana bakan herhangi biri, zarif kıyafetleriyle yemeğe oturmuş bunca insanın arasında, sarığını çıkarmamış pejmürde bir oğlanın ne işinin olduğunu merak edebilirdi.

Önüme, tepeleme yemekle dolu rengarenk bir tabak getirdiler. Sarığımı, ağzımı kullanabileceğim kadar indirirken, beni izleyen biri olup olmadığını anlamak için etrafıma bakındım. Ama vagondaki herkes kendi yemeğiyle ilgileniyordu. Başımı eğip, tabağa daldırdığım çatalımı ağzıma soktuğumda neredeyse şaşkınlıktan öğürecektim. Bu yemekteki gibi baharatların fiyatı Tozluyol'da bir aylık maaşa denk gelirdi. Ağzımdakileri çiğneyip yuttuktan sonra masadaki arak* dolu kadehi kafaya diktim.

Artık ne beklemem gerektiğini bildiğimden, ilki kadar doldurmadığım ikinci çatalım daha lezzetli geldi. Ama çok geçmeden önümdekileri hızla mideye indirmeye giriştim. Gelip tabağı önümden aldıklarında dibini sıyırmak üzereydim.

Bir tabağı diğeri izledi. Tatlı olarak getirilen baklavadan parmaklarıma bulaşmış balı yaladığım esnada midem patlayacak gibi olmuştu. Yemekten yorgun düşmüştüm.

Öğleden sonra sıcağını uyuyarak atlatmak Tozluyol'da sahip olduğumuz bir lüks değildi. Ama serin duvarların ardına çekilenler yüzünden sokakların tenhalaştığı Sazi'de bunun yapıldığını görmüştüm. Trende de bu gelenek geçerli gibiymiş görünüyordu. Yolculardan bazıları kompartımanlarına çekilirken, bazıları da yemek vagonundaki minderlere gömülüp gözlerini kapattı.

* Ortadoğu ülkelerinde yaygın olarak tüketilen alkollü bir içki. (ç.n.)

Kompartımanıma girip kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Çizmelerimi çıkarıp kendimi temiz yatak örtülerinin üzerine bıraktım. Bir hafta sonra Izman'da olacaktık. Oraya vardığımda büyük şehirde nasıl yemek yendiğini, giyinildiğini ve davranıldığını çözmem gerekiyordu. Ama o ana dek canım ne isterse yapabilirdim.

Dokuzuncu Bölüm

Karanlıkta uyandım. Kompartıman penceremi kapatan perdelerin ardındaki zayıf ışıktan güneşin çok kısa süre önce battığını anladım. Çöl gecesi henüz bütün ağırlığıyla üzerimize çökmemişti. Herhalde yolcular akşam yemeği için uyanmaya başlamıştı.

Öğle yemeğini hâlâ hazmedememiştim ve trenin sallanması da hiç yardımcı olmuyordu. Güneşin batmasına rağmen kompartımanım bana dar ve sıcak geliyordu. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Pencereyi açmayı denediğimde bunu başaramadım.

Juniper'de birkaç takım kıyafet almıştım. Üzerime geçirdiğim temiz gömleğin tenimde hissettiğim serinliği beni biraz rahatlattı. Koridora çıktığımda dışarısı sessizdi. Vagondakiler hâlâ öğle uykusunda olmalıydı. Ama

kapıların ardından gelen bazı boğuk sesler yolculardan birkaçının dinlenmek dışında bir şeyler yaptığını gösteriyordu. Serin çöl havasının içeri girmesi için en yakınımdaki pencereyi açabildiğim kadar açtım.

Koridorda hiç kimse olmadığından sarığımı indirdim; alnımı cama yasladığımda yüzüm açıktaydı. Derin nefesler alarak midemdeki lezzetli yemekleri hazmetmek için bekledim. Yüzüme çarpan hava en sonunda yolda olduğumu hissetmemi sağlıyordu. Izman'a, serüvenlere doğru koşuyordum sanki.

Arkamdaki bir kapı açıldı. Tam sarığımı yüzüme çekmek için elimi kaldırırken karşımda tanıdık bir yüz buldum.

Kümeste yakalanan bir tilki gibi donakaldım.

Kapıdan çıkarken pembe-sarı renkte yeni kaftanının düğmelerini iliklediği için başını öne eğmiş kişi Shira'ydı. Saçlarını omuzlarından arkaya atmıştı. Benim için bütünüyle yeni olan bu yerde onun tanıdık simasıyla karşılaşmak, zeminden fırlamış paslı bir kancaya takılmak gibiydi.

Beni görmemişti. Önüne bakmadan bir adım daha attı. Her zamanki gibi, yürürken bütün dünyanın yolundan çekilmesini bekliyordu. Son adımında neredeyse üzerime çıkacaktı. Başını kaldırdı. Dilinin ucuna keskin bir laf geldiğini anlayacağım kadar yakındı. Şaşkınlık içinde dudakları aralandı. Ve bir çakalın gülümsemesiyle bana baktı.

"Kuzen."

Daha bu sözcüğü tam olarak söyleyemeden silahımı yüzüne doğrulttum. "Sakın bağırma." Şimdiden kaçmanın bir yolunu düşünmeye başlamıştım.

"Ne diye bağırayım ki?" Ellerini arkasında birleştirip rahat bir şekilde duvara yaslanırken sesinde alaycı bir ton vardı. "Beni vurmayacaksın ya..."

"Nedenmiş o?" Parmağım tetiğe kaydı.

"Kendi kanından birini öldürmek günahtır da ondan." Dudaklarını büktü. "Dualar okunurken dikkatimi veriyormuşum, değil mi?"

"Burada ne yapıyorsun, Shira?" Bana bir hamlede bulunmasına fırsat bırakmayacak kadar hızlı bir şekilde, omzumun üzerinden koridora göz attım. Biri bizi her an görebilirdi.

Gözlerini devirdi. "Gerçekten de, o kahrolası kasabanın dışında bir hayat kurmak isteyen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyordun?" İşin aslı, Shira'nın ne istediğini bir an olsun düşünmemiştim. Onun da diğerleri gibi, Tozluyol'da geçecek bir hayatı kabullenecek kadar budala olduğunu sanıyordum. "Fazim'le zenginliğe ulaşacağımız, dünyada istediğimiz her şeye sahip olacağımız bir gelecekten konuşurduk. Ama görünüşe göre, Fazim için kendisini kimin zengin ettiğinin önemi yokmuş." Bileğimde hâlâ Fazim'in bıraktığı iz vardı. "Yani servetimi onsuz yapacağım. Yüzüne o yarayı bırakan çekici genç komutan beni yanına alacak kadar nazikti. Senin de burada olacağını biliyordum, kuzen."

"Bunu nasıl biliyordun?"

Mahcup bir ifadeyle omuz silkti. "Eh, üç adım yanında uyuyan biri hakkında insan bir şeyler biliyor." Bu doğruydu. Shira'nın sarı renkli kıyafetlerden hoşlandığını, limon turşusundan nefret ettiğini, yalan söylediği anlarda saçlarıyla oynadığını biliyordum. Shira da, kendimi bir şekilde Tozluyol'dan dışarı atabildiğim takdirde Izman'ın

yolunu tutacağımı biliyordu. Ama bu trende olacağımı bilmesinin imkânı yoktu.

Izman treni ayda bir kalkıyor olsa da...

"Peki bunu bilmek sana ne kazandırdı?" diye sordum.

"Sana göstereyim, kuzen." İkimiz de çok eğleniyormuşuz gibi gülümsedi ve derin bir nefes alıp çığlığı bastı.

Ben daha koşmaya başlayamadan, en yakınımdaki kompartıman kapısı hızla açıldı. Komutan Naguib karşımdaydı. Az önce Shira'nın çıktığı kompartımandaydı. Üniformasının ceketi üzerinde değilken ve gömleğinin üstteki düğmeleri iliklenmemişken daha genç görünüyordu. Beni gördüğünde gözleri kocaman açıldı.

"Yardım edin! Onu buldum!" diye bağırıyordu Shira. "Hain de çok uzakta olamaz. Yardım edin!" Aklıma iyi bir yalan gelebilir diye çok kıymetli olan bir saniye kaybettim.

Dilim beni yarı yolda bıraktı.

Bacaklarım ise bunu yapmaya cüret edemezdi.

Shira'yı yakaladığım gibi, yalpalayan trenle aynı anda hareket ettim. Devinimle birlikte, Shira haykırarak genç komutanın üzerine savruldu. Naguib, Shira'yı beceriksiz bir şekilde yakaladı.

Arkamdaki bağrışları duymazdan gelerek kendimi vagon kapısına attım. Koridora çıkmaya başlayan yolcuları aşarak bir sonraki kapıya ulaşıp üzerinde kilit olup olmadığına baktım. Onları yavaşlatacak herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Kilit yoktu.

Küfürler ederek koşmaya devam ettim. İkinci mevkinin ortalarına ulaştığımda peşimde koşanların seslerini hâlâ duyabiliyordum. Her an trenin sonuna ulaşabilir-

dim. Kendimi kumların içinde bulmadan önce nereye gideceğimi çözmem gerekiyordu.

Bunu o zaman düşünürdüm.

Vagonun sonunda kapıya yüklendiğimde sıkışmış olduğunu gördüm. Bir yandan kapı kolunu zorlarken, bir yandan da üniformalı birilerini görür müyüm diye arkama bakıyordum. Omzumla defalarca kapıya yüklendim. Trenin gürültüsü yüzünden nerede olduklarını anlamak kolay olmasa da sesler yaklaşıyordu.

En sonunda açılan kapıyla birlikte dışarı savrulduğumda, beni kucaklamak için hevesle üzerime atılan gece havası, raylar ve kumlarla karşılaştım. Son anda kapının kolunu kavrayarak aşağı düşmekten kurtuldum.

Diğer vagonların arasında yürünebilen bir geçit varken, burada iki vagonu birbirine bağlayan dar metal bağlantı parçaları ve aralarındaki boşluktan başka bir şey yoktu. Arkamdaki vagondan gelen ışıkta, ayaklarımın altından hızla geçen rayları görebiliyordum. Kıyafetlerimi uçuran havanın görünmez parmakları, ait olduğum kumlara yapıştırmak için beni çekiştiriyordu.

Karşımda bir başka kapı vardı. Oraya geçebilirdim.

Belki.

Bunu anlamanın tek bir yolu vardı.

Sıçrayarak bütün gücümle karşı kapıya yüklendim. Kapı açıldığı anda vagonun zeminine savruldum. Hırpalanmış, soluk soluğa kalmıştım. Ama hayattaydım.

Dışarıda kalan bacağımı son anda içeri çektim. Sert bir şekilde kapanan kapı ayak parmaklarımın ucundan geçti. Kapının kilidi olduğunu gördüm. Sürgüyü çekip ayağa kalktım.

Kompartımanlara ayrılmamış bu vagonun en ucuna dek karşılıklı ranzalar vardı. Onlarca yolcu ranzalarının metal çerçevelerine tutunarak bana baktı. Bu halleriyle, yüzlerini demirden parmaklıklara dayamış tutsakları andırıyorlardı. Askerler arkamdaki kapıdan içeri girdiğinde, yolcuların arasından birinin beni gammazlayacağına emindim.

Yatakların arasında ilerlemeye başladım. Bazı adamlar zar atıp içki içiyordu. Yere oturmuş bu adamlar alt ranzalardan birini masa olarak kullanıyordu. Çarşafların üzerine lekeli oyun kartlarıyla bir avuç dolusu madeni para saçılmıştı. Saklanabileceğim bir yer arayarak karmaşanın içinde yürümeye devam ettim. Tek bir ranzaya sıkışmış dört kadın birbirlerinin saçlarını tarayıp hurma yiyordu. Ayakları çıplak bir oğlan çocuğu hurma almak için hamle yaptığında kadınlardan biri elindeki saç fırçasıyla çocuğun eline vurdu. Çocuk ağlamaya başladı.

O anda sarığımın gevşeyerek boynuma dek indiğini ve saçlarımın açıldığını fark ettim. Kız olduğum apaçık ortadaydı. Erkek kıyafetleri giymiş bir kız. Sarıkla yüzümü kapatmaya çalışırken, birinin kolunu belime sardığını hissettim. Aynı esnada eliyle de ağzımı kapayan bu kişi, beni kalabalığın içinden çekerek iki ranza arasında kalan dar duvara itti.

Başımı kaldırıp baktığımda tanıdık bir çift yabancı gözle karşılaştım.

"Sen," dedi Jin, beni duvara dayayarak. "Sen bambaşka biriymişsin."

Hissettiğim panikten kurtuldum. Jin bana hoş gözlerle bakmıyordu belki ama askerlerden birine değil de, ona

yakalanmak daha iyiydi. Ağzımı kapayan elini çekmesi için onu ittim. "Bunu iltifat olarak alıyorum. Sen ne yapıyorsun burada?"

"Seni bulmak için bu kahrolası trenin her yerini aramakla meşguldüm," dedi, içinin rahatladığını belli eden bir sesle.

"Eh, demek ki trenin ön vagonlarına bakmamışsın."

"Ön vagonlar mı?" Önce anlamamış gibi kaşlarını kaldırsa da, biraz düşününce durumu çözdü. "Birinci mevkiden mi bilet aldın? Neden? Nasıl?"

Bunun bir hata olduğunu kabul etmeyecektim. "Iksander'i sattım," demekle yetindim.

"Iksander mi?" Jin'in beni duvara dayayan diğer eli biraz gevşedi.

"Burak," derken, Jin'in omzunun üzerinden baktım. Altın ve beyaz rengi üniformaları görmem an meselesiydi.

"Ona Iksander adını mı verdin?" Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Beni çözmeye çalışıyordu sanki.

"Ona bir ad vermek zorundaydım ve bu da diğerleri kadar iyi bir ad. Eniştem atına Mavi adını vermişti. Seni bilmem ama ben hayatımda hiç mavi at görmedim." Bu konuda neden kendimi savunmaya çalıştığımı bilmiyordum.

"Yani ona, bundan iki asır önce bir Cin tarafından ata dönüştürülen bir prensin adını mı verdin?"

"Bunun ne kadar zaman önce olduğunun ne önemi var?" dedim, bıkkın bir halde. "Zaten adı bu olmayacak. Onu, avuçları acayip terli olsa da kendine Oman Ustaeller diyen bir tüccara sattım. Bu adamın dürüst olduğunu da söyleyemeyeceğim. Dürüst bir tüccar kız olduğum için beni gammazlardı."

"Ya da mavi gözlü bir hırsız olduğun için..." Jin'in yüzünden keyifli bir ifade geçti. "Aslında seni gammazlaması gereken benim."

"Az sonra bu şansa sahip olacaksın çünkü peşimdeki askerler bu trendeymiş. Yani ensemdeler. Belki de aslında senin peşindeler. Bense yalnızca onların yoluna çıktım."

Jin başını hızla kaldırıp geldiğim yöne baktı.

"Pekâlâ," dedi. "Bana pusulamı ver de ikimizi birden buradan çıkarayım."

"Pusulanı mı?" Üç gün boyunca çölde izimi sürdükten sonra ondan ne beklemem gerektiğinden emin olmasam da, benden pusulasını geri isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

"Aptala yatamayacağın kadar akıllısın, Haydut." Pusulasını gözünün önünde bir yerde saklıyormuşum gibi, beni inceliyordu.

"Bozuk bir pusulayı benden geri istediğin için budalanın teki olduğunu düşünmemi aptala yatmak olarak mı yorumladın?"

Eliyle sert bir şekilde bileğimi tuttu. "İkimiz de onu benden aldığını biliyoruz. Pusulamı geri ver; ben de beni zehirlediğini unutayım. Senden, çaldığın Burak'ın satışından elde ettiğin paranın yarısını da istemeyeceğim."

"Seni zehirlemedim. Yalnızca içkine hap attım. Burak da benimdi." Kolumu kurtarmaya çalışsam da, benden daha güçlüydü. "Ayrıca Burak'ı çalan sensin. Bana bu kadar kötü örnek olmasaydın, belki ben de senin bozuk pusulanı çalmazdım."

"Bozuk mu?" Bileğimi kavramış elini, canımı yakacak kadar sıktı.

"Evet." Acıyla yüzümü buruşturmamak için direniyor-

dum. Jin de artık gülmüyordu. "Pusulanın iğnesini izleyerek bütün gece yanlış istikamette gittim. Yeniden yolumu bulmam için güneşin doğmasını beklemem gerekti."

Jin'in rahatladığını hissettim. "Madem işine yaramadı, eksikliğini de hissetmezsin."

"Madem işime yaramadığını anladın, neden hâlâ üzerimde olduğunu düşünüyorsun?"

"Amani." Durduğumuz daracık yerde vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar bana sokuldu. "Pusula nerede?"

Çenem gerildi. "Askerler geliyor."

"O halde bana hemen pusulanın nerede olduğunu söyle, Haydut."

Buna hemen yanıt vermedim. Bu bir irade savaşına dönmüştü. Ona yalanlar düzmek, pusulanın Burak'ın üzerinde kaldığını söylemek istiyordum. Tozluyol'da beni yanına almayı reddettiği, Sazi'deyken Izman'a gidemeyeceğimi söylediği, beni kaçmak için canımı dişime taktığım bir yerde tutmaya çalıştığı için onu cezalandırmak istiyordum.

"Amani," dedi bir kez daha, alçak bir sesle. Adımı söylerken sesindeki çaresizliği hissettim. "Lütfen." Ses tonu öfkemin kırılmasına neden oldu.

"Kıyafetlerimin altında," dediğimde, beni bıraktı.

Gömleğimi kaldırdım. Belime sardığım kuşağa ulaşmak için kalçalarımın üst kısmını açtığımda gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Elim kuşakla tenimin arasına kayarak metal ve camın serinliğini kavradı. Pusulayı çıkarıp gömleğimi geri indirdim. Pusulanın kasası pirinçtendi; camı ise çizilmişti. Gözlerimle aynı

renkte olan iğne, sarı yıldızların serpiştirildiği bir gökyüzü resminin üzerinde bir o yanı, bir bu yanı gösteriyordu. İlk elime geçirdiğimde, bunun kıymetli bir pusula olduğunu düşünmüştüm.

Elini pusulanın üzerine koyduğunda ifadesi değişti. Vücudundaki gerginlik akıp giderken, beni hazırlıksız yakalayarak alnını alnıma dayadı. Üzerindeki çöl kokusunu alabiliyordum. "Sağ ol," dedi.

Onunkiler kapalıyken, gözlerim kocaman açılmıştı. Birbirimize bu kadar yakınken, üst dudağındaki belli belirsiz yara izini bile görebiliyordum. Verdiğimiz nefesler iç içe geçiyordu. Ağzımı o yara izine dayamak için ona biraz daha sokulmam yeterliydi.

Vagonun diğer ucundan bir gürültüyle birlikte gelen bağrışmaları duydum. Jin gözlerini açtı. Peşimdeki askerlerle ilgili söylediklerimi nihayet idrak etmiş gibi görünüyordu. "Gel." Beni ranzaların arasından çıkaracaktı. "Buradan..."

Soluk üçüncü mevki yolcularının doldurduğu vagonun diğer ucundaki beyaz ve altın renkli üniformaların parıltısını gördüm.

Geç kalmıştık.

Ne kaçmak ne de düşünmek için zamanımız vardı. Saklanmamız gerekiyordu. Ama burada, vagonun sonunda durduğumuz aralık dışında, saklanabileceğimiz hiçbir yer yoktu. Jin'i kendime çektim. Parmaklarım kalbinin üzerindeki güneş dövmesinin ucuna değdi. Onu öpmeden önce en son fark ettiğim şey de bu oldu.

Yaşadığı şaşkınlıkla bir an için çenesi gerildi; kolumu canımı acıtacak kadar sıkı bir şekilde kavradı. Ve vücu-

dunu vücuduma dayayarak beni trenin duvarına itti.

Çöl kızıydım. Sıcaklığın ne olduğunu bildiğimi sanırdım.

Yanılıyordum.

Temasımız öylesine hızlı bir etki gösterdi ki, alev alacağımı düşünerek geriye çekilmeye çalıştım. Ama Jin yüzümü ellerinin arasına almıştı. Kaçacak, gidecek hiçbir yer yoktu.

Buradan başka olmak istediğim bir yer de yoktu.

Az önceki hamlemin öncesinde çok fazla düşünmemiştim. Şimdiyse aklımda tek bir düşünce bile kalmamıştı. Boynuma sarılı parmaklarının gücü dışında hiçbir şey yoktu.

Yakıcı bir istek dışında hiçbir şey hissedemeyeceğim ana dek nefesini içimde hissettim.

Bu, istekten fazlasıydı.

Bu bir ihtiyaçtı.

Başparmağı, Naguib'in vurduğu yere dokunduğunda, dudaklarımın arasından istemdışı bir inleme kurtuldu.

Kendini geri çekti ve bu an sona erdi. Vücutlarımızın arasındaki boşluğa giren soğuk hava, az önce tenimin üzerinde olan ellerinin yerini aldı. Jin'in elleri artık her iki yanımda, arkamdaki duvara dayanmıştı.

Gözleri artık üzerimde değil, kalçamdaki tabancadaydı. Kolunun altındaki aralıktan, arkamızdan geçen bir askeri gördüm. Jin'in vücudu vücuduma dayanmış değildi. Artık beni arzulamıyor; yalnızca saklamaya çalışıyordu.

Hayatı boyunca yeterince havaya ulaşamamış biri gibi nefes alıyordum. Ciğerlerimin dibindeki bir yerden çıkardığım sözcüklerle, "Henüz uzaklaşmadılar," dedim.

Jin bana bakmadı. "Hayır." Vagonun sarsılan duvarına dayadığı kollarıyla beni kapatmıştı. Bana doğru sokulduğunu hissettiğimde, ben de anında buna karşılık verdim. "Uzaklaşmadılar."

Biri Jin'in sırtına vurdu. "Ne kadar para istiyor, dostum?" Ranzaların birinden kahkahalar yükseldi.

Vagonun diğer ucunda, bir askere ait olabilecek başın bizden tarafa döndüğünü gördüm. Jin elimden tuttu. "Gidelim buradan."

Az önce vagona girerken kullandığım kapı hâlâ açıktı. O yöne geri gitmenin işimize yaramayacağını, orada saklanabileceğimiz bir yer olmadığını söylemek üzereyken, Jin kollarını belime doladı.

Ben tek kelime edemeden aşağı atladı.

Onuncu Bölüm

Kısacık bir an boyunca uçtuğumu düşündüm.

Göz ucuyla fark ettiğim raylar, kafatasımla daha samimi bir ilişki kurmak üzereyken son anda bundan vazgeçtiler. Ama kaburgalarımla zemin o kadar utangaç değildi.

Çok sert bir şekilde kumların üzerine düştük. Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Yuvarlanırken Jin'in beni sıkıca tuttuğunu hissediyordum. Kulaklarımın içinde çığlıklar atan tren diğer bütün sesleri bastırıyordu. En sonunda bir kum seddine çarparak durduk.

Jin'i üzerimden ittim. Omzumdan kalçalarıma bir acı dalgası yayılmaya başlamıştı. Okkalı küfürler savuran Jin vücudunun yan tarafını tutarken, ben koşmaya hazırdım. Ama ayağa kalktığımda gecenin karanlığıyla kapkara dumanın metal vagonları yuttuğunu gördüm.

Çılgın bir an trenin peşinden koşmayı düşündüm. Trenin arkasına asılıp günlerce o şekilde gidebilirdim.

Ama tren çoktan gitmişti. Yüzlerce insanı Izman'a götürüyordu. O insanların arasında değildim. İçimde bir şeyin kırıldığını hissettim. Bu her neyse, parçaların içimde kalması için kollarımla kendimi sardım.

"Sen iyi misin?" Jin beni izliyordu. "Amani?"

Adımı söyleyiş şekli barut fıçısına düşmüş bir kıvılcım gibi kendimi kaybetmeme neden oldu. Yumruğumu yüzüne salladım.

Yumruğum burnuna girmek üzereyken bileğimi yakalayıp beni kendine çekerek dengemi bozdu.

"Sana benden bir tavsiye..." Beni öptüğü... daha doğrusu benim onu öptüğüm andaki kadar yaklaşmıştı bana. "Gözlerinin içine bakan bir adamın suratına yumruk atmaya çalışma. Sende hain gözleri var, Haydut."

Sıktığım diğer yumruğumu bütün gücümle karnına geçirdim. Jin iki büklüm olup öksürmeye başladı. "Tavsiye için sağ ol."

"Ne zaman istersen..." Yumruğumu geçirdiğim yeri tutsa da kahkaha atıyormuş gibi görünüyordu. Henüz yerdeyken ona bir daha vurma isteğine kapıldım. Ama bunun yerine gömleğimi yukarı kaldırıp kalçama bağladığım tabancamı çıkardım.

"Yürümeye başlasak iyi olur," dedi Jin. "Herhalde Massil'e bir günden az uzaklıktayız. Rayları takip etmemiz gerekecek. Şimdi yola koyulursak güneş çok yükselmeden orada olabiliriz."

"Seninle herhangi bir yere gideceğimi düşünmeni sağlayan nedir?" Ordu onun peşinde olmasaydı şu anda hâlâ

Izman trenindeydim. Gerçi o olmasaydı hâlâ Tozluyol'da sürünüyordum. Ama şu anda bu konuya girmeyecektim. Silahımı kemerime soktum; burada onu saklamama gerek yoktu. Aksine karşıma çıkacak birilerinin silahlı olduğumu görmesi daha iyiydi.

"Daha iyi bir planın var mı?" Bana dünyaları öneriyormuş gibi, kolunu açarak boş çölü gösterdi. "Benimle bir gün daha yürümektense çölde bir başına dolanıp akbabalara yem olmayı mı tercih edersin?"

Haksız değildi. Göz alabildiğine uzanan bir hiçliğin ortasındaydık. Kumların arasından geçen uzun bir yara izini andıran demiryolu dışında hiçbir şey yoktu. Hayatta kalmak istiyorsam benim için iki yol vardı. Jin'le devam edebilirdim. Ya da Juniper'e geri dönebilirdim.

Geri dönmeyecektim.

"Kendini bir şey sanma!" Parmaklarımı saçlarımdan geçirerek, sarığımın içinde kalan telleri dışarı çıkardım. "Uğruna ölünecek biri değilsin."

Gece ilerlerken sessizce yürüyorduk. Öfkem yüzünden Jin'den üç adım önde gidiyordum. Ama gecenin ilerleyen saatlerinde öfkemin ateşi bile sönmeye başladı. Kendime bunun başka bir yolunun olabileceğini söyleyip duruyordum. Trende kalabilirdik. Saklanacak bir yer bulurduk. Başka bir çözüm bulabilirdik.

Ama bunu kafamda evirip çevirdiğim birkaç saatin ardından, trenden atlamak dışında yapabileceğimiz başka hiçbir şey düşünemedim.

İnsanın, hayatını kurtaran birine öfkeli kalması kolay değildi.

İleride birini gördüğümde gece sona ermek üzereydi.

İlk başta bunun şafak vakti öncesinin sisli havasının neden olduğu bir göz yanılması olduğunu düşündüm. Günle gece arasında kalan, ne Tanrı'nın ne de Âlemlerin Yıkıcısı'nın mutlak bir hâkimiyete sahip olduğu belirsiz aralıklar en tehlikeli zamanlardı. Ama hayır. Rayların ilerisindeki biri bize doğru yürüyordu.

İçgüdüsel bir hamleyle kendimi kumların içine attım. Jin de hiçbir şey demeden beni takip etti. "Ne oldu?" Dirseklerinin üzerinde sürünerek yanıma yaklaşırken sesini alçak tutacak kadar kafası çalışıyordu.

"Biri geliyor." Başımla ileriyi gösterdim. Bize doğru gelen bir siluet dışında hiçbir şey seçemiyordum. Biz Massil'e yaklaşırken orayı terk etmiş bir çöl göçebesi olabilirdi. Belki de üçüncü mevkideki yolculardan biri askerlere, oğlan kıyafetleri içinde bir kızla yabancı bir adamın trenden atladığını söylemişti.

Belli ki Jin de aynı şeyi düşünüyordu. "Gel." Dirseklerinin üzerinde kayarak raylardan uzaklaşmaya başladı. Rayların arasındaki tahta kazıklara basarak yürüdüğümüzden gerimizde ayak izi bırakmamıştık. Jin'in peşinde sürünürken vücutlarımızın kumda bıraktığı izleri silmek için çizmemi savurup duruyordum. Bir kum tepeciğinin üzerine çıktığımızda kendimi diğer tarafa attım. Artık raylardan görünmeyecek bir yerdeydik.

Ne olur ne olmaz diye silahımı çektim. Jin de çoktan bıçağını eline almıştı.

Ses çıkarmadan, yan yana yatıyorduk. Aldığım her

nefeste karnımın altında kumların hareket ettiğini hissediyordum. Gelen kişinin ayak seslerini duyabilmek için bekledim. Çölle ilgili sorunlardan biri de sesleri bastırmasıydı. Tepemizde dikileceği ana dek bu kum tepeciğini tırmandığını duyamayabilirdik. İkiye karşı birdi ama sürpriz etkisi, tek bir adamı da çok tehlikeli kılabilirdi.

Gelen kişi muhtemelen asker değildi. Askerler yalnız başlarına yolculuk etmezdi. Ama geriye hâlâ yüzlerce tehlikeli olasılık kalıyordu. Aç bir Tendeğiştiren. Açgözlü bir çöl haydutu. Bir Cin.

Hayır. Bu çok saçmaydı. Gelen bir kulbastı olamazdı. Demir onları uzak tutuyordu. Ve on yıllardır hiç kimse Cin görmemişti. Eskiden olduğu gibi aramızda yaşamıyorlardı.

Ama onlar ölümsüzdü. Burası da çöldü. Gerçek, uçsuz bucaksız çöl. Efsanelere göre, medeniyetlere on yıllardır görünmemiş şeyler burada dolanıyordu.

Bilinmezliğin tedirginliği tepenin ucuna çıkıp aşağı bakma isteğine kapılmama neden oldu. Yukarı tırmanmaya başladığımda Jin bir şeyler fısıldayarak beni durdurmaya çalıştı. Susmasını istediğimden elimdeki silahı dudaklarıma bastırdım. Ayrıca silahlı olduğumu hatırlamasını istiyordum. Raylardaki her kimse büyük ihtimalle ondan daha iyi bir nişancıydım. Vücudumu yukarı çekerken Jin beni durdurmaya çalışmadı.

Raylar, dua gününde bir sarhoşun içki şişesi kadar boştu.

"Hiç kimse yok. Geçip gitmiş olmalı." Belki de hikâyelerdeki Cin gibi dumansız bir ateşe dönüşüp yok olmuştu.

"Sen canına mı susadın?" Jin'in ses tonundan, nere-

deyse benden etkilendiğini çıkardım. Olduğu yerde doğrulup oturdu.

"Öyle olsaydı herhalde bunda çok başarılı olduğumu söyleyemezdim. Gördüğün üzere, hâlâ hayattayım," dedim, tabancamı kemerime sokarken.

"Neyse ki..." Jin yorgun bir ifadeyle yüzünü ovdu. O anda ben de bitkin olduğumu fark ettim. "Çocukken kimse sana Fevri Atiyah'la Cin Sahkr'in hikâyesini anlatmadı mı?" dedi Jin.

"Cin Ziyah demek istiyorsun herhalde," dedim, dalgın bir halde.

"Ne?"

"Atiyah'la Ziyah. Kafiyeli adlar. Sahkr de kim?" Düşüncesizce davrandığından sürekli başını belaya sokan Atiyah'la, Atiyah'ın hayatı için çok korktuğundan ona adını, gerçek adını söyleyen Cin sevgilisi Ziyah'ın hikâyesini herkes bilirdi. Böylelikle Atiyah bu adı söylediğinde Ziyah onu kurtarmaya gelebilirdi. Atiyah bu adla Ziyah'ı kendi iradesine bağımlı da kılabilirdi. Bu adı her kapının kilidine fısıldayabilir ve Ziyah'ın gizli krallığına girebilirdi.

"Hikâyenin anafikrinin Cin'in adı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır ama sanırım bu adı doğru söylemek çok önemli. Hikâyedeki kız düşüncesizce davranıp durduğundan değil, Cin'in adını yanlış söylediği için ölüyor," dedikten sonra ekledim. "Bu arada neden bu konuda tartışıyoruz?" İkimiz de sustuk.

"Izman'daki teyzen, ona ulaşmak için canını vereceğin kadar değerli mi?" diye sordu en sonunda.

"Bilmem. Onunla hiç tanışmadım."

Jin elini saçlarından geçirirken donakaldı. Gömleğinin kollarını dirseklerinin üzerine çektiğinden, beni incelerken kollarındaki kasların nasıl gerildiğini görebiliyordum. "Izman'a hiç tanışmadığın birini bulmak için mi gidiyorsun?"

"Izman'a, orada hayat daha iyi olduğu için gidiyorum."

"Hayır, orada hayat daha iyi filan değil. Öncelikle, şehirler kötü yerlerdir. Şehirler, herkesin adını bildiği ve biri seni öldürecekse bunu iyi bir nedenle yaptığı Tozluyol'a benzemez. Şehirde seni hiç nedensiz yere öldürebilirler. Çok yazık olur. Lağıma atılmış alelâde bir ceset olamayacak kadar değerli birisin." Ayağa kalkıp bana elini uzattı. Elini tutmadım. Değerli biri olmamla ilgili söylediği şeyi de duymazdan geldim.

"Babam gibi konuşuyorsun," dedim, onun yardımı olmadan ayağa kalkarken.

"Baban gibi mi?" Elini indirdi.

"Şehrin hırsızlar, orospular ve siyasetçiler için olduğunu söylerdi." Elimde hayali bir içki şişesiyle babamın sarhoş konuşmasını taklit ettim. "Ailemin beni güvende tutacağı yerde olmam daha iyiydi. Babamın beni nasıl güvende tuttuğunu öğrenmek ister misin?"

"Ona ne oldu?" diye sordu Jin. Sesinde, ne anlama geldiğini çözemediğim gergin bir ton vardı.

"Annem onu öldürdü." Jin bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. "Lütfen bana üzgün olduğunu söylemeye zahmet etme. Babam götün tekiydi. Zaten gerçek babam da değildi." Komutan Naguib'in yanındaki mavi gözlü askeri hatırlayarak, çölde yarı-Gallan kaç çocuk olduğunu merak ettim. Bu asker dışında hiç görmemiştim belki ama kasabadan dışarı adımımı da atmamıştım. Şu ana dek.

"Babanın bunu hak etmiş gibi göründüğünü söyleyecektim. Peki annene ne oldu?" Ses tonu, sorusunun yanıtını bildiğini gösteriyordu.

"Katillere ne olur?" Bazen kâbuslarımda annemin ipte sallandığını görüyordum. Omuzlarımı kaldırıp, diğer herkes gibi, Jin'in de bana annemin bunu hak ettiğini söylemesini bekledim.

"Buna üzüldüm," dedi. "İnsanın annesini kaybetmesi zor şey." Ölen annelerle ilgili bir şeyler bildiğini hissettim.

"Yani geri dönmemi gerektirecek hiçbir şey yok. Izman'daki Safiyah Teyzem dışında kimsem yok. Neden Izman'a gitmeyecekmişim?"

Buna hemen yanıt vermedi. Gözlerinin ardında bir tür savaş sürüyordu sanki. "Pekâlâ," dedi, pes etmiş gibi uzun bir nefes vererek. "İşte planımız." Dizlerinin üzerine çöküp kuma, Miraji olduğunu sandığım orantısız bir üçgen çizdi. "Yürüyerek Massil'e gideceğiz. Burası." Üçgenin dibinde kalan bir noktaya parmağını soktu. "Yılın bu zamanında dağları aşmamızın tek yolu trene binmek. Ama cebinde bir sonraki treni bekleyebileceğin kadar para kaldığını sanmıyorum." Massil'in üzerine, bizi Izman'dan ayıran dağları gösteren çentikli bir çizgi çizerken dediğini teyit etmem için bana baktı.

"Birinci mevki biletleri pahalı oluyor," dedim.

"Ama," diye devam etti. "Massil'de Kum Denizi'ni aşmak için yola çıkmaya hazırlanan kervanlar olacaktır. Kervanlar kuzeybatı kıyısındaki liman şehirlerine gider."

"Pusulan orayı gösteriyordu," dedim. Yüzünü kapatan başlığı yüzünden, bunu dediğimde ne düşündüğünü anlayamadım.

"Bu kervanlar adam tutacaktır."

"Ne için?"

"Kervanın korunması için." Omuz silkti. "Silahlar... Çölünüz o kadar da güvenli değil. Massil'le Dassama arasında kumdan başka bir şey yok." Üçgenin sol üst köşesinde bir başka noktayı gösterdi. Kuzeybatı. "Bir aylık yürüyüş."

"Ayrıca Izman'ın tersi istikameti." Izman'ın yerini bildiğim kadarıyla, ayağımın ucuyla Jin'in Miraji'sinin sağ üst köşesine dokundum.

Çenemi kapatmam için bıkkın bir ifadeyle bana baktı. "Dassama'dan sonra on günlük bir yürüyüş daha var; kervanlar yolda ticaret yaptığından daha da uzun sürebilir. Bunun sonunda denize ulaşırsın. Buradan Izman'a deniz yoluyla geçmek iki gün sürer. Kervandan kazanacağın parayla bir gemiden bilet alabilirsin. Ne diyorsun, Haydut?"

"Diyorum ki, senin mesleğin haritacılık olmalıymış." Kuma çizdiği yol haritamıza baktım. Bu şekilde çizildiğinde kolay görünüyordu. Ama çölü hafife almamak gerektiğini çok iyi biliyordum. "Bu, trene göre çok daha zor bir yol." Bunu, Jin'i suçlar gibi söylemiştim.

"Ama yolda seni öldürmek isteyen daha az asker olacaktır." Ayağa kalkıp kumlu ellerini kıyafetlerine sildi. Buralı birinin yapacağı türden bir şey değildi bu. Bunu ancak kuma alışkın olmayan, hâlâ kumla mücadele etmeye çalışan bir yabancı yapardı.

"Benim değil, *senin* peşindeler," dedim. "Ben sadece tek parça halinde Izman'a ulaşmak istiyorum." Ama bunun elimdeki en iyi plan olduğunu itiraf etmem gerekiyor-

du. Jin, Miraji'yi benden daha iyi biliyormuş gibiydi. Hem yola onunla birlikte devam etmek istemediğimi söylesem yalan olurdu. Ve yalan konuşmak günahtı.

Ama aklıma takılan bir nokta vardı. "Sanırım çöldeki en iyi rotanın, pusulanın gösterdiği yönde olmasının yalnızca tesadüf olduğunu düşünmemi istiyorsun."

"Ben çok şey istiyorum, Haydut. Kahrolası ülkenizden kurtulmak, soğuk bir duş, esaslı bir yemek..." Jin sessizleşirken, gözlerini bana diktiğine yemin edebilirdim. "Ama *ikimizden* bahsedeceksek, susuzluktan ölmeden Massil'e ulaşmak için bir an önce yürümeye başlamamız gerekiyor. Ne diyorsun, Haydut?" Elini uzattı. "Birlikte miyiz?"

Elim eline tam uydu.

On Birinci Bölüm

Jin ringin ortasında hareketsiz duruyordu. Çıplak sırtındaki terli kaslar her nefesinde kalkıp iniyordu. Rakibinin, etrafında dönmesine izin verdi ve birdenbire üzerine atılan adamı yakalayıp yere çaktı. Coşkulu haykırışlar bütün sesleri bastırmadan hemen önce adamın kırılan burnunun çatırtısını duydum.

"Hakkını vermem lazım; nasıl yumruk yemesini biliyorsa, atmasını da biliyor." Jin'in rakibi burnundaki kanı silmeye çalışırken, Devenin Dizleri kervanından Parviz çenesini ovuyordu.

Homurtuyla güldüm. Kendimi ele vermemek için sesimi alçak tutmaya çalışıyordum. Bu akşam bir kez daha erkek olmuştum. Jin kaç burun kırarsa kırsın, kız olduğum anlaşılırsa kervanı korumamız için bizi işe almaz-

lardı. Susuzluktan ölmeden Kum Denizi'ni geçebilmemiz için bir kervana katılmak zorundaydık.

Massil'e bir gün boyunca yürüyerek ve bütün erzakımızı tüketerek ulaşmış; elimizde kalan paranın tamamını şehre girebilmek için harcamıştık. Şehrin antik duvarlarından içeri girmek, her deve için beş, her insan için üç fouza'ydı. Hayatlara biçilen ücret, her şeyin alınıp satılabilir bir mal olarak görüldüğü bu şehirle ilgili bilinmesi gereken asıl noktayı açıklıyordu. Burada en ucuz şey insan hayatıydı. Taştan, devasa bir kemerin altından, bir zamanlar görkemli bir şehir olan Massil'e girerken bunu Jin söylemişti.

Ben bile Massil'in hikâyesini biliyordum. Küçük Deniz'in ucundaki en görkemli şehir olduğu zamanlarda Massil'i bilge ve güçlü bir Cin yönetiyormuş. Şehre gidip gelen tüccarlardan birinin kızına âşık olan bu Cin, kıza karşılık adama bütün şehri önermiş. Kız daha önceden Küçük Deniz'in diğer ucundan bir tüccarla sözlenmiş olmasına rağmen, açgözlü baba şehre sahip olmak istiyormuş. Bu yüzden, kızını sözlendiği tüccarla evlendirirken, Cin'i kandırmak için balmumu ve büyü kullanarak kızının bir taklidini yapmış. Cin tüccarın oyununa geldiğini anladığında, şehri adama çoktan vermiş. Cinler yalnızca doğruları konuşabildiklerinden, sözlerinin arkasında durmak zorundalarmış. Şehrini geri alamayacağını anlayan Cin, öylesine şiddetli bir kum fırtınası yaratmış ki, deniz kumla dolmaya başlamış. Sonunda kumların bütün suyu yutmasıyla geriye göz alabildiğine uzanan bir kum denizinden başka bir şey kalmamış. Cin ortalıktan yok olurken, açgözlü tüccara çölün ucunda değersiz bir şehir bırakmış.

Kum Denizi'ne girmeden önce medeniyetin son kalesine dönüşen, Massil'i.

Jin yüzüne indirdiği yumrukla rakibini bir kez daha devirirken kalabalık haykırdı.

Görebildiğim kadarıyla, burası herhangi bir yerden daha medeni değildi.

"Onu gerçekten sıkıntılı bir durumda görmelisin," dedim Parviz'e. "Bir adamın elini böyle kırdığını gördüm." Dahmad'ın bileği kırıldığında çıkan sesi düşünerek parmaklarımı şaklattım. O anda rakibi bir kez daha Jin'in üzerine saldırdı. Jin yana çekilirken dizine bir tekme geçirerek adamı kumların üzerine devirdi. Parviz anasının gözü bir tüccarın yüz ifadesine sahipti. Bu, bir kumarbazın ifadesinden bile daha iyiydi. Ama Jin'den etkilendiğini tahmin ediyordum.

"Her zaman sıska kardeşini koruyup kollamak zorundaysa dövüşmeyi bilmesi gerekir," dedi, yakınımızda duran biri. Başımı kaldırıp bakma hatasına düşmeden önce bu lafın benim için olduğunu anladım. Ön dişleri eğri büğrü olan bir oğlan akşamın başından beri bana sataşıp duruyordu. Sanırım ona bir yumruk sallamamı istiyordu. Böylelikle ringe çıkıp kendi boyutlarında biriyle dövüşmek zorunda kalmadan, beni dövüp kervan liderlerinden birini etkilemeyi planlıyordu. Jin bu çocuğu dişlerini düzeltecek kadar sert bir şekilde yumruklayabilirdi ama ben kolumu kırmanın peşinde değildim.

Parviz önce bana, ardından Jin'e baktı. "Bu senin abin mi?"

"Annelerimiz farklı."

Yalanımız ancak eski bir kümes kadar sağlamdı ama

iki günde akbabalara yem olmadan çölü aşabilmemiz için Jin'le beni bir kervana almalarının tek yolu buydu. "Diğerlerinin istediği paranın yarısına çalışırız." Belki Jin'in yabancı görünümü yüzünden, belki de ben ufak tefek olduğumdan, bu akşam daha şimdiden iki kere reddedilmiştik. Ama Devenin Dizleri klanı beleşçiliğiyle nam salmıştı.

"Boyumun bir devenin dizine ancak ulaştığı günlerden beri ticaretin içindeyim." Parviz, kendi şakasına güldü. "Sizin ikinize yarım ücret vereceğime tek bir sağlam adama tam ücret veririm, daha iyi. Hem o zaman doyurmam gereken ikinci bir boğaz da olmaz. Ölü yüke ihtiyacım yok, Alidad." Kendime verdiğim takma addı bu. "Gerçi sen yükten sayılabilecek kadar ağır bile değilsin."

Parviz arkasına döndüğünde, bana sataşıp duran çocuğun onunla konuşmak için kalabalığın arasından sıyrılmaya çalıştığını gördüm. "Sende tam bir tüccar gözü var, dostum," dedi çocuk. "Bu adamların hepsini dilediğim zaman indirebilirim." Çocuk, içinde koyu renkli bir içkinin olduğu bardağını kaldırıp etrafını gösterdi.

Aklımda yarım yamalak oluşan planı uygulamak için tabancamı çoktan elime almıştım.

Tetiğe bastım.

Kurşun kafasının arkasındaki duvara saplanmadan önce, çocuğun elindeki bardak paramparça oldu.

Mekân sessizleşti. Çocuk boş gözlerle avcundaki cam parçalarına, kana, içkiye bakıyordu. Kalabalıktan biri kahkahayı koyverdi ve çok geçmeden insanlar kendi konuşmalarına döndüler.

"Orospu çocuğu!" Cam parçalarından biri çocuğun başparmağına saplanmıştı. "Beni vurdun!"

"Hayır, bardağını vurdum. Endişelenme, içki kanı temizler." Çocuğun bana ateş etmeyeceğini umarak tabancamı belime soktum. "Sözüm kesildiğinde, modern zamanlarda olduğumuzu söylemek üzereydim," dedim Parviz'e. "Tetiğe basmak için çok fazla kas gücüne ihtiyacım yok."

Parviz'in gözleri şoka girmiş çocuktan bana kaydı. Tüccarlar her şeyin değerini bilirdi. Bir şeyi ucuza kapatabilecekleri anları da asla kaçırmazlardı. "Şafak vakti Batı Kapısı'ndan çıkıyoruz. Geç kalmayın."

Parviz kalabalığın arasında kaybolurken, yanıma gelen Jin gömleğini kafasından geçirdi. "Az önce birini mi vurdun sen?"

"Sorduğun buysa, az önce ikimiz için bir kervan buldum." Başımın arkasını kaşıyıp mahcup bir ifade takınmaya çalıştım. Ama Jin'in bana bakışından anladığım kadarıyla bunu başaramadım. "Yalnızca bir bardak vurdum."

Jin kolunu omzuma atıp bana yaslandı. "Senden hoşlandım, Haydut."

Bir kez daha yüzünde o gülümseme belirdi. Bende hain gözleri olabilirdi ama Jin'in de, koca imparatorlukları düşmana teslim edebilecek bir gülümsemesi vardı. Hakkında hiçbir şey bilmesem de, bu gülümseme onu anladığımı hissetmeme neden oldu. Bu gülümsemenin doğru tarafında kaldığım sürece birlikte her şeyi başarabilirdik. Bunun doğru olup olmadığını anlamak için önümde altı hafta vardı.

On İkinci Bölüm

Sözleştiğimiz gibi, şafak vakti Devenin Dizleri kervanıyla Massil'den ayrıldık. Çölü bildiğimi sanırdım ama güneşin, uçsuz bucaksız kumların üzerinde, açık gökyüzünde yükselişini izlerken bambaşka bir dünyada olduğumu anladım. Kum Denizi devasaydı. Devenin Dizleri bu çöle, yıkılacak bir canavarla önünde eğilmek gereken bir tiran arasında davranıyordu. Yola çıkar çıkmaz kendimi evimde gibi hissettim.

Çölün yüzeyi sürekli değişiyordu; hareket halindeki kumlar bir an beni bir tepecikten aşağı savururken, ardından ayaklarımı kavrayarak kapana kısılmama neden oluyordu. Bazı kum tepecikleri sonsuzluğa uzanıyormuş gibiydi; ne kadar tırmanırsak tırmanalım bir türlü zirvesine ulaşamıyorduk. Arazide kendi patikalarını açan

rüzgâr, sarığıma rağmen, şarapnel parçaları gibi savurduğu kumları ağzıma, gözlerime sokuyordu. Öğle saatlerinde çölün ortasında yükselen, büyük, ahşap bir yapıya ulaştık. Rüzgâr yüzünden yapının kırmızı ve mavi boyası pul pul dökülüyordu.

"Bu da ne?" diye sordum Jin'e, güneşe karşı elimi gözlerime siper ederek.

"Bir gemi enkazı." Kumların yuttuğu enkaz, karşımıza çıktığı kadar hızlı bir şekilde yok oldu.

Yolculuğumuzun ilk akşamında kampımızı kurduğumuzda, uzun yürüyüş nedeniyle bütün vücudum ağrısa da mutluydum.

Devenin Dizleri kervanında altmış civarı insan ve erzaklarla satılacak malları taşıyan iki düzine kadar deve vardı. Bu insanlarla hayvanların uzun yıllardır yollarda olduğu belliydi; kamp kurulurken herkes ne yapacağını biliyordu.

"Gerçek deniz de böyle bir şey mi?" diye sordum, yemeğimi alıp ateşin biraz ilerisinde oturan Jin'in yanına geçtiğimde. Jin kervanda, çocukken feci bir yangının ortasında kaldığıma, bu yüzden yüzümü göstermeye utandığıma dair söylenti yaymaya başlamıştı. Sarığımı çıkarmadan, yemeğimi yiyebilecek kadar indirdim.

"Denizi yürüyerek aşmak zorunda değilsin." Elindeki yanmış pideyi yemeğine sapladı.

"Denizciler gün boyu ne yapıyor öyleyse? Etrafta dolanıp birbirlerini mi pohpohluyorlar?" Jin'in kas yığını olan karnını dürttüm. Güldüğünde aptalca bir memnuniyet duyuyordum. Ama Jin sorumu yanıtlayamadan, ateşin önündeki Yaşlı Daud konuştu.

"Gelin çocuklar, size bir hikâye anlatacağım." Yaşlı hikâyecinin, çöl gecesi kadar derin, ateş kadar yakıcı bir sesi vardı. Bu, hikâye anlatmaya uygun bir sesti.

"Acaba seni Atiyah'la Sahkr'in hikâyesi konusunda düzeltebilir mi?" diye fısıldadı Jin, bana takılarak. Sırf beni gıcık etmek için bu hatasında direttiğinin farkındaydım.

"Belki de bu akşam şansını zorlayan yabancı adamın hikâyesini anlatır."

"Dünyanın ilk günlerinde, Tanrı yeryüzüne bakıp burayı doldurmaya karar vermiş. Ateşten oluşan kendi vücudundan ölümsüz hayatı yaratmış. Önce akıllı Cinler, ardından bir dağ zirvesinden diğerine sıçrayarak gökyüzünde süzülen Simurglar* ve çölün bir ucundan diğerine yarışan vahşi Buraklarla doldurmuş bütün dünyayı."

"Acaba Tanrı beni bu hikâyeyi bir kez daha dinlemekten kurtarabilir mi?" Müsaade istemeden Jin'le aramıza oturan kız irkilmeme neden oldu. Kızla tanışmıştım. Yasmin. Parviz'in kızı; yani kervanın prensesiydi.

Büyükannesi Isra üzerimden uzanarak Yasmin'in ensesine bir şaplak attığında, kızın saç örgüsü omzunun üzerinden savruldu. "Sus da dinle, Boşboğaz Prenses." Bence bu lakap kıza uymuştu.

Yasmin uzaklaşan büyükannesine dilini çıkardıktan sonra bana doğru eğildi. "Yaşlı Daud'un bu hikâyeyi sizin için anlattığını biliyorsun, değil mi?" Sesini alçalttı. "Hikâyenin amacı, kervanın tuttuğu korumaları zifiri karanlıkta gezinen tehlikelere karşı ikaz etmektir." Bu tehlikeleri anlatmak için parmaklarını komik bir şekilde

* Pers mitolojisi kaynaklı olsa da zaman içinde diğer Doğu mitoloji ve efsanelerinde de kendine yer bulan efsanevi kuş. Zümrüdü Anka olarak da bilinmektedir. (ç.n.)

eğip bükerken, dizlerinin üzerinde dengelediği teneke tabak az kalsın düşecekti. Tabağı son anda yakalayan kız, gözlerini devirip ağzına bir çatal dolusu yemek soktuktan sonra konuşmaya devam etti. "Bizi korumanız gereken tehlikeler. Ama son kez bir kulbastı görmemizin üzerinden yıllar geçti." *Tozluyol'da olduğu gibi*, diye geçirdim aklımdan. Son kez bir Karabasan gördüğümde sekiz yaşındaydım. "Bugünlerde sıkıntıya neden olanlar faniler."

Ateşin karşı tarafındaki Isra, konuşmaya devam ettiğini gördüğü Yasmin'i bir kez daha uyarmak için tokat atacakmış gibi elini kaldırdı. Kervanın prensesi suratını assa da sustu. Yaşlı Daud hikâyesini anlatmaya devam ediyordu.

Herkes İlk Fani'nin hikâyesini bilirdi. Ama Yasmin haksız değildi; Yaşlı Daud hikâyesini anlatırken arada bir Jin'le bana bakıyordu. Bu yüzden yaşlı adam dünyada yalnızca İlk Varlıkların dolandığı altın çağdan bahsederken kulak kesildim. Daud, hesaplanamayacak kadar uzun bir zamanın ardından, Âlemlerin Yıkıcısı'nın nasıl yeryüzünün derinlerinden çıkıp geldiğini anlatmaya başladı. Âlemlerin Yıkıcısı'nın yanında getirdiği devasa kara yılan güneşi yutarak gökyüzünü sonsuz bir geceye hapsetti ve dünyaya bin yeni yaratık saldı. Bu canavarlara çocuklarım dese de, İlk Varlıklar bunlara kulbastı adını taktı. Âlemlerin Yıkıcısı ilk kez olarak bir İlk Varlık'ı öldürdüğünde, bu varlık kapkara gökyüzündeki ilk yıldıza dönüştü. Tanrı onları ölümsüz varlıklar olarak yarattığından, ölümü öğrenen İlk Varlıklar büyük bir korkuya kapıldı. Bu ilk savaşın başlangıcı oldu. İlk Varlıklar birer birer ölürken, karanlık gökyüzü yıldızlarla doldu.

Tanrı'nın İlk Varlıklarının en parlağı olan Cinler ölümden öylesine korkuyorlardı ki, toprak ve suyu rüzgârla şekillendirerek yarattıkları varlığın içine hayat üflediler. İlk Fani'ydi bu. Onun görevi, Cinlerin en çok korktuğu ama bir savaşta kaçınılmaz olan şeyi yapmak, yani ölmekti.

İlk Fani çelikten koca bir kılıçla, güneş biçimindeki Tanrı'yı yutan devasa kara yılanın kafasını kesti. Güneş canavarın boğazından çıktığında sonsuz gece de sona erdi.

İlk Varlıklar yarattıkları bu faniye baktıklarında hayranlıkla bir şeyi fark ettiler. Bu varlık ölümden korkmuyor; zaten ölüme yazgılı olduğu için savaşmaktan çekinmiyordu. Âlemlerin Yıkıcısı'nın saf korkuyu yarattığı yerde, İlk Fani bu korkuya göğüs gerecek kadar cesurdu. Ölümsüzlerin daha önce böyle bir cesarete asla ihtiyacı olmamıştı. Ama fanilerin ihtiyacı vardı.

İlk Varlıklar ardı ardına fani varlıklar yaratmaya başladı. Bu varlıkları, ölümsüz varlıkların kaba taklitleri olarak şekillendirdiler. Cinler yerine insanlar, Buraklar yerine atlar, Simurglar yerine kuşlar. Bu fani varlıklardan bir ordu kurana dek çalıştılar. Ve faniliğin cesareti karşısında, Âlemlerin Yıkıcısı mağlup oldu. Dünya üzerindeki hâkimiyetini yitirirken, kendisiyle birlikte yeryüzüne getirdiği yaratıklar da bir başlarına çöl karanlığında dolanmaya başladı.

Hikâye sona erdiğinde, hava Yaşlı Daud'un dudaklarından dökülen sözcüklerle dokunmuş sessiz bir sihirle yüklenmişti. Ama çok geçmeden, İlk Fani'nin savaşıp uğruna can verdiği dünyanın hayhuyu geri döndü. Kampta-

kiler kendi aralarında konuşmaya başlarken, peş peşe tütün çubukları yakıldı. İsra, diğer kıyafetlerinin arasında göz kamaştıracak kadar parlak bir kaftan bularak üzerine geçiren Yasmin'i azarlamak için yanına çağırıyordu.

"Senin yerine ben nöbet tutarım," dedim, Yasmin gözlerini devirerek büyükannesinin yanına giderken. Kamp uykuya hazırlanıyordu. Kendimi zinde hissediyordum. Çöl beni canlandırmış, adeta alev almamı sağlamıştı. "Uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Bu hikâyenin ardından ben de uyanık kalmayı tercih ederim." Jin, elindeki içkiyi bana uzattı. "Adam beni biraz korkuttu. Uykumda bir kulbastıya yem olmak istemem."

"Tozluyol'da bunun yalnızca günahkârların başına geldiği söylenir." Mataradan bir yudum alıp Jin'e geri verdim.

"Ve inançsızların..." dedi Jin. "Benim gibi."

"Tanrı'ya inanmıyor musun?"

"Çok yer gezdim. İnsanların doğru olduğunu düşündüğü çok şey duydum. Herkes kendinden bu kadar eminken, kimin haklı olduğuna karar vermek inan hiç kolay değil."

Tanrı'ya inanıp inanmadığımı hiç düşünmemiştim. İlk Fani ya da Asi Prens Ahmed'in hikâyelerine nasıl inandıysam, kutsal kitaplardaki hikâyelere de aynı şekilde inanmıştım. Doğru olup olmadıkları asla kafama takılmamıştı. Bu hikâyelerde yüce fikirlere, kahramanlara, fedakarlıklara, herkesin olmak istediği şeylere dair yeterince gerçek vardı.

"Miraji'de Tanrı'nın Cinleri ateşten yarattığına ve Cinlerin de ilk fanileri yarattıklarına inanıyorsunuz. İyonya Yarımadası'nda asıl tanrıların ölümsüzler olduğuna ve bu

ölümsüzlerin insanları eğlenmek için yarattığına inanırlar. Albisler yeryüzündeki her şeyin nehirlerden ve ağaçlardan geldiğini; ölümlü ve ölümsüzlerin dünyanın yüreği tarafından yaratıldığını söyler. Gallan'lar, İlk Varlıklarla kulbastıların farksız olduğuna inanır. İlk Varlıklar da, kulbastılar da Âlemlerin Yıkıcısı'nın araçlarıdır. Onlara göre, sizinkinden farklı bir Tanrı, insanları bu yaratıkları öldürüp dünyayı temizlemek için yaratmıştır."

Ölümsüzler demirle öldürülebilirdi. Kulbastılar da. Ama bir Cin'i öldürmenin düşüncesi bile içimdeki her şeyin ayaklanmasına neden oluyordu. İnsanlarla ölümsüzler arasında karmaşık bir ilişki vardı. Cinleri kandırıp gerçek adlarını öğrenen ve bu adları kullanarak onları tuzağa düşüren fanilere dair binlerce hikâye anlatılmıştı. Ama ölümsüzler tabiat güçleriydi. Tanrı'nın yaratıklarıydı. Dünyanın kendisi kadar eskilerdi. Onların sonsuz yaşamlarının yanında bizim kısa yaşamlarımız anlamsızdı. Ölümsüzleri öldürebilen yalnızca Âlemlerin Yıkıcısı'ydı. İnsanlık, ölümsüzleri kurtarmak için yaratılmıştı.

"Gallan'lar ürettiğimiz silahları bu yüzden mi kullanıyor?"

"Bugünlerde silahlarınızı çoğunlukla diğer insanlara karşı kullanıyorlar," dedi Jin. "Kendi ülkelerindeki İlk Varlıkların kökünü uzun zaman önce kuruttular. Şimdi de diğer bölgelerde çalışıyorlar."

"Xicha gibi." Gözlerim, gömleğinin yakası açık olduğundan dövmesine kaydı. O ana dek, içimde bir parçanın, Tozluyol'daki fabrikayı havaya uçurduğu için Jin'e kızgın olduğunu fark etmemiştim. Asıl amaç Gallan'lara zarar vermek olsun ya da olmasın, o fabrikanın yıkılması Son

Eyalet'in belini bükmüştü. Elbette Son Eyalet'te açlıktan ölmekten daha iyi bir kaderi hak etmeyen çok fazla pis insan vardı. Ama aynı zamanda, olması gerektiği gibi buradan nefret etmeyi bir türlü öğrenememiş Tamid gibi insanlar da vardı. Farrah Teyzemin arkasına saklanıp, benimle birlikte gözlerini deviren kuzenim Olia vardı. Kız olarak doğduğu için kendinden utanması gerektiğini bile henüz kavrayamamış küçük kuzenim Nasima vardı. Bu insanlar açlıktan ölmeyi hak etmiyordu.

Ama aynı şekilde, Jin'in ülkesi de Miraji gibi istila edilmeyi hak etmiyordu.

Jin gömleğinin yakasını kaldırdı. "Gallan'lar bin yıldır komşularının topraklarına girmeyi başaramadı. Büyüye karşı kılıçların kullanıldığı adil savaşların olduğu zamanlardı bunlar. Ama Gallan ordusu artık ateşli silahlarla donanmış durumda ve neye inandığından bağımsız olarak, artık her yerden büyü taşıyor."

"O halde *sen* neye inanıyorsun?"

"Bugünlerde bir savaşta para ve silahın büyüden daha önemli olduğuna."

"Bu doğru olsaydı, hiçliğin ortasındaki fabrikaları patlatmak yerine, bir şehirde yumuşak yatağını beş karınla paylaştığın varlıklı bir yaşam sürüyor olurdun, Xicha çocuğu."

"Beş karı mı?" Matarasının ağzına doğru homurtuyla güldü. "Bu kadar çok kadınla başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Bir şey demedim. Jin'e yeterince zaman tanıdığımda genellikle bana gerçekleri söylediğini anlamıştım. "Her zaman, ölümlü varlıklarını yarattığı gibi, kendi İlk Varlıklarını da coğrafyanın yarattığını düşünüyorum.

Batı'nın ormanlarında, yemyeşil arazilerinde büyü, toprağın derinlerinden gelir. Kuzey'in donmuş yüzeylerinde buzun içinden çıkar. Buradaysa kumların içinde yanıyor. Dünya, her yer için oraya özel şeyler yaratır. Denizler için balıklar, zirvelerin tepesindeki gökyüzü için Simurglar, zayıflığı affetmeyen çöller için tenlerinde güneşi taşıyan, mükemmel nişancı kızlar." Kimse beni böyle anlatmamıştı. Jin, kendimi içinde kaybedemeden gözlerini kaçırdı. "Elbette, erkek kardeşim de sana İlk Varlıkların, Yaratıcı Tanrı'nın dünya üzerindeki tezahürleri olduğunu söyleyecektir. Yeni filozofların düşüncesi bu."

"Kardeşin mi var?" Bunu sorduğum anda Jin'in yüzünde beliren ifadeden, aslında söylemek istemediği bir şeyi ağzından kaçırdığını anladım. Ama söylemişti. "Nerede?"

Jin ayağa kalkıp ellerindeki kumu silkeledi. "Sanırım benim yerime nöbet tutma teklifini kabul edeceğim."

On Üçüncü Bölüm

Çölde değişim yoktu. Altı hafta boyunca kum ve açık gökyüzünden başka bir şey görmedim. Su toplayan ayaklarımdaki kabarcıklar kanamaya başlarken yenileri beliriyordu. Hayatım boyunca içime bastırdığım canlılığı olduğu yerde tutmak çok zorlaşmıştı. Izman'a gidiyordum ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Geceleri kervanın geri kalanı uyuduğunda rahatça nefes alabilmek için sarığımı indirip, kendi nöbetimden önce biraz uyuyana dek nöbet tutan Jin'le birlikte oturuyordum. Bana, denizdeyken öğrendiği diğer dillerden sözcükler öğretiyordu. Bir ayın ardından Xicha, Albis ve Gallan dillerinde bir adamı tehdit edip anasına sövebilecek noktaya geldim. Jin'den Dahmad'ın bileğini nasıl kırdığını da öğrendim. Dediğine göre, bu hareketi bir Albis

limanında Jarpooria'lı bir denizciden öğrenmişti. Jin'e burnunun nasıl kırıldığını sorduğumda, bunu bir Miraji kızının yaptığını ve burnunu düzeltenin de kardeşi olduğunu söyledi. Bunu bazen yapıyordu. Benimle birlikteyken kendini korumayı unutuyormuş gibi, kardeşinden bahsettiği oluyordu. Ama diğer her şey hakkında açık bir şekilde konuşuyordu. En sonunda Amonpour'un Altın Saraylarını kendi gözlerimle görmek ve ayaklarımın altında bir geminin nasıl sallandığını hissetmek isteyeceğim noktaya gelene dek, bana gittiği yerlerden, yabancı kıyılardan, oralarda yaptığı şeylerden bahsetti. Annemden Izman hakkında hikâyeler dinlerdim. Ama dünya annemin bana anlattığından çok daha büyüktü. Bu dünyada her yere gidebileceğimi düşündüğüm anlar oluyordu.

Çölün sonuna yaklaştığımızı anlamam, ufukta ilk kez kum tepeciklerinden başka bir şey görmemle oldu.

"Dev Vadisi," dedi Jin, aynı günün akşamı kamp kurulurken. Vadinin dış kesimlerindeydik. "Miraji'nin batı sınırına dek uzanan dağlarla kanyonların oluşturduğu bu vadinin Âlemlerin Yıkıcısı'na karşı savaşırken açıldığı söylenir. İnsanlık dünyaya gelmeden önce."

"Bu esaslı bir savaşmış." Herhalde iki günlük yürüme mesafesindeydik. İki gün çok uzun bir süre değildi. Başımı kaldırıp göğe baktım. Yıldızların ışığında mavi bir ton kazanan çölle gökyüzünün ayrıldığı noktayı saptamak kolay değildi. "Neredeyse iki aydır yürüyoruz. Yıldızların yeri değişmiş."

"Çalıştığım gemilerden birinin kaptanı rotasını yıldızlara bakarak belirleyebiliyordu."

"Ama senin bozuk bir pusulaya ihtiyacın var." Pusula-

dan her bahsedişimde olduğu gibi, hafifçe dudağını bükmesi dışında Jin'den bir tepki alamadım.

"Yerine nöbet tutmamı ister misin?" diye sordum. İlk geceden beri aynı diyaloğu yaşıyorduk.

"Sen normal değilsin." Jin ellerini yüzünden geçirdi. "Bu çöl her adamı tüketir."

"Eh, ben adam değilim. Ayrıca yalnızca nazik..."

"Hayır, dur." Birdenbire parmaklarını parmaklarıma kenetleyerek yanına oturmam için beni aşağı çekti. Aynı hızla elimi bırakmadan önce aptalca, vahşi bir şaşkınlık yaşadım. "Üzgünüm. Yalnızca her yerde kum görmekten bıktım."

"Sanırım ben alışkınım." Kum tepeciklerine baktım. Sonsuza dek uzanıyorlarmış gibi görünse de, görüş alanımıza giren dağlar yüzünden ufuk daha yakın gibiydi. "Bir müddet sonra ruhunun bir parçası oluyor."

"Teninin de bir parçası olmuş." Jin elini uzattığında, henüz hiçbir şey düşünemeden, sıcak ve birazcık sert olan avcunu yanağımda hissettim. Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinden geçirdi. Avcundaki kum taneleri tenime yapışırken yakıcı bir ürperti hissettim.

"Amani." Eli hâlâ yüzümdeydi. "Dassama'ya girdiğimizde çok dikkatli olman gerekecek. Bu şehir yıllardır Gallan askerlerinin karargâhı olmuştur. Orada neredeyse Miraji'li kadar Gallan var."

"Ne zaman dikkatli olmadığımı gördün ki?" Şakaya vurmaya çalışsam da aslında yüzümdeki elinden başka bir şey düşünemiyordum.

"Sen asla dikkatli değilsin," dedi Jin, alaycı bir sesle. Gözleri, yanağımda gezinen başparmağını izliyordu.

Yüzümü ezberliyordu sanki. "Lanet olsun. Şu anda bile kervandaki herhangi biri uyanıp bize baksa, kim olduğun ortaya çıkar." Eli çeneme inerken nefesim düzensizleşti.

"Bence şu anda dikkatli olmayan asıl sensin." Bir anda kendini toparlamak istermiş gibi görünen Jin hızla elini çekti. Elini çektiği yerden yüzümün tamamına soğuk bir sızı yayıldı. "Hem," dedim. "Sen de yanımda olacaksın. Sahkr yanındayken, Atiyah başını ne kadar belaya sokabilir ki?" Atiyah'la Ziyah büyük bir aşk hikâyesiydi. Atiyah'la Sahkr ise aramızda bir şakaya dönüşmüştü.

Jin gülmedi. Sessizliğinin ne anlama geldiğini anlayacak kadar onu tanımıştım. Bir şey saklıyordu. Birdenbire, çok yakında yollarımızın ayrılacağını fark ettim. Safiyah Teyzem kendi kanımdan biri olabilirdi ama Jin'i gerçekten tanıyordum. Ondan ayrılmak istemiyordum. O benim gözümde dünyayı daha büyük bir yer haline getirmişti. Onun gittiği ülkelere ben de gitmek istiyordum. En çok istediğim şeyse, benden onunla gelmemi istemesiydi. Ama şu anda, birlikte olduğumuz zamanın sonuna geliyorduk.

Sabahın ilk ışıklarında dağlar çok daha yakın görünüyordu. Heyecandan midemin düğümlendiğini hissettim. Günün ilk saatlerinden itibaren, çölün sonundaki Dassama'ya, haftalar sonra göreceğimiz ilk medeniyete yaklaşmanın heyecanı bütün kervana yayıldı. Bugüne dek çölde sabırla süren yürüyüş huzursuz bir hal almıştı. Deve sırasının bir önüne bir arkasına koşturan çocuklar, kendilerini dinleme nezaketini gösterenlerden birkaç louzi koparmak için çırpınıyordu. Böylelikle Dassama'da kendilerine bir şeyler alabilirlerdi. Erkekler de kadınlar da soğuk bir bardak içeceğe duydukları özlemi artık sesli

bir şekilde dile getirmeye başlamışlardı. Isra azalan erzak yüzünden Parviz'i fırçalıyordu. Dediğine göre bu defa erzak ancak ucu ucuna yetmişti ve şehre girer girmez ilk iş olarak erzak alımı yapılmalıydı. Yasmin ise Şehre Gittiğimde adını verdiği bir oyunla küçük kuzenlerini oyalamaya çalışıyordu.

"Şehre gittiğimde, ayaklarımı bu kadar yorgun olmayan yeni ayaklarla değiştireceğim." Kollarını bir bez bebek gibi sallayan küçük Fahim, içimi parçalayacak şekilde boynunu büktü.

"Oraya gittiğimde," dedi Fahim'in kız kardeşi, çocuğu gömleğinden yakalayıp doğrultarak. "Bir sürü kek yiyeceğim."

"Yüz tane kek!" dedi Yasmin, şaşırmış gibi yapıp gözlerini kocaman açarak. "Yüz hurmayla yüz tavuk yedikten sonra midende başka bir şeye yer kalacak mı?" Yasmin, küçük kızın yemeye yemin ettiği yiyecekleri bir kez daha sıraladı. Bu listeyi dinlerken midemin zil çalışını duymazdan gelmeye çabaladım.

"Ya sen Alidad?" diye sordu Yasmin, beni de oyunlarına sokmaya çalışarak. "Dassama'ya gittiğimizde sen ne yapacaksın?"

İşin aslı, tek istediğim hamamı Kum Denizi'nin bir minyatürüne dönüştürecek kadar uzun bir banyo yapıp tenimdeki bütün kum taneciklerinden kurtulmaktı. Ama sırrımı açık etmeden bunu yapmam imkânsızdı.

Gerçi çölün sonuna yaklaştıkça aklımda dönen düşüneceler Dassama'dan çok Izman'a aitti.

Babam yokken, annem Izman'a gidip kız kardeşini bulmaktan o kadar çok bahsederdi ki, bu konu evimizde

bir tür duaya dönüşmüştü. Ama artık bunu istediğimden emin değildim. Aslında, bunu isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Belki de annem yıllar boyunca o zor hayatı sürdürebilmemiz için bunu ikimize yetecek kadar çok istiyordu.

Dahası, Safiyah Teyzem Farrah Teyzem kadar kötü biri de olabilirdi. Öyle olmasa bile, kendimi hayatım üzerine hak sahibi olduğunu iddia edebilecek birine teslim etmek istediğimden emin değildim.

Ve Safiyah'ı bulmak için kendi yoluma gittiğim takdirde bir daha asla Jin'i göremezdim.

Kervanın önündekilerin durduğunu fark ettiğimde, gözlerim önümdeki Jin'in sırtına saplanmıştı.

"Ne oluyor?" Yasmin, durması için elini Fahim'in başına koydu.

Ön tarafta ne olduğunu görmek için başlarını kaldırıp gökyüzünde alçalan güneşe karşı ellerini gözlerine siper eden insanlar kendi aralarında konuşmaya başladılar. Ne olduğunu öğrenmek isteseler de öne gidemezlerdi. Kervandakiler emirlerle belirlenmiş bir düzene uymak zorundaydı. Benim dışımda.

Bir kum tepesinin zirvesine ulaşan kervanın önüne doğru koşmaya başladım. Tepeyi tırmanırken Parviz'le sarığını indiren Jin biraz önümdeydi. Neden durduğumuzu anlayamayan develer dinlemek için dizlerinin üzerine çökmüştü.

Tepenin zirvesine çıkarak Parviz'le Jin'in yanında durduğumda, ilk başta ben de karşımdaki manzarayı anlayamadım.

Dassama'nın olması gereken yerde yalnızca şehrin ha-

rabeleri vardı. Batan güneşin son ışıkları yarı yıkık duvarların üzerine gölgeler düşürmüştü. Ama daha dikkatli baktığımda bunların gölge olmadığını anladım.

Ağzım kurudu.

"Nasıl..." dedi Jin, sözcüklerini dikkatle seçmeye çalışarak. "Kum nasıl yanar?"

Şehrin harabelerine yaklaştıkça manzara daha da kötüleşti. Taş duvarların kararmadığı kesimler, yıkılarak küle dönüşmüştü. Bazı yerlerde kumlar kapkaraydı ya da yanmaya devam ediyordu. Dar sokaklarla yanmış evlerden geriye kalanın içinden geçerken kervandaki hiç kimse ağzını açmadı. Burada olan şey yangın değildi. Yangından kurtulanlar olurdu. Yangından kaçabilir, alevleri söndürebilirdiniz.

İkimizin de düşündüğü şeyi ilk dillendiren Jin oldu. Kervandaki diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Hiç ceset yok," dedi.

"İnsan vücudu taştan daha kolay yanar." Önümdeki bir taşa tekme attığımda, taş ufalandı. "Şehrin tamamına gaz yağı dökmeden böyle bir yangın çıkarılamaz."

"Bomba..." dedi Jin. Bu bir soru değildi ama bunu söylemesi Jin'in haklı olduğu anlamına da gelmiyordu.

"Yangının ilerleme şekli yanlış," dedim.

Jin yan gözle bana baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Hadi ama Xicha çocuğu!" Kendimi daha neşeli olmaya zorladım. Sarığımı uçururken yüzüme küllerin kokusunu çarpan rüzgâr bende öğürme isteği uyandırıyordu.

"Çocukken bir şeyleri havaya uçurmak için hiç barut kullanmadığını mı söylüyorsun?"

Jin homurtuyla güldü. "Herkes bir silah fabrikasının yakınında büyümüyor."

Omuz silktim. "Bir bomba patladığında, her zaman patlamanın bir merkezi olur. Burada binaların bütün cepheleri yanmış." Gökyüzünden düşen bir şey şehri alevlerle kaplamıştı sanki. Bunun nedenini bilmesem de karşımdaki manzarada tanıdık bir şey vardı. Bir köşeyi döndüğümde olduğum yerde kaldım.

"Ve patlayan bir bombanın alevleri ibadethanelere dokunmadan ilerlemez."

Bu korkunç yıkımın ortasında, şehirde ayakta kalan tek yapı kubbeli büyük bir binaydı. Binanın bembeyaz duvarları parıldamaya devam ediyordu. Alevler binanın etrafında durmuştu.

"Bunu yapan nedir?" diye fısıldadım.

Jin başını iki yana salladı. "Doğaüstü bir şey."

"Bir sorunumuz daha var." Şehrin merkezine ulaşmıştık. Meydanın ortasındaki erimiş metal ve taş yığınına doğru başımı salladım. "Bunun eskiden bir kuyu olduğunu sanıyorum."

Baktığım şeyi gören kervandaki diğerleri arasında korkunun nasıl yayıldığını hissedebiliyordum. Kimse suyun değerini çöl insanları kadar bilemezdi. "Ne kadar suyumuz kaldı?" diye sordu Jin, Parviz'e seslenerek.

"Bir gün yetecek kadar." Adamın suratı asılmıştı. "Pay edersek, iki gün. Saramotai altı günlük yürüyüş mesafesinde." Dassama'da durup erzak aldıktan sonra yolumuzun üzerindeki bir sonraki çöl şehriydi burası.

"Ama kuzey yerine batıya yönelirsek Fahali yalnızca iki gün uzakta," dedi Jin.

"Bu, güzergâhımızı terk etmek anlamına gelir," dedi Parviz.

"Yani yolumuzu uzatmaktansa susuzluktan ölmek daha mı iyi?" Jin kollarını göğsünde birleştirmişti. Bakışlarını aşağı çevirse de aklı çok başka bir yerde gibiydi. Sususluktan ölmemizden daha mühim şeyler düşünüyordu sanki. "Birinin bundan daha iyi bir fikri olduğunu da henüz duymadım."

Parviz, Uzun Oman denilen kardeşine baktı. Kervandaki üç Oman'ı birbirine karıştırmamak için ona Uzun Oman diyorlardı. İki adam arasında sessiz bir konuşma geçti. Uzun Oman hafifçe başını iki yana salladı. Ne olduğunu anlayıp anlamadığını görmek için Jin'e baktığımda, onun da kendi düşüncelerinde kaybolduğunu fark ettim.

"Bilmemiz gereken bir şey mi var? Fahali hakkında?"

"Orası tehlikeli bir şehir," dedi Parviz.

"Çölün her yeri tehlikeli," dedim. Parviz'in bizden bir şey sakladığı belliydi ama bunun ne olduğunu anlayamadım. "Bize bu yüzden para ödemiyor musun?"

Araya giren gergin sessizliğin ardından, yüzü taş kesen Parviz başını salladı.

"O halde, Fahali'ye gidiyoruz. Umarım dediğin kadar keskin bir nişancısındır, genç Alidad."

On Dördüncü Bölüm

Fahali'den, öğle sonrasının ince sisinde tırtıklı dişleri andıran dağları görebiliyordum. Amonpour bu dağların ilerisinde, Dev Vadisi'nin öteki tarafındaydı. Sınır demek, asker kontrolü demekti. Fahali'nin kapılarında muhafızlar tarafından durdurulduk. Sıkılmış gibi görünen, soluk sarı kaftanlı Miraji'li adamlar miskin bir havada heybelerimizi kontrol ederken, bir yandan da Parviz'le laflıyorlardı. Kervandakilerin büyük kısmı kuma oturup sırtlarını şehrin duvarlarına dayamıştı.

Dassama'dan ayrıldıktan sonra neredeyse hiç dinlenmeden yürümüş; yalnızca, yürümeye devam ettiğimiz takdirde susuzluk yerine kulbastılar yüzünden canımızdan olabileceğimiz gecenin en karanlık saatlerinde durmuştuk. Çöldeki ilk gecemizde Jin'in söylediği şeyi hatır-

lıyordum. Çöl zayıflığı affetmezdi.

Hâlâ hayattaydık. Miraji'liydik ve hayatta kalmayı başarmıştık. Bacaklarım artık beni taşıyamayacak gibi olsa da, bir çöl kızı olduğum için bu kadar gururlandığım hiç olmamıştı.

Yasmin'in dalgın bir halde parmaklarının arasında çevirdiği madeni para güneş ışığını yansıtıyordu. Işığın para üzerindeki dansından daha hızlı bir şekilde yüzünden endişeli dolu bir ifade geçerken, avcunu yarım-louzi'lik paranın üzerine kapadı. Muhafızlardan biri Parviz'in kişisel eşyalarını karıştırırken, gergin bir ifadeyle dikilen adam sürekli gözlerini kaçırıyordu. Beni neyin tedirgin ettiğinden emin olmasam da elim silahıma kaydı.

Jin'e bakındığımda, yirmi adım kadar ileride olduğunu gördüm. Kervandan uzaklaşırken başlığını gözlerinin üzerine dek indirmişti. Yorgunluğumu ve derman kalmamış bacaklarımı unutarak ayağa kalkıp peşine takıldım.

"Hey!" Bir köşeyi dönüp kaybolmadan hemen önce ona yetişerek omzunu dürttüm. Tek bir harekette bileğimi kavradı. Onu dürtenin ben olduğumu fark etmeden eli silahına uzanmıştı bile. Kızgın kumların üzerinde dolanan çıplak ayaklı bir dilenciden daha ürkekti.

"Bir adama arkasından bu şekilde yaklaşmamalısın, Haydut." İşi şakaya vurmaya çalışarak bileğimi bıraktı. Ama zokayı yutmadım.

"Sen de benden kaçabileceğini düşünmemelisin." Devenin Dizleri kervanından kimsenin bizi duyamayacağı kadar uzaklaşmamıza rağmen sesimi alçak tuttum. "Benden bir şey saklıyorsun."

Jin buna gülse de, komik bulduğu bir şeye gülüyormuş

gibi değildi. Anlatmaya nereden başlayacağını bile bilmiyordu sanki. Elini saçlarından geçirdiğinde gevşek sarığı arkaya düştü. Haftalardır ilk kez onu gün ışığında, sarıksız görüyordum. "Bilmediğin çok şey var, Amani."

Bu muhtemelen doğruydu. Jin bana çok şey anlatmıyordu. Yalnızca etrafına kurduğu duvarların çatladığı, bu çatlakların arasından bazı şeylerin ipuçlarını gördüğüm anlar oluyordu. Laf arasında bir kardeş ya da vefat etmiş bir anne geçiyor ama Jin bu anlarda ne yaptığını fark edip hemen konuyu değiştiriyordu.

"Peki Dassama hakkında bilmediğim nedir?" Yanmış kumların hatırasının neden olduğu rahatsızlık Jin'in konuyu şakayla geçiştirmesine engel oldu. İkimiz de bütün şehrin yanıp kül olduğunu görmüştük ve o andan beri birkaç sözcük haricinde benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Hatta benden kaçıyormuş gibiydi.

"Amani..." Bana uzansa da, kervandakilerin önünde bir abin kardeşine karşı yaklaşımıyla alakasız bir hareket yapmak üzereymiş gibi son anda elini indirdi. Omzumun üzerinden arkama baktım. Şehrin kapısındaki kontrol sürüyordu. Muhafızlardan biri bir bohçayı açıp içindeki rengarenk eşarpları yere saçtığında, Isra askeri azarlayarak eşarpları geri topladı.

"İstemiyorsan, buradan itibaren çölde ilerlemeye devam etmek zorunda değilsin." Dikkatimi yeniden Jin'e verdim. Ondan duymayı beklediğim bu değildi. Tepkimin ne olacağını görmek istermiş gibi dikkatle bana bakıyordu.

"Nasıl?" diye sordum, temkinli bir halde.

"Yakınlardan geçen bir tren var. Fahali'den birkaç saatlik yürüme mesafesindeki bir sınır karakolundan yolcu

alıp dosdoğru Izman'a gidiyor. İstersen, ellerimdeki parmaklardan daha az sayıda günün ardından saray duvarlarının gölgesinde arak içiyor olabilirsin."

Bir tren. Çölün diğer ucunda, bundan haftalar önce beni indirdiği gibi bir tren. On altı yıllık çabanın ardından Izman'a giden bir trene binmemi öneriyordu bana. Ama bunu yaparsam Jin'i bir daha asla göremeyecektim. Aslında bana önerdiği buydu. Şu anda içine düştümüz durumdan bir çıkış öneriyordu. Sırtımı Dassama'ya ve Jin'in benden sakladığı gerçeklere dönüp, her zaman istediğim (ya da istediğimi sandığım) hayata doğru ilerlemek.

"Peki istediğim bu değilse?" Bende hain gözleri vardı ve Jin'in ne demek istediğimi yanlış anlaması imkânsızdı.

Derin bir nefes aldı. Bunu içi rahatladığı için mi yoksa pes ettiğinden mi yaptığını anlayamadım. Ciğerlerini havayla doldururken kalbinin üzerindeki Xicha güneşinin yükselerek gömleğinin açık yakasından göründüğünü fark ettim. "Sazi'deyken sana Sultan'ın Gallan ordusu için silah ürettiğini söylemiştim. Ama kastım yalnızca tabanca değildi."

"Ne demek istiyorsun?" Hayatım boyunca gördüğüm kadarıyla, Tozluyol'un dışındaki fabrika tabancadan başka bir şey üretmemişti. Jin, söyleyeceği şeyler için hazırlanıyormuş gibi çenesini oynattı. Şu ana dek onu ölümle karşı karşıya kaldığı ve kıl payıyla canını kurtardığı durumlarda birkaç kez görmüştüm. Ama bu çok daha farklıydı. Burada, başının belada olduğu durumlara kıyasla daha fazlası geçerli gibiydi.

"Başka bir silaha dair söylentiler var," dedi en sonunda. "Güneyin ücra bir noktasında yapılan bir silah. Şe-

hirleri Tanrı'nın eli gibi dümdüz edecek bir bomba. Hatta koca ülkeleri bile."

Kendi ülkesi gibi ülkeleri. Bana daha önceden, diğer ülkelerin sınırlarında bir imparatorluk kurdukları gibi, Gallan'larla ilgili başka şeyler de anlatmıştı. Dassama'yı yok eden gibi bir silah, Gallan'ların diğer ülkeleri yutmasına imkân tanıyabilirdi.

"İlk başlarda bunun insanları korkutmak için etrafa bilinçli olarak yayılan bir söylenti olduğunu düşündük," diye devam etti. "Ama güvenliği elden bırakmamanın daha iyi olduğuna karar verdik." Uzun bir nefes verdi. "Bu konuda bir şeyler öğrenebilmek için medeniyetin sonuna gönderildim. Gerçekten de devasa bir silah fabrikasıyla karşılaştım. Bu fabrikayı ortadan kaldırmak Gallan'ları bir süre durdurabilir; uzaklardaki ordularına silah nakliyatlarını engelleyebilirdi. Fabrikayı havaya uçurduğumda, şehirleri yeryüzünden silebilecek bir silah ürettilerse bu silahın da fabrikayla birlikte yok olacağını sanmıştım. Ama yanıp kül olmuş Dassama'yı gördüğümde, Naguib'in bu silahı daha önceden fabrikadan çıkarmış olabileceğini düşündüm. Sultan, Gallan ordusu için böyle bir silah yaptıysa, bütün dünyayı dizlerinin üzerine çökertmek için tek bir kurşun sıkmaya bile ihtiyaçları kalmaz."

Korkuyu bildiğimi sanırdım. Tozluyol'da büyümüştüm. Ama bu bende arkama bakmadan kaçma isteği uyandıran yeni bir tür korkuydu. En derinlerine çökerek insana kaçacak hiçbir yer olmadığını fısıldayan bir korku. İnsanın olduğu yerde donakalmasına neden olan bir korku.

"Ve Dassama..."

"Dassama bir tatbikat alanıydı," diyerek cümlemi tamamladı Jin, asık suratla. "Komutan Naguib, Gallan'lara teslim etmek üzere bu silahı Izman'a götürmüş olmalı. Gallan'ların silahı denemek için bir yere ihtiyaçları vardı. Silahın tahrip gücünü kendi gözleriyle görebilecekleri bir yere." Sultan da onlara, içinde kendi halkının olduğu, kendi şehirlerinden birini vermişti. Böylelikle Gallan ordusu, dünyanın kalanını yıkabilecek yeni bombalarını deneyebilirdi. "Dassama bir Gallan üssüydü. Ama söylentilere bakılacak olursa, ayaklanmalar yüzünden son zamanlarda şehrin kontrolünü yitirmişler." Jin'le Leşçukuru'nda tanıştığımız geceyi hatırladım. *Yeni bir şafak, yeni bir çöl!* İsyan. Sultan, Gallan'larla ittifak kurmuştu. Yani Sultan'ın hâkimiyetini koruması Gallan'lara bağlıydı. Bugüne dek Asi Prens'in, Sultan'la birlikte Gallan'ları da devirmeye çalıştığını düşünmemiştim. Ama Gallan'ların bunu düşündüğü belliydi.

"Silahın burada olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Fahali'de?"

"Dassama'ya en yakın yer burası. Söylentilere göre, son aylarda Gallan'lar burada asker rakamını ikiye katlamış. Asi Prens'i arıyorlarmış." Bu aramızda bir şakaymış gibi gülümsedi.

Bu yüzden ona bağırıp çağırmak komik olurdu. Bundan bana bahsetmediği için. Tek kelime etmeden sırtını kervana dönüp uzaklaştığı için. "Bu silahı bulmak için başını alıp gittiğin takdirde ikimizin de öldürülmesine neden olursun. Senin yüzünden öleceksem, bunu bütün bu yürüyüşün öncesinde, haftalar önce yapmayı tercih ederdim." Belki de gerçekten biraz komiktim.

"Amani, sen bunun bir parçası..." Jin cümlesini tamamlamadan birdenbire sustu. Arkamda bir yere baktığını fark ederek döndüğümde, mavi üniformaları gördüm. Bu kadarını görmem yeterliydi.

Tam koşmaya başlayacakken elimi yakalayan Jin beni yana çekerek dar bir ara sokağa soktu. Gölgelik yerin serinliği üzerime düşerken duvara yaslandık. Gallan askerleri önümüzden geçerek Devenin Dizleri'ne doğru gittiler.

"Bütün kervanların aranması gerekiyor." Gallan askerinin Miraji dilini gırtlaktan gelen kalın bir aksanla konuşması, gargara yaparken konuşmaya çalışıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

"Bu kervanı zaten aradık," dedi, öne çıkan Miraji'li muhafızlardan biri. "Şüpheli bir şey yok. Onları bırakmak üzereydik, efendim."

"Biz de ikinci bir arama yapmak için geldik. General Dumas'ın emri." Gallan askeri elini sallayarak adamlarına aramaya başlamalarını işaret ederken kervandakiler geri çekildi.

Şehrin kapısındaki muhafızlar kervanı aheste bir şekilde, miskinlik içinde aramışken, Gallan askerleri fırtına gibi işe koyuldular. Ama bunu kötü niyetle yaptıkları belliydi. Develerin üzerindeki heybelerin hınçla açıldığını, erzağımızdan kalanların yere döküldüğünü gördüm. Askerler yavaşça üzerini ararken Yasmin'den ellerini başının üzerine kaldırmasını istediler.

Birinin bağırdığı duyuldu. Genç bir Gallan askeri heybelerden birini bıçağıyla parçalayarak içinden çıkardığı ipekten, ince bir keseyi havaya kaldırmıştı. Kesenin ağzını aşağı çevirdiğinde, içinden düşen şey öğle sonrası-

nın rüzgârında etrafa saçıldı. Saç telini andıran, incecik mavi bir iplik gibi görünüyordu. Jin küfretti.

"O da ne?" diye sordum.

"İlaç. Ama tıp bilimiyle değil, büyüyle yapılanlardan." Bu doğru olamazdı. Çölde kırmızı su satan ve bunun her derde deva Cin kanı olduğunu söyleyen çaresiz şarlatanlar görmüştüm ama bu tiplere kimse inanmazdı. Ama şarlatanlar bu türden şeyleri heybelerine de saklamazdı. "Büyü, birinin kellesini uçurmak için yeterlidir," dedi Jin. "Parviz'in neden buradan uzak durmak istediği anlaşılıyor."

Parviz açığa çekilerek, Miraji dilinde konuşan Gallan askerinin önünde dizlerinin üzerine indirildi. Asker silahını çıkardığı anda benim elim de kendi silahıma kaydı. Birdenbire öfkeye kapılmıştım. Bu askerler çölümüze ait değildi. Soyuma da ait değillerdi. Ben bir çöl kızıydım. Bu yabancılardan gelen benliğimin yarısından nefret ediyordum.

Bu askeri vurabilirdim.

Bu düşünce aklıma, tabancanın haznesine sokulan bir kurşun kadar düzgün bir şekilde girdi. Bunu yapmam Parviz'in canını kurtarmaya yetmeyebilirdi ama gene de deneyebilirdim. Ama ben bir şey yapmadan önce Miraji'li muhafızı aşarak kendini babasıyla Gallan askerinin arasına atan Yasmin, atış alanıma girdi. Askerin, silahını Parviz yerine Yasmin'e doğrulttuğunu gördüm. Parmağı tetiğe gitti. Benim parmağımsa çoktan tetikteydi.

"Dur!" Miraji'li muhafız öne çıktı. "Bu adamı burada vuramazsın."

"Kanunlara göre infaz edilmesi gerekiyor," dedi Gallan askeri. "General Dumas'ın emri." Tanrı'nın adının ağırlığını taşıyormuş gibi generalin adını bir kez daha söylemişti.

"Kanunlara göre yakalanan kaçakçıların önce yargılanması gerekir," dedi Miraji'li muhafız. "Prens Naguib'in emri."

Benimle aynı anda arkamdaki Jin'in de gerildiğini hissettim. Demek ki Naguib buradaydı. Kafama tabancasını dayayan, Tamid'i dizinden vuran Komutan Naguib. Onca insan arasında, Parviz'le kızının canlarını kurtaran Naguib olmuştu. Gallan askeri tabancasını geri kılıfına soktu.

Kervandakiler hapishaneye atılmak üzere bir araya getirilirken sırtımı yeniden serin duvara dayadım. Jin'le birlikte ara sokağın ucunda kıpırdamadan beklemeye devam ettik. Ayak sesleri artık duyulmaz olduğunda Jin'in vücudunun rahatladığını hissettim.

"Biliyor musun, seninle tanışana dek kadere inanmazdım," dedi Jin, derin bir şekilde iç çekip başını duvara dayayarak. "Ama zamanla tesadüflerin bu kadar zalim bir mizah anlayışına sahip olamayacağını düşünmeye başladım."

"Çok etkileyici biri olduğunu kimse sana söylemiş miydi?"

"Söylemişlerdi ama bunu genellikle gözlerini devirmeden yaptılar."

Bir müddet konuşmadan durduk. Öğle sonrasının sıcağında tepemizde sallanan çamaşırların altında durumumuzu değerlendirdim. Gallan askerleri, mahşer günü silahları ve Naguib'in olduğu bir şehirde kalakalmış olmamız yetmiyormuş gibi, şimdi de kervanı kaybetmiştik. "Buradan uzaklaşmamız lazım," dedim.

"Peki diğerlerine ne olacak, Haydut?" Bana bu lakapla

seslendiği her sefer kendimi ona çekilirken buluyordum. "Kervandaki herkesi burada mı bırakmayı planlıyorsun?"

Asıl planladığım seni burada bırakmamaktı. "Hiçbir şey planladığım yok. Bu kadar ilerisini düşünmemiştim." Ama şimdi düşündüğümde, Jin'in haklı olduğunu fark ettim. Devenin Dizleri kervanında yer alan insanların çoğu benim yerimde olsalardı bunu yaparlardı. Yani herkesi bırakıp giderlerdi. Burası çöldü. Burada insan kendi başının çaresine bakardı. Geri kalan her şey kumların içinde ölüme terk edilirdi. Benim Tamid'i terk ettiğim gibi.

"Izman treni yarın gelecek," dedi Jin. "İlerisini düşüneceksen, bunu düşün."

"O halde sen de benimle gel." Bu sözcükler birdenbire dudaklarımın arasından dökülmüştü. "Kendini öldürmeden bu şehirdeki bombayı bulamazsın. Bunu anlaman lazım. Ve burada biraz daha kalırsak, ikimiz de canımızdan olacağız."

Aramızda asılı olan her neyse, donakaldı. Derin bir nefes alan Jin'in omuzlarının inip kalkmasını izledim. Ardından bir nefes daha aldı. Sonra bir daha. "Pekâlâ."

"Pekâlâ?" Onunla tartışmaya, gerekirse onu buradan sürükleyerek uzaklaştırmaya hazırdım. Ama bu tek sözcükle her şey durdu. "Bu kadar mı yani? Konuşarak beni kafalamaya filan çalışmayacak mısın?"

"Pekâlâ," dedi Jin, bir kez daha. Teslim oluyormuş gibi ellerini iki yana açsa da, ağzını bükme şeklinden bunun yerine herhangi başka bir şeyi yapmayı tercih edeceğini düşündüm. "Haklısın. O halde ne yapmamızı öneriyorsun?"

Kendimi hiç olmadığı kadar cüretkâr hissettim. "Yal-

nızca kaçmaya devam edebiliriz, Jin. Yapmamız gereken buysa."

"Demek istediğin, bunu istediğim takdirde." Gözleri üzerimdeydi. Bir an, tıpkı trende öpüştüğümüz gece olduğu gibi karanlık ve odaklanmıştı gözleri. Herhalde benim gözlerimde de o andakine benzer çılgın bir bakış vardı. En son o zaman birbirimize bu kadar yakın durmuştuk. Yaşamla ölümün sınırında. İstekle ihtiyacın arasında.

"Bana bunu yapamayacağımızı söyle." Jin'in bu lafı düşüncelerimin akışını kesti. "Bunu gerçekten denesek bile, Devenin Dizleri kervanındaki herkesi bu şehirden canlı olarak çıkaramayacağımızı söyle. Lanet olsun, inatçı kafanı bu işe versen bile bunu senin de kendi başına yapamayacağını söyle." Dudaklarında ince bir tebessüm dans ediyordu. "Bana bunları söyle ve buradan çekip gidelim. Hemen şimdi. Kendi canımızı kurtarıp onları ölüme terk edelim. Bunu söyle, yeter. Hikâyenin bu şekilde devam etmesini istediğini söyle. O zaman kumlardan denize dek bu hikâyeyi bu şekilde yazarız. Yalnızca söyle."

Hikâyem...

Hayatım boyunca hikâyemin Izman'a ulaştığımda başlayacağını hayal etmiştim. Bu hikâye, hayal bile edemediğim uzak yerlerde geçecekti. Ve Izman'a giderken tenime sinmiş çölden, sayfalarda tek bir kum tanesi bile kalmayacak şekilde kurtulacaktım.

Ama Jin haklıydı. Ben bir çöl kızıydım. Izman'da bile, annesi asılmış, arkadaşını ölüme terk etmiş Mavi Gözlü Haydut olacaktım.

Jin'in, sorusuna ne yanıt vereceğimi duymasına gerek yoktu. Herhalde yüzüm ne düşündüğümü açık ediyordu.

Belki de beni çok iyi tanımıştı. "Yeni planımız üzerine fikrin var mı, Haydut?"

Ve bu kadar kolay bir şekilde, bir kez daha ekip olduk.

Başımı geri attım. Sıcak çöl rüzgârı iki pencere arasına asılmış çamaşırları uçuruyordu. "Bazı fikirlerim var."

Tozluyol'dan ayrıldığımdan beri ilk kez kız kıyafetleri içindeydim. Çamaşır ipinden çaldığımız düz mavi kaftan, altında erkek kıyafetleri olduğundan, omuz hizasında aşırı ölçüde sıkıydı.

"Senin kız olduğunu neredeyse unutacakmışım." Jin, ellerini başının üzerinde birleştirmiş, bana bakıyordu. Hâlâ uyku mahmuru bir hali vardı. Karanlığın çökmesini beklerken yorgunluktan ölmek üzere olduğumuzdan, bizi saklayacak kadar dar bir ara sokakta uyumuştuk. Uyandığımda sırtım tutulmuştu. Uyurken kaçmamı istemiyormuş gibi, Jin bir kolunu bana dolamıştı. Ama onu bırakıp kaçmam gibi bir durum söz konusu değildi. Artık insanları terk edip gitmeyecektim.

"Yoksa sen mi kız olmak isterdin?" diye sordum, kuşak gibi belime doladığım kırmızı sarığı düzeltirken.

"Sen benden daha güzel bir kız olursun." Bana göz kırptığında, ben de gözlerimi devirdim.

Planımız basitti. Şehirdeki kışlaya gidip hapishanenin nerede olduğunu öğrenecektim. Kışlada çoğu zaman Miraji'li muhafızlar kalıyordu ama şehre yeni gelen Gallan askerleri yüzünden muhafızların yarısı çadırlara geçmişti. Hapishanenin yerini öğrendikten sonra, kervanda-

kileri dışarı çıkarmanın bir yolunu bulacaktık. Biri beni köşeye çekip sorular sorduğu takdirde, gün boyunca gidip gelen kadınlar gibi su almaya geldiğimi söyleyecektim.

Anladığımız kadarıyla Fahali'de söylentiler çok hızlı yayılıyordu. Devenin Dizleri, çatlamış dudaklarında Dassama'nın korkunç kaderine dair haberlerle Fahali'nin kapısına dayanan tek kervan değildi. Kervanlar ve askerlerle nüfusu artan şehrin erzağı azalmaya başlamıştı. Su karneye bağlanmıştı. Kuyularla su pompalarının yarısı kapalıydı. Ama kışladaki kuyular açıktı.

"Başın belaya girerse yakınında olacağım. Gözden kaybolma, yeter." Kışlayı tepeden gören bir dama doğru başını salladı. Bu damdan kışlanın içindeki bir askeri vurmak bile mümkün olabilirdi. Ben daha iyi bir nişancıydım. Ama Jin haklıydı. Kız rolünde de daha iyi olacağıma şüphe yoktu. Bu durumda Jin'in beni koruyabileceğine güvenmek zorundaydım.

Kışla kısa bir yürüyüşle ulaşılabilecek mesafedeydi ama hava kararmadan hemen önceki serinlikte sokaklar çok kalabalıktı. İnsanları yararak ilerlemeye çalışırken gözlerimi aşağıda tutmaya çalıştım. Miraji'de kız olmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Dikkat çekmiyordum ama bir oğlanken daha da siliktim. Bunun nedeni diğer herkes gibi olmam değil, önemsiz olmamdı.

Miraji'de hiç kimse bir kızın casus olabileceğini düşünmezdi.

Kışla, tozlu bir meydanın etrafında, duvarları beyaza boyanmış dört alçak binadan oluşuyordu. Herhalde bu binalarda, hapishanenin yanısıra, koğuşlar, mutfaklar, depolar ve ahırlar bulunuyordu. En azından Jin'in bana

söylediği buydu. Tek yapmam gereken hapishanenin yerini anlayıp geri dönmekti.

Tozlu meydanı geçerken gözlerini her zaman aşağıda tutan bir kız gibi görünmeye çalıştım. Çeşitli hedeflerin karşısında atış talimi yapan askerler vardı. Gallan askerlerinden birinin elinde daha önce hiç karşılaşmadığım türden keskin uçlu bir tabanca olduğunu gördüm. Asker hedefteki bezden adama ateş ettikten sonra koşup silahın keskin ucunu hedefin karnına soktu.

Meydanın ortasındaki su pompasının başında bekleyen üç Gallan askeri, pompayı kullanmak isteyenlerden para talep ediyordu. Pompanın önünde, kalçalarına dayadıkları su kovalarıyla kadınlar kuyruğa girmişti. Etraflarını saran silahlı adamların dikkatini çekmemeye çabalıyorlarmış gibi, kadınların gözleri yerdeydi. Kovam yoktu. Bunu kimsenin fark etmeyeceğini umuyordum. Yoksa yanıtlayabileceğimden daha fazla soruyla karşı karşıya kalabilirdim.

Sıranın en önünde duran, benim yaşlarımdaki kızın üzerinde tozlu, pembe bir kaftan vardı. Yanındaki küçük çocuk ona tutunmuştu. Kızın parası yoktu belli ki. Askerlere yalvarırken gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Önlerinden geçerken kızın dediklerine kulak misafiri oldum. Ailesi susuzluktan kurumuştu. Suları yoktu. Fakirlerdi. Suya konan yeni vergiyi ödeyemediklerinden, askerlerin kendilerine acıması için yalvarıp yakarıyordu. Susuzluktan dudakları çatlamış kadınlar su pompasına nasıl bakıyorsa, asker de kıza aynı ifadeyle bakıyordu.

İki Gallan askeri birbirlerine doğru sokulup çirkin dillerinde bir şeyler konuştular. Ardından, benimkisi gibi

açık renk gözleri ve doğal olamayacak kadar sarı saçları olan asker, kıza kendisini takip etmesini işaret etti. Kız eğilerek küçük çocuğun kaftanına tutunmuş parmaklarını açıp kovayı ona verdi. Ne dediğini duyamayacak kadar uzaklaşmıştım ama sanırım çocuğa olduğu yerde kalmasını söylemişti. Kız, askeri takip etmek için yürümeye başladığı anda sıradaki kadınlardan biri onu yakalayıp yüzüne tükürdü.

"Yabancıların orospusu!" diye bağırdı kadın, meydandaki herkesin duyacağı kadar yüksek bir sesle. Pembe kaftanlı kız büzülüp kaldı.

Aklıma annem düştüğü için, başka bir şey düşünemeden hissettiğim yakıcı öfkeyle onlara yöneldim. Bir planım filan yoktu. Hatta üzerimde silah bile yoktu. Artık bunu onlara yaklaşırken düşünecektim.

Asker ve pembeli kızla aramda beş adımlık mesafe kalmışken bir kapıdan çıkan iki adamı gördüğümde olduğum yerde durdum. Komutan Naguib'in üzerinde, Tozluyol'da giydiği üniformaya göre iki kat daha fazla düğmesi olan, altın renkli Miraji üniforması vardı. Üniformanın üzerinde düzgün durması için dik durmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ama yanındaki Gallan askerinin, giydiği üniformanın içinde doğmuş gibi rahat bir hali vardı. Naguib'in babası olabilecek yaştaki adam, genç komutandan bir baş daha uzundu. Üniformasında sallanan kırmızı püsküller, süslü bir minder gibi göründüğünü düşündürmektense, bana yara izlerini anımsattı. Asker ağlayan kızın kolunu bırakarak komutanının karşısında esas duruşa geçti. "General Dumas!"

Demek Gallan generali buydu. Adını, kanunun kendi-

siymiş gibi söyledikleri; Asi Prens'i avlamak için ordunun yarısını buraya getiren; dünyayı istila etmek için kullanmayı planladıkları silahı denemek için koca bir çöl kasabasını yeryüzünden silen komutan.

Alelâde bir kız olarak dikkat çekmiyordum belki ama Naguib beni tanıyabilirdi. Hızla arkama döndüm. Gözlerim kaçabileceğim bir yer bulmak için etrafı tarıyordu. Sağımda bir kapı olduğunu gördüm. Kapının ahşap çerçevesine kutsal sözcükler kazınmıştı. Bu tek bir anlama gelebilirdi. Bir ibadethane. Jin bana, Gallan'ların bizimle aynı tanrıya inanmadıklarını söylemişti. Kapı koluna elimi attığım anda körlemesine içeri daldım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Dualarla iç içe geçmiş hıçkırıklar tarafından karşılandım.

Günün son ışığı pencereleri örten kafeslerin arasından içeri süzülüyordu. Kafeslerin bazı çubukları çürüdüğünden değişken olan ışığın zemine vurduğu noktalarda karoların parçalanıp toza dönüştüğünü fark ettim. Gözlerim karanlığa alıştığında, dua eden kişinin dizlerinin üzerinde bir kız olduğunu gördüm. Ellerinden duvara zincirlenmişti. Yere kapanmış yüzü, soluk ışıkta kırmızı bir ton kazanmış karmakarışık saçları nedeniyle görünmüyordu. Belki boyanmıştı saçları. Belki kan bulaşmıştı.

Loş mekânda başka bir şeyin kıpırdadığını gördüm. Ve altın rengi bir üniforma aydınlığa çıktı. Kapıya doğru gerilesem de artık çok geçti. Beni görmüştü.

"Dua etmeye mi geldin?" diye sordu asker. Sesinde iğneleyici bir ton sezdim. Bileklerinde bir şeyin şıngırdadığını duyduğumda onun da zincirlendiğini anladım. Bu-

rası ibadethane filan değildi. Artık değildi, en azından. Hapishanenin bir parçasıydı. "Bir din adamımız yok ama gene de bize katılabilirsin."

Afalladığım kısacık bir an, benimle konuşanın Tamid olduğuna yemin edebilirdim. Aklıma, Tamid'le yan yana dizlerimizin üzerine çöküp dua ettiğimiz yüzlerce tozlu gün geldi. Ama silkinerek, Tamid'in ölü olduğu şu ana döndüm. Konuşanın Tamid olduğunu düşünmemin nedeni adamın aksanıydı. Bu aksanda Son Eyalet'e dair bir şey vardı. Ama aynı zamanda bana tanıdık gelen bir şey daha vardı. Tozluyol'la ilgili olmasa da bildiğim bir şeydi bu. En sonunda aşırı ölçüde açık renk gözleri olan adamın yüzü açığa çıktı ve karşımdakinin kim olduğunu anladım.

"Seni tanıyorum." Çölün öbür ucundaki amcamın dükkânında, Komutan Naguib içeri adımını atarken Jin'in tezgâhın altına saklandığı günü hatırladım. *Bu çöl günahla dolu.* Benimkisi gibi gözleri olan, komutanının lafına karışan sıska, genç askerdi bu.

"Ben de seni tanıyorum." Kaşlarını çatıp ellerini indirdiğinde kelepçelerinin çıkardığı ses dua eden kızın sesini bastırdı. Kim olduğumu hatırlamaya çalışırken çocuk solgun yüzünü buruşturdu. "Sen dükkândaki kızsın."

"Ukalalık yaptığın için komutanının seni koyduğu yer burası oldu, öyle mi?" diye sormama engel olamadım.

"Hayır." Benimle konuşurken çocuğun aksanı kalınlaşırken, ben de Son Eyalet'in oynak aksanına döndüğümü fark ettim. "Ben yalnızca özelim."

"Kendine dair çok yüksek fikirlerin varmış." Dua eden kız sesini yükseltti. "Peki kız ne iş?"

"O da özel," dedi genç asker.

Herhalde Naguib'i, diğer suçlularla birlikte tutulmak yerine buraya kapatılacak kadar kızdırmışlardı. "Peki siz ikiniz özel olmasaydınız nerede tutulurdunuz?" diye sordum.

Gözlerimin içine baktı. "Hapishanenin yerini mi öğrenmek istiyorsun acaba?"

Gergin bir halde, dilimi kurumuş dudaklarımın üzerinden geçirdim. Bu çocuğa güvenemezdim. O bir askerdi. Ama aynı zamanda tutukluydu. Bu durumda aynı tarafta olduğumuzu düşünebilirdim. En azından düşmanımız aynıydı.

"Buradan çıkmanıza yardımcı olursam bana hapishanenin yerini söyler misin?" Kelepçelerine dokunduğumda bileklerindeki sıcaklığı fark ettim. Aptalca bir şey yapmayacağıma dair Jin'e söz vermiştim. Ama kervandakileri dışarı çıkaracaksak, diğer tutukluları da çıkarabilirdik. Jin kilitleri açabiliyordu. Çöldeki yolculuğumuzda bunun nasıl yapıldığını bana da öğretmişti. Ne yaptığını fark edip susmadan önce kardeşiyle birlikte öğrendiği bu tekniği anlatmaya başlamıştı.

"Peki beni buradan çıkarırsan nereye gideceğim?" diye sordu asker.

"Bilmiyorum," dedim, doğruyu söyleyerek. İkimiz de evden çok, çok uzaklardaydık. "Nereye istersen."

Dışarıdan gelen bir el silah sesiyle irkildim. Ardından yeniden sessizlik çöktü. Dua eden kızın sesi dışında ses yoktu.

"Amani." Genç askerin adımı söylemesi afallamama neden oldu. "Adın bu, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kuzenin senden çok bahsetti. Koyu saçlı güzel kız." Beni gammazlayarak trende askerleri peşime takan Shira'dan bahsediyordu. Herhalde önce beni, benim üzerimden de Jin'i bulmak için onu da yanlarına almışlardı.

"Ona ne oldu?" diye sordum. Shira öldürülmem için onlara yardımcı olmuştu. Aslında ona ne olduğunu hiç umursamamam gerekirdi. "Hayatta mı?"

"İddia ettiği kadar yararlı olmadı. Belki de bunun nedeni senin olman gereken yerde olmamandır. Onu Izman'da, Sultan'ın yanında bıraktık." Sultan'ın bir keresinde sevdiği bir kadını döverek öldürdüğünü duymuştum. Izman'da kimse için hiçbir şey ifade etmeyen bir kızın başına neler gelebilirdi?

"Adım Noorsham," dedi asker. "Sormasan da söyleyeyim." Bir asker için biraz fazla laf ebesi olan, çölün en ucundan gelen bu zavallı, sıska çocuğa ne olacaktı?

Kapının diğer tarafından gelen seslerle birlikte dua eden kız da sesini yükseltti. Hızla ayağa kalktım.

"Saklansan iyi olur," dedi Noorsham. Mavi gözlerini gözlerimin içine dikmişti.

Kalbim deliler gibi atarken aydınlıktan uzaklaştım. İbadethaneden hapishaneye dönüştürülmüş büyük yapının arka kısmında ışık yoktu. Tam kapı açılırken kendimi gölgelerin içine attım. Naguib'le General Dumas içeri girdi. Benimle tanışana dek kadere inanmadığını söyleyen Jin'in haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Yakalanmamla aramda yalnızca ince bir karanlık perdesi ve Noorsham'ın beni satıp satmayacağının sorusu duruyordu.

Ama Naguib'le Dumas, Noorsham'la ilgilenmeden,

dua eden kızın önüne geçtiler.

"Bu o mu?" General Dumas'ın, yıllardır konuştuğu belli olan Miraji dili, Devenin Dizleri kervanındakileri tutuklayan askerinkine göre çok daha temiz ve aksansızdı. Generalin gözleri Noorsham'a kaydı. "Ya bu?"

"Basit bir emri bile yerine getiremeyen alelâde bir asker," dedi Naguib. Ben bile emre itaatsizliğin orduda infaz cezası gerektirdiğini biliyordum. Noorsham'ı buradan çıkaramazsam şafak vakti ölecekti.

"Askerlerinin emre itaat etmemesi, komutanlarının suçudur," dedi General Dumas. Naguib'in çenesinin gerildiğini gördüm. "Bu, sana saygı duymadıkları anlamına gelir." General tabancasını çıkardı. Kızın yüzü hâlâ yerdeydi. Dumas saçlarından yakaladığı kızı yukarı çektiğinde, kızın duası acı dolu bir çığlığa dönüştü.

"Lütfen," diye yalvardı kız. "Bunu yapmak istememiştim."

"Prangalarını aç," diye emretti Gallan generali. Naguib, kendisine emir verildiği için öfkelense de, general ya bunu fark etmedi ya da umursamadı. Naguib kendisine söyleneni yaparak kızın kelepçelerindeki kilidi açtı.

Kelepçeler açıldığı anda kıza bir şey oldu. Yüzü değişmeye başlamıştı. Çenesi uzayarak daha keskin bir hal aldı, burnu yassılaştı, gözleri kafatasının içine gömüldükten sonra geri dışarı fırladı. Kendini kurtarmak için doğru kartı aradığı bir iskambil destesini karıştırıyormuş gibi, kızın yüzü anbean değişiyordu. Bu kız bir Ten-değiştiren olabilir miydi? İnsan olmadığı ortadaydı.

General, tabancasını kızın alnına dayayana dek bu manzarayı kayıtsız bir ifadeyle izledi. Silahın namlusu al-

nına dayandığı anda kızın değişimi durdu. Yuvarlak yanaklı, kaşları kalkık bir kız çocuğu olarak donmuştu. Saçları hâlâ Gallan generalinin avcuna dolanmış haldeydi.

Kendimi çaresiz hissediyordum. Gözlerimin önünde biri daha öldürülecekken karanlıkta saklanmıştım. Bacağına doğrultulmuş bir silahla Tamid'in halini izlediğim anı hatırladım.

Bir kez daha yüksek sesle dua etmeye başlayan kızın sesi duvarlarda yankılandı. Kız günahları için affedilmeyi isterken sesi de en yüksek noktaya çıktı. Gözlerimi kapadım.

Duyduğum silah sesini en derinlerimde hissettim.

Dua birdenbire kesildi. Çığlık atmamak için başparmağımı ısırdım.

"Kızın cesedini yakın." Generalin sesi karanlıkta dönerek bana ulaştı. "Soranlara da onu hapiste tuttuğumuzu söyleyin."

Gözlerimi açtığımda kızın hareketsiz bir şekilde yerde yattığını gördüm. Parçalanmış alnının etrafında kan gölü oluşmuştu. Noorsham zincirlerinin müsaade ettiği ölçüde uzaklaşarak bir duvara dayanmıştı. O da kızın cesedine bakıyordu.

"Neden?" dedi Naguib, düz bir sesle. "Kız zaten öldü. Yalan söylemenin ne anlamı var?"

"Bu, babanla oynadığımız oyunlardan biri, genç prens." Gallan generali tabancasını kılıfına soktu. "Darbe gecesi ben de oradaydım. Babanın tahtı ele geçirdiği gece. O zamanlar genç bir askerdim. Ama babanın anlaştığı generalimin arkasında duruyordum. Yani orada ne konuşulduğunu çoğu insandan daha iyi bilirim. Kralımdan

bile daha iyi, belki. Sultan, Gallan ordusunun Miraji'de otorite sahibi olmasını kabul etse de, ülkenizi din dediğiniz şeytana tapınma günahkârlığından temizlememize yanaşmadı. Diğer taraftan, orada söze dökülmeyen ama gayet iyi anlaşılan konunun ne olduğunu biliyorum."

Naguib buna yanıt verecekmiş gibi nefes aldı ama general genç prensin konuşmasına şans vermeden devam etti.

"Benim annem de, tıpkı senin babanın karısı gibi, şeytanla çiftleşti. Artık kontrol edemediği asi oğlunun annesinden bahsediyorum. Bir bebek yerine tiksinti verici, yeşil renkli, tuhaf bir yaratık doğurduğunda, babam yapması gerekeni yaparak annemi demir zincirlere dolayıp denize attı. Bebekle ilgilenme görevini ise bana verdi. Bu bebek yeryüzünün derinlerinden gelmiş gibi göründüğünden, onu geldiği yere gönderdim. Ben üzerine toprak atarken o da çığlık atmaya devam ediyordu."

Az önce ne söyleyecekse geri yutmuş gibi görünen Naguib'in gırtlağının düğümlendiğini gördüm.

"Sarayında o hilkat garibesi doğduğunda, Gallan kanunlarına riayet ederek karısını kendi elleriyle öldürdüğü için babanı çok takdir etmişimdir. Bunu yaptığında, Gallan değerlerini baş tacı eden babanın bizim için doğru tercih olduğunu düşünmüştüm. Ama halkınızın tamamı değerlerimizi benimsemedi. Bu yüzden köylü sınıfını ayaklandırmamak için şeytanın dölü olan bu çocukları öldürmek yerine hoşgörüyle karşılayıp onları bir yerde tutuyormuşuz gibi davranmaya başladık. Böylelikle, doğan canavarlar bize getirildi ve unutuldu. Ama şehir muhafızınız bu tutsağı bizden saklayarak sana getirdi."

"Muhafız, şehirde böylesine bir Gallan nüfuzuna alışkın değil. Sizin geleneklerinizi bilmez." Naguib, bir kabahati yüzünden ailesiyle kaçamak bir konuşma yapan bir çocuğu andırıyordu.

"Bu çöl çok değişken," dedi Gallan generali, Naguib'i duymazdan gelerek. "Asi kardeşin güçleniyor. Ve Dassama bizim için büyük bir kayıp oldu."

"O benim kardeşim değil!" dedi Naguib, sert bir sesle. "Babam onu evlatlıktan reddetti."

"Bir kardeş olarak sen onun için, onun senin için olduğundan daha büyük bir hakaretsin," dedi Dumas, aynı sertlikle. "Izman'da dönen söylentilere bakılacak olursa, baban sık sık kendisine sadık oğullarının asi oğlu kadar güçlü ve akıllı olmadığından yakınıyormuş. Buraya şeytanın dölü olan çöl atlarının sırtında geldiğin için babanı aşağıladığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Çöl atları. Burakları kastediyordu. Kalbim teklemişti.

Jin'in fabrikayı havaya uçurması için Tozluyol'a tek bir Burak'ın girmesi yetmişti. Burada birden çok Burak varsa, bu durum gerçekten şehirdekilerin dikkatini dağıtmak için kullanılabilirdi.

"Bunu yasaklayan bir kanun..." diye söze girdi Naguib.

"Hayır, yalnızca oynadığımız oyunlar var," dedi General Dumas, genç prensin sözünü keserek. General öne doğru bir adım attığında Naguib geriledi. "Babanın darbe yaptığı gece üç amcanı öldürdüğüm için yüksek rütbe kazandım. Bunlar, büyükbaban gibi büyünün ve şeytanın günahkâr yollarını destekleyen adamlardı. Sıkıntıya neden olan prensleri ortadan kaldırmakta üstüme yoktur. Buraya kardeşini bulup öldürmek için geldim ama düş-

manlarımın kim olduğuna ben karar veririm, genç prens."

"Babam..."

"Babanın gün içindeki saatlerden daha çok oğlu var. İçlerinden birinin yok olmasını fark edeceğinden bile emin değilim."

General Dumas topuklarının üzerinde dönerek dışarı çıktı. Geride kalan Naguib, Noorsham'la birlikte Gallan generalinin ibadethaneden çıkışını izledi. Generalin ayak sesleri duyulmaz olduğunda, Naguib duyamayacağım kadar alçak sesle Noorsham'a bir şeyler söyledi. Sonra o da çıkıp gitti.

İçeriye süzülen son ışıklar da kesilirken, uzunca bir süre titreyerek duvarın önünde bekledim.

"Amani?" diye seslendi Noorsham, karanlığa doğru. Çok fazla zamanım yoktu. Jin'in kısa süre içinde meraka kapılıp peşimden geleceğini biliyordum.

"Noorsham." Gölgelerin içinden çıktım. Onu ancak kapıdaki çatlaklardan içeri sızan, meydandaki gaz lambalarının ışığı sayesinde görebiliyordum. Korkmuş gibi görünüyordu. "Bana hapishaneyle ahırların yerini söyle. Ben de seni buradan çıkarayım."

Jin'in, saklandığı damdan baktığında benim saklandığım damı görüp göremediğini merak ediyordum. Hava çoktan kararmıştı; dolunayın ışığı bile, meydanın etrafındaki damların birinde elinde silahıyla gizlenmiş bir adamın yerini saptamama yetmiyordu. Jin bana aptalca bir şey yapmamamı söylemişti. Ama ahırın pencerelerin-

den birini açık bırakmaları yeterince aptalcaydı. Asıl bu fırsatı değerlendirmemem aptallık olurdu.

Damın ucuna tutunup kendimi yavaşça aşağı sarkıttım ve ayağımı pencere pervazına attım. Yediğim dayakların ardından yaralı sırtım için (ona getirdiğim kitaplar karşılığında) bana ağrı kesici vermesini istediğim Tamid'in penceresine defalarca tırmanmıştım. Tamid'in penceresine nasıl tutunduysam, buraya da tutunabilirdim. En azından şu anda kafatasımı kırma olasılığım o zamanlara kıyasla daha çok değildi.

Pencere ancak içinden kayarak geçilebilecek büyüklükteydi. İğneye iplik geçirmekten farksız bir şekilde içeri girmem gerekecekti. Taş duvarın kalçalarıma sürtündüğünü hissettim.

Derin bir nefes alıp bacaklarımı pencereden ahırın içine sarkıttım ve kendimi aşağı bıraktım.

Yıldızlardan başka bir şey göremediğim çılgınca bir an boyunca, ölümü bilmediklerinden ölümden korkmayı da bilmeyen ölümsüz yaratıkların aptallığını düşündüm.

Pencere pervazına sürtünen sırtımda tenimin soyulduğunu hissettim. Dirseğim duvara çarparken, öylesine sert bir şekilde zemine indim ki bütün eklemlerim zangırdadı.

Miraji diline ilaveten Jin'in bana sözcükler öğrettiği diğer dillerde bir dizi küfür mırıldanarak ayağa kalktım. Her iki yanımda karşılıklı on iki bölme vardı. Bölmelerin tahta kapıları demir sürgülerle kapatılmıştı.

Ahırdaki ağır hava, kum fırtınası öncesinde çöl gökyüzünün verdiği hissi duymama neden oldu. Bunu kemiklerimde hissediyordum. Bir müddet, bölmelerde kıpırdanan

bedenlerin çıkardığı sesleri dinledim; büyü demire sürtünüyordu. Dik durduğumda onları görebiliyordum. Merakla başlarını kapıların üzerinden uzatmışlardı.

Buraklar.

Bu kadar çok ölümsüz yaratığı tek bir yerde görmek bir kenara, hayatım boyunca gördüğüm ölümsüz yaratıkların toplam rakamı bile bu kadar değildi. Birkaçı hariç, iki düzine bölmenin tamamı doluydu. Ama bu yaratıklar sonsuza dek yaşadığından, Miraji'nin Sultanlarının saray ahırlarını Buraklarla doldurmak için yeterince zamanı olmuştu. Bu ahırdakilerden birinin, efsanelerde anlatılan Burak olup olmadığını merak ettim. Kahraman prensler tarafından savaşlarda ve gece çökmeden önce zor durumdaki sevdiklerini kurtarmak için çöllerde sürülen Buraklardan biri olup olmadığını.

Elimi attığım ilk kapının sürgüsü, ölüleri uyandırabilecek bir sesle kayarak açıldı. Ama ölüleri uyandırmanın aksine, etrafımı saran her şeyin donduğunu hissettim. Parmaklarımı soğuk demirin üzerine koyup derin bir nefes aldım ve cesaretimi kaybetmeden önce kapıyı açtım.

Bana bakmak için kalkan kafa, öğle vakti bir kum tepeceğinin üzerinde yükselen güneşin rengindeydi. Dikkatli bir şekilde öne doğru bir adım attım. Bir at tüccarının yeğeniydim; atların nallarını çıkarmayı tabanca kullanmayı öğrendiğim kadar genç bir yaşta öğrenmiştim. İçerisi karanlık olmasına rağmen, ellerimin alışkın olduğu bu işi kolay bir şekilde tamamladım. Dördüncü nal da zemine düşerken Burak kafasını iki yana salladı. Demirin kokusunun teninden bütünüyle silinmesi ve fani biçiminden kurtulması için biraz zaman gerekecekti ama

bekleyecek zamanım yoktu. Çoktan bir sonraki bölmeye geçmiştim. Bu bölmedeki Burak, dağların üzerine düşen şafak vaktinin serin ışığının rengindeydi. Bir sonraki, geceleri çölün üzerine çöken uçsuz bucaksız karanlığın rengini taşıyordu.

Ahırdaki bütün Buraklar canlanmış; demir sürgülü kapılarının üzerinden kafalarını kaldırmışlardı. Onları serbest bırakmak için esintisiz bir günde yeryüzüne yayılan sıcak hava gibi hızla hareket ederken, Buraklar da kasırga oluşturmak için bir araya gelmeye hazırlanıyorlardı. Sıkışıp kaldıkları et ve kandan vücutlarından sıyrılıp özlerini oluşturan kumla ve büyüye ulaşmak istiyorlardı.

Buraklar ölümsüz yaratıklar olabilirdi ama bu, sıradan atlara kıyasla silah seslerinden daha çok hoşlandıkları anlamına gelmiyordu. Bu yüzden tabancamın namlusunu yukarı çevirip tetiğe basmadan önce sırtımı bir duvara dayadım.

Silah sesiyle birlikte Buraklar kapıları parçalayarak dışarı fırladı. Kan, kum ve rüzgâr etrafımı sararken korkuyla gözlerimi kapadım. Artık fani hallerinden çok uzaktılar; çöl fırtınalarına benziyorlardı. Tabiat, insanoğlunun asla yapamayacağı şekilde kendini zapteden duvarları indirmeye başlamıştı. Ahırdaki toynak sesleri dişlerimin zangırdamasına neden oluyordu. O anda şiddetli bir patlama olmuş gibi yüksek bir ses duydum. Gözlerimi açtığımda ahırla kışla arasındaki duvarın yıkıldığını gördüm.

Duvarın kalıntılarının üzerinden, yarattığım kaosun içine doğru koştum. Buraklar talim alanına daldığında alanın duvarlarından biri yıkılmıştı; diğer duvarlar da

ilk duvarı takip edecekmiş gibi görünüyordu. Her renkten üniformalar içindeki (ve bazı üniformasız) askerler dışarı dökülmeye başlamıştı. Gallan'lar silahlarını çekse de, Miraji'li askerler bunun anlamsız olduğunu biliyorlardı. Bir kum fırtınasına silahlarla karşı koyamazdınız. Düğmelerinin yarısı iliklenmiş mavi gömlekli bir adamın tabancasını kaldırıp nişan aldığını fark ettim. Ama atışını yapamadan Buraklardan birinin toynaklarının altında kaldı. Çok geçmeden, insan çığlıkları Burakların çığlıklarına karışmıştı.

Çöl yaratıkları olan Buraklar ait oldukları kumlara dönüyorlardı. Gözlerimin önünde iki Burak bir başka duvarı yıkarak sokağa fırladı. Süren kaosta, avluya daha da çok insanın çıktığını fark ettim. Kadınlar. Çocuklar. Çöl kıyafetleri içindeki halk.

Kervandan ilk gördüğüm kişi Yasmin oldu. Çöle çıkmadan önce bunu yapması gerektiğini bildiğinden, develerden birinin üzerinde asılı olan deriden büyük bir kırbanın içine telaşla su pompalıyordu.

Noorsham. Bu kaosta onu neredeyse unutuyordum. İbadethaneye döndüğüm anda Jin'e çarptım.

"Başını belaya sokmamanı söylemedim mi sana?" Ama gözlerinde neşeli bir parıltı vardı. Beni çektiği takdirde kucağına düşeceğim kadar yakınımda duruyordu.

"Ama işe yaradı, değil mi?"

"Buna inkâr edemem." Kollarımdan birini bıraktı. "Ortalık hâlâ karışıkken kaçalım." Burakların neden olduğu yıkıma baktı. "Bence doğru zaman budur."

"Hayır." Onu diğer yöne çekiştirdim. "Bir asker vardı. Ona yardım edeceğime söz verdim."

İbadethaneye yöneldiğim anda önümden geçen bir Burak'ın altında kalmaktan son anda kurtuldum. Jin beni hemen geri çekti. "Amani, zamanımız yok. Şansımız varken gidelim. Yoksa buradan asla çıkamayabiliriz."

Kararsızlığa düştüm. Onu kurtarabilecekken, çölde hayatta kalamayacak kadar zayıf olan aptal bir çöl çocuğunu daha geride bırakamazdım.

"Amani," dedi Jin, bir kez daha. "Hayatta kalmakta çok iyisin. Şansını zorlamaya kalkma." Haklıydı. Noorsham, Tamid değildi. Onu kurtarmak için çok geç kalmıştım.

Koşmaya başladım.

Sokaklar birbirlerinin üzerine çıkmaya çalışan kadınlar ve erkeklerle dolmuştu. Develer inliyordu. Fahali halkı kendilerini güvenli bir yere atmak için koşarken birbirlerine bağırıyordu.

Biz de diğerlerinin arasına daldık. Bir an dehşete düşmüş birinin suratını karşımda bulurken, bir an sonra bir duvara doğru itiliyordum. Bir an Jin yanımdayken, bir an sonra ellerimiz ayrılıyordu. Yalnız olduğumu fark ettim. Beni ezen yabancıların arasında koşuyordum. Üzerimdeki kaftanı çıkarıp yeniden erkek kıyafetlerimle kaldım.

Arkamızdan silah sesleri geliyordu. Bir köşeyi dönerken sarığımı bağlamakla meşgul olduğumdan sendeleyerek yere düştüm. Ama omuzlarımı yakalayan iki el beni ayağa kaldırdı. Dönüp baktığımda beni ezilmekten kurtaran adamı tanımadığımı fark ettim.

Kalabalık adamı yutup beni sürüklemeden önce ona teşekkür edecek kadar bile zamanım olmadı.

Şehrin kapıları açıktı. Burakların etkisine kıyasla, bu görüntü kalbimin çok daha hızlı atmasına neden oldu.

Hızlanan bacaklarım yüzünden rüzgârlarla kumların üzerinde koşuyormuş gibi hissediyordum. İleri. İleri. Duvarların ardına. Tuzağın dışına. Saf bir rahatlama, coşku ve hayatın canlılığıyla koşuyordum.

Artık tek görebildiğim kumlardı. Geri kalan her şeyi unuttum. Korkuyu. Bombaları. Jin'i. Çöl devasa kollarını açarak bize uzandı. Şehrin sokaklarında kaosa dönüşen kalabalık kumların içinde düzene girdi. Yuvamıza kabul edilmiştik.

On Beşinci Bölüm

Karanlıkta yürümekten başka şansımız yoktu. Çöl gecesinde tehlikeler olabilirdi ama ardımızda bıraktığımız Fahali'de de tehdit altındaydık. Şafak vaktinde şehirden yeterince uzaklaşmış olmalıydık. Komutan Naguib bile çöl gecesinde peşimize düşecek kadar aptal değildi.

Bir kamp ateşinin önünde değilseniz, çölde geçirilen bir gece çok daha farklı olurdu. Zifiri karanlıktan gelen sesleri bastıracak kahkahalar, müzik, kervandakilerin anlattığı hikâyeler olmazsa, çölün kendisini duyardınız. Kumun içinden süzülen sesleri. Dağlardan kopan çığlıkları. Artık bunların hepsini duyabiliyorduk.

Devenin Dizleri kervanındaki herkes birbirine sokulmuştu. Hayvanların koşum takımlarının tıngırtısıyla boğuk dua sesleri dışında ses yoktu. Kendisine en yakın

devenin üzerine asılı gaz lambasının ışığında Yasmin'in yüzü çok solgun görünüyordu. Küçük kuzenlerinden biri başını kızın omzuna dayayıp uykuya dalmıştı.

"Şafağa üç saat kaldı," dedi Jin, gökyüzüne bakarak.

Başımı salladım. Jin kervanın arkasına geçmek için geride kalırken ben de öne geçtim. Çok uzun zamandır yürüyorduk. Açtığımız mesafe Fahali'yi yutmuştu. Gece hiç olmadığı kadar büyük görünüyordu. Bense kendimi hiç olmadığı kadar küçük hissediyordum.

Duyduğum sesle birlikte durdum. Burada bir şey vardı. Yavaşça arkama dönerek, ayın ve son anda yanımıza alabildiğimiz, develerin üzerindeki birkaç gaz lambasının ışığında etrafıma bakındım.

Önümden fırlayıp geçmeden bir saniye önce onu gördüm. Sımsıkı, derimsi top halinden çıkarak ince uzuvlarıyla zarla kaplıymış gibi görünen kara kanatlarını açan kulbastı üzerime sıçrarken koca ağzından tiz bir çığlık kurtuldu.

Ateş ettim. Bu sesle, kervandaki birkaç kişi haykırarak, içgüdüsel bir şekilde siper aldı.

Göğsünün tam ortasına isabet eden kurşunum, yaratığın iç organlarını kuma saçtı. Yaratık bir kez daha tiz bir sesle çığlık attı. Bu defa gecenin derinlerinden, birbirinin tıpatıp aynısı yüzlerce çığlık bu çığlığa yanıt verdi.

Kervandakiler çıt çıkarmadan bakarken, Yasmin ayağının ucuyla kulbastının bedenini çevirdi. Herkes şok yaşıyordu. Donakalmışlardı.

"Bu bir Karabasan," dedi Yasmin.

Çocukluğumdan bu yana hiç Karabasan görmemiştim. Büyüdüğüm eve bir gece biz uyurken bir tanesi girmişti.

Annem, Karabasan kimseye dokunamadan önce göğsüne kocaman bir mutfak bıçağı saplamıştı. Yapayalnız, yaralı ve çaresiz olan o Karabasan mücadele edememişti. Ama bu kulbastı, sürüler halinde dolaştıkları kendi topraklarındaydı.

Gözlerim karanlığa alıştıkça onları daha iyi görebiliyordum. Kumların içinde hızla ilerlerken, karanlıkta güçlü kanatlarını sallıyorlardı. Karabasanlar et ve kan yerine korkuyla beslenirdi. İlk zehirli ısırıkları kurbanlarını hummalı bir uykuya hapsederken; ikinci ısırıklarında ilk ısırığın yarasından sızan korkuyu içlerine çekerlerdi. Kurbanlarının ruhlarını emdiğini söyleyenler vardı. Karabasanlar tarafından ısırılan insanların çoğu bir daha uyanamazdı.

Cebimdeki kurşunları yokladım.

"Herkes lambaların yakınında dursun," diye seslendim kervandakilere. Kulbastılar gün içinde avlanamazdı. Lambaların ışığı gün ışığı kadar güçlü değildi ama elimizde bundan iyisi yoktu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bence yürümeye..."

"Tendeğiştiren!" Bağıran Uzun Oman'dı. Yeni canavarı haklamak için silahımı Oman'ın parmağının işaret ettiği yöne çevirmek üzere etrafıma baktım.

Ama Oman beni işaret ediyordu.

Fahali'den kaçarken gelişigüzel bağladığım sarığım ateş ederken kayarak düşmüştü. Saçlarım artık omuzlarımda; yüzüm apaçık ortadaydı.

Oman, uzun, öfkeli adımlarla bana doğru gelirken hızla önüme geçen Jin, benimle arasında üç adım kalmışken ellerini adamın göğsüne dayadı. Jin'in araya girişi, iste-

diği takdirde çok daha acı verici bir hamle yapabileceğine dair bir ikaz gibiydi. "Bence ne yapacağını bir daha düşünmelisin, arkadaşım."

"O bir Tendeğiştiren!" dedi Uzun Oman, bir kez daha. Ama bana doğru bir hamle yapmaya kalkışmadı. "Az önce görünümü değişti."

"Hayır." Parviz, beni daha iyi görebilmek için eline aldığı gaz lambasını havaya kaldırdı. "O yalnızca bir yalancı."

"Eh, seni kandırmak için çok fazla yalan söylemem gerekmedi." Yansıtmaya çalıştığım sahte bir kayıtsızlıkla olsa bile, en sonunda gerçek sesimle konuşmak rahatlamamı sağladı. "Yani benim kadar kendini de suçlayabilirsin." Titremiyordum. Kervandaki herkes bana tiksinti verici bir yaratıkmışım gibi baksa bile, titremeyi reddediyordum.

Isra, Jin'e dönerek, "O halde sanırım bu kız senin erkek kardeşin değil," diye fısıldadı, benim de duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. Ardından beni tepeden tırnağa süzdü. "Ben de senin genç Yasmin'le evlenmeye layık biri olduğunu düşünüyordum," dedi, yüzüme bakarak. "Onu bu kadar ilgiyle dinlediğin için aslında şüphelenmeliymişim. Hiçbir erkek bunu yapmaz."

Parviz, Massil'de olduğu gibi beni bir kez daha alıcı gözle inceledi. Ne düşündüğünü bilemiyordum. Elinde silahı olan aynı çocuktum. Tek fark, göğüslerimle kalçalarımın biraz daha dolgun olmasıydı. Çocuk da sayılmazdım. "Yani bizi koruması için bir kıza mı güvenmem gerekiyor?"

"Baba, bizi Fahali'de asılmaktan o kurtardı," dedi Yasmin. Ama babası elini kaldırıp kızı susturdu.

"Evet, bizi kurtarıp gecenin kör karanlığında çöle sürükledi." Parviz, etrafımızı saran Karabasanları gösterir gibi elini salladı. "Şimdi nerede olduğumuza bakın. Sen olmasaydın gün ışığının güvenliğinde olurduk." Bu lafı canımı yaktı. İki ay boyunca kazandığım güven birkaç saniyede tükenmişti.

"Hayır. Burada olmanızın nedeni paraya, canlarınızdan daha çok değer vermen," diye araya girdi Jin. "Ve şu anda hayatta kalmak için en iyi şansınız Amani. Bu yüzden yerinde olsam elinde tabanca olan bu kızı dinlerdim."

"Bu geceden canlı çıkmayı planlıyorum." Kurşun sürdüğüm silahımın haznesini sertçe kapadım. Erkek kılığında olmayacaksam, çölde hayatta kalmak için güçlü görünmek zorundaydım. "Herkes lambaların yakınında dursun. Tutabileceğiniz bir demir parçası bulun. Hareket eden bir şey gördüğümüz anda ateş edeceğiz." Bunları kendimden emin bir sesle söylesem de, kız olduğum anlaşıldığı için otoritemi kaybettiğimin farkındaydım.

Kervandakiler, gözleri benimle Jin arasında gidip gelen Parviz'e bakıyordu. "Kızın dediğini yapın," dedi Parviz, en sonunda. Bana dönerek ekledi. "Bizi sağ salim şafağa ulaştırırsan ücretinizi kesmem."

Karabasanlar ihtiyatlı davransa da aç oldukları belliydi. Gaz lambalarının aydınlığından uzak duruyorlardı ama gölgede kalan bir alan saptadıkları anda kanatlarını açarak buraya sıçramaya çalışıyorlardı. Ve ardından gelen tek bir el silah sesiyle kendilerini yeniden kumun içinde buluyorlardı.

Çoğu zaman körlemesine ateş ediyordum. Karabasanlar, etrafımızı saran gece kadar karaydı. Kervana hamle

yaptıklarında son ana dek kumların bir parçası gibi görünüyorlardı. Lambaların ışığı son anda onları yakalasa da geç oluyordu.

Ama ben bir kez olsun geç kalmadım. Bir kez olsun ıskalamadım.

Ardı ardına ateş ederken kendimi hipnotize edici bir pusun içinde buldum. Zihnim, ellerimle tetiğe teslim olmuştu. Çığlıklarla örülü gece barut kokusuna bulanırken silahımın haznesine yeni kurşunlar sürmeye devam ettim.

Bir kez daha, ardı ardına iki el ateş ettim. İki Karabasan yere inerken tetiğe basıp *klik* sesini duyduğumda, kurşunumun kalmadığını fark ettim. Kıvranan Karabasanlar hareketsiz kalırken yeni kurşunlar için elimi cebime attım. Parmaklarım üç kurşuna dokundu. Yalnızca üç kurşunum kalmıştı.

Bunu fark ettiğim anda kendime geldim.

Son kurşunları hazneye sürerken ellerim biraz titriyordu. Gökyüzü, iyileşen bir yaranın rengini almıştı. Ufuk çizgisinin bir yerlerinde, güneşin ağır ağır yükselmeye başladığını bilsem de şafak vaktine kadar son üç kurşunumun yetip yetmeyeceğinden emin değildim.

İki adım ötede gölgelerin içinden sıyrılarak öne fırlayan Karabasan'ı gördüğümde gözlerim yaratığa odaklanamadan ateş ettim.

İki kurşunum kalmıştı. Bir Karabasan daha öldürmüştüm. Etrafımızı saran kumlarda belki bir düzinesi dolanıyordu. Bitkin bir halde gözlerimi ovdum.

"Sen iyi misin?" Elini omzuma atsa da, Jin'in gözleri hâlâ çöldeydi. Ufuk çizgisinden gelen belli belirsiz ışıkta, gölgeler çenesinde dans ediyordu.

"Hayattayım," dedim. "Sen de öyle görünüyorsun."

"Denizciler arasında, *Kızıl sabahlar, denizciyi zorlar*,* diye bir laf vardır, bilir misin?"

Ufka baktım. "Eh, biraz geç kalmış bir ikaz oldu. Bunu keşke dün söyleseydin." Parmaklarımı çatırdattım; silahı sımsıkı tutmaktan ellerim uyuşmuştu. "Kaç kurşunun kaldı?"

Jin başını iki yana sallayarak ellerini açtı. Silahımın haznesini açtım. Yorgun parmaklarım kurşunlardan birini çıkarmak için girişti.

"Hayır," dedi Jin. "Sen daha iyi bir nişancısın."

"İkimize birer kurşun. Adil olan bu. Sen arkayı tut, ben de önü." Jin anlık bir kararsızlığın ardından aldığı kurşunu tabancasının haznesine sürüp kervanın arkasına geçene dek, kendi tabancamı çöle çevirdim. Güneş neredeyse doğmak üzereydi.

Aynı anda iki Karabasan birden saldırdı. İkinciye nişan aldım. Ama tereddütte kaldım. Öndeki, Yasmin'e doğru koşuyordu. Jin, ciyak ciyak bağıran kızı yana itip ben nişan alamadan ateş etti. Ve ıskaladı.

Karabasan Jin'in göğsüne atladı. Dişlerini kalbine soktuğunu gördüm.

Karabasan'ı ıskalayıp Jin'i vurursam ne olacağını ya da Jin'i kurtarmak için artık çok geç olduğunu düşünmeden ateş ettim. Kurşunu kafasına yediğinde Jin'i bırakan Karabasan kanatlarını çırparak yere devrildi. Güneş ufukta belirirken yaratık da kumların üzerinde hareketsiz kaldı.

---

* *Red sky at morning, sailors take warning.* Antik zamanlardan bu yana denizciler arasında kullanılan bir söz. (ç.n.)

Aydınlanan çöl, yeryüzünün derinlerine dönen Karabasanların çığlıklarıyla doldu.

Artık hiçbir işe yaramayacak tabancamla Jin'e doğru koştum.

"Hey, hey." Göğsündeki kapkara yara izine ve dövmesinin hemen altını kaplayan kanla zehre bakmamak için yüzüne odaklandım. Yaratığın dişlerindeki zehir kalbine ulaşmış olabilirdi. Kalbim, ikimize yetecek kadar hızlı atıyordu.

Ellerim öylesine titriyordu ki, Jin'in nabzını bulamıyordum. Gözleri kapalıydı. Yere serilmişti. Cephede düşen bir asker gibi silahı hâlâ elindeydi. Sonunda göğsünün hafifçe inip kalktığını görebildim. Zorlukla nefes alıyordu.

Sabahın ilk ışığının uzattığı bir gölge üzerimize düştü. Gözlerimi kısarak Parviz'e baktım.

"Bana yardım et." Yalvarmaktan hoşlanan biri değildim ama zaten dizlerimin üzerindeydim. Bundan daha fazla alçalamazdım.

"Doğru düzgün bir şekilde müdahele edilmezse onu ölü sayabilirsin," dedi Parviz, artık ölümcül şekilde yaralı olduğundan Jin'in değerini kabul etmiş gibi. Parmaklarımın altında hissettiğim Jin'in nabzı çok yavaşlamıştı. "Medeniyetten günlerce uzaktayız."

Karabasan zehrinin vücudun tamamına yayılmasının ne kadar sürdüğünü hatırlamaya çalıştım. Bir gece? Bir gün? Daha kısa bir süre?

Parviz sakalını sıvazladı. "Gün ışığını boş yere harcıyoruz."

Haklıydı. Ayağa kalkması için vücudumu Jin'in omzu-

nun altına sokmaya çalıştım. "Yardım et de onu bir deveye bindirelim."

Parviz, budalanın tekiymişim gibi kaşlarını çatarak bana baktı. Gerçi artık erkek olmadığımı bildiğinden, muhtemelen budala olduğumu düşünüyordu. "O ölü sayılır. Ölüler yalnızca fazladan ağırlıktır."

"Jin daha ölmedi." Kız olduğum anlaşılmasaydı bana yardımcı olacaklarını hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum. "O olmasaydı bu kervandaki herkes çoktan ölmüştü."

"Biz de güvenli bir yere ulaştığımızda onun şerefine kadeh kaldıracağız." Parviz kararlılığını koruyordu. "Ama o ana dek suyumuzun çok az olduğunu unutma. Bir sonraki şafağı görecek kadar yaşamayacak birine yardım etmeye çalışmamız anlamsız. Burada kalıp onunla birlikte ölebilirsin. Ya da bizimle gelirsin. Ama kararını bir an önce versen iyi olur."

Parviz haklıydı. Jin zaten ölmüş sayılırdı ve ben de kimsenin uğruna çölde ölmeyeceğime yemin etmiştim. Jin'e bir keresinde uğruna ölünecek biri olmadığını bile söylemiştim. Izman'a doğru yola çıkmışken kimsenin uğruna ölemezdim.

Onu kolayca bırakabilirdim.

Hayır. Buradan Jin'den bahsediyorduk. Onu bırakmam imkânsızdı. Dassama'ya yaklaşırken korkuyordum çünkü Jin'le yollarımızın ayrılmasını istemiyordum. Jin'in yanında kalmayı, Izman'a ulaşmaktan daha çok istiyordum. Çölde onunla yaşadığım hayattan hoşlanmıştım. Eşit gibiydik. Birbirimize uygun gibiydik. Kolaylıkla ayrılamayacak kadar birbirimize dolanmıştık.

Dassama'nın harabelerini düşündüm. Jin ölürse, Gallan'ların ne yaptığına dair haberleri halkına ulaştıracak biri kalmazdı. Çöl kimseye merhamet göstermediği gibi, merhamet de hak etmiyordu. Zayıfları doğrudan öldürmediği zamanlarda, onları ölüme terk ediyordu.

Ama başka bir ülkeden gelen Jin için bu geçerli olamazdı. Jin bu çöle ait değildi. En azından burada can verecek kadar değildi. Burada artık her ne yapıyorsa, kendi canını kurtarmak isteyen bir çöl kızı tarafından ölüme terk edilmeyi hak etmiyordu.

Tamid gibi. Noorsham gibi.

"İsterseniz medeniyete, isterseniz cehennemin dibine gidin. Umrumda değil." Ayaklarımın altındaki kumların çekildiğini, Izman'ın uzaklaştığını hissediyordum. "Onu burada ölüme terk etmeyeceğim."

On Altıncı Bölüm

Jin'in kemerinden bıçağını çıkardım. Merhametle korkaklık arasında bir fark vardı ve korkaklar yollarına devam etmişlerdi. Bıçağı yaraya bastırdığımda dışarı sızan kapkara zehir bıçağın üzerinde süzülmeye başladı. Yaraya bir kez daha bastırmadan önce bıçağı gömleğime sildim. Ensem güneşte kavrulana, yaradan zehirden çok kan çıkmaya başlayana dek bunu yapmaya devam ettim.

"Jin!" Suratına bir tokat attım. Göz kapaklarını sıktığını fark ettiğimde ona bir daha vurdum. Bu defa gözlerini açtı. "Jin!" Omuzlarını kavradım. "Sakın uyuyayım deme!"

Gözlerini beni görebilecek kadar aralamıştı. "Ben... nerede..." dedi, zayıf bir sesle.

"Kervan yola devam etti." Olduğum yere oturdum. Medeniyete ulaşmak, yardım ve ilaç bulmak için çölde Deve-

nin Dizleri'nin bıraktığı izleri takip etmek zorundaydık.

"Sense... buradasın?" Gözlerini kısıp bana baktığı birkaç saniyenin ardından çok da neşeli olmayan bir kahkaha attı. "Ya rüya görüyorum ya da çoktan öldüm."

Konuşmaya devam etmesini sağlamak zorundaydım. "Beni rüyalarında görüyor musun?"

"Rüyalar... kâbuslar... emin değilim." Sanrı olmadığımdan emin olmak istermiş gibi elini uzattı. Çeneme dokunan elini tutup omzuma attım.

"Hadi. Ayağa kalktığını hayal et." Omzumu kolunun altına geçirip onu ayağa kaldırdım.

Bana Xicha dilinde bir şey söyledikten sonra, hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi buna güldü. Kafası yerinde değildi belki ama en azından artık ayaktaydı. Öne doğru bir adım attığımda o da beni takip etti.

Jin anlaşılmaz sözcükler mırıldanmaya başladığında bir süredir yürüyorduk. Başka dillerden sözcükler. Bilmediğim adlar. Gerçi bu adlardan birini tanımıştım. *Sakhr.* Zehirle bulanan zihni aramızdaki eski şakada geçen adı da tekrarlamıştı. Bu şekilde konuşmaması için onu ikna etmeye çalışsam da, bir sanrının içinde çok uzaklara gittiği belliydi. Ama onu yürütmeye devam edebildiğim sürece, başka bir şey hakkında endişelenecek gücüm yoktu.

Artık kumların üzerinde kervanın izlerini takip etmediğimizi anladığımda güneş tam tepemizdeydi. Kafam karışmış bir halde arkama döndüm. Fark etmeden yoldan mı çıkmıştık? Güneş bu sabah sağ tarafımızda doğmuştu. Hâlâ kuzeye doğru gidip gitmediğimizden bile emin değildim. Aslına bakılacak olursa, nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu.

"Kaybolduk."

Yere çöken Jin başını dizlerinin arasına soktu. Güç bela, cebinden güneş ışığında parıldayan bir şey çıkardı. Bozuk pusulaydı bu.

"Al." Pusulayı elime tutuşturdu. "Kaybolmadık."

Bozuk bir pusulanın gerçekten işimize yarayacağını düşünüyorsa aklını kaybetmiş olmalıydı. İçimde bir şeyin kırıldığını hissettim. İkimiz de burada ölecektik. Çölde kaybolmak demek, ölmek demekti. Karanlıkta saklanan şeyler sizi haklamazsa, bunu güneş yapardı.

"Jin." Onu uyanık tutmak için yanına oturdum. "Jin, bu pusula kuzeyi göstermiyor. Bunu takip edersek bizi nereye götürecek?"

Jin'in, bilincini korumak için mücadele verdiğini görebiliyordum. Vücudu, Karabasan'ın zehriyle çarpışıyordu. "Yardım alabileceğimiz bir yere... çok uzak değiliz."

"Nereye uzak değiliz?" diye üsteledim. Ama Jin'in buna yanıtı, anlamadığım Xicha dilinde bir sözcük oldu. Artık dedikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kumların üzerinde, elimdeki pusulaya doğru eğildim. Pusulanın oku batıyı gösteriyordu. Dev Vadisi'ni. Çöl sıcağının neden olduğu ince siste kumların sona erdiği noktayı görebiliyordum. Yüksek bir tepenin ucuna doğru yol alıyorduk. *Lanet olsun.* Hangi istikamette öleceğimizin ne önemi vardı ki?

Kanyonun dibine inmek, yukarıdan bakmaya kıyasla çok daha zordu. Dahası, indikten sonrasında yola devam etmek de imkânsız görünüyordu. Jin hâlâ yürüyebiliyordu ama attığı her adımda ağırlığını bana daha çok vermeye başlamıştı.

Vadinin tepesindeki keskin bir kayaya çarptığım ko-

lumda fena bir kesik vardı. Zemine inerken sert bir şekilde çarptığım başka bir kaya yüzünden de kaburgalarımdan birinin kırıldığını tahmin ediyordum. Bu iki ciddi yara dışında başka şeyler de vardı ama bunları kafaya takacak halde değildim. Vücudumun geri kalanı, Jin'in ağırlığının altında acı çekmekle meşguldü.

En azından vadinin dibinde su vardı.

Dev Vadisi, çölün teninde derin bir yaraya benziyordu ve vadinin dibinde, açılmış bir damarı andıran sığ bir akarsu vardı. Jin'i yere oturtup ellerimi suya soktum. Ellerimdeki kanı temizledikten sonra yüzümü suya soktum ve ardından mümkün olduğunca hızlı bir şekilde su içtim.

Birleştirdiğim avuçlarımı suyla doldurup Jin'e döndüm. "Jin." Jin'in başı arkaya düşmüştü. Bakmak istemediği bir şeyin karşısındaymış gibi gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Ama bu şey her neyse, zihninin içindeydi. "Jin." Avuçlarımı ağzına dayayıp suyu ona zorla içirmeye çalıştım.

Geri yere oturup bacaklarımı suya soktum ve pusulayı çıkardım. En azından, şu ana dek öfkeye kapılıp onu parçalamamayı başarmıştım. Pusulanın oku kanyonun dibindeki doğal labirenti gösteriyordu ama elbette, ne kadar uzağa gitmem gerektiğini söylemiyordu. Jin de bana herhangi bir şekilde yardımcı olabilecek durumda değildi. Yani bunu anlamanın tek bir yolu vardı.

Kanyonun duvarlarında yankılanan sesi duyduğumda Jin'i ayağa kaldırıyordum. Taş zemin üzerinde toynak sesleri. Vadide bize doğru gelen biri vardı. Anlık bir kararsızlığın ardından saklanmak için hareketlendim. Jin'in bütün ağırlığı omurgama yüklenmişti; acı verici

ölçüde yavaş ilerliyorduk. Bazen birlikte yürüyüp, bazen de Jin'i çekerek labirente yöneldik. Attığımız her adımda toynak sesleri de yükseliyordu. Çok yavaştık. Gelen her kimse, bizi görmeden önce saklanmamız gerekiyordu. Kanyonun derinlerine giren patikalardan birinin ağzına ulaştığımızda, diğer bir patikadan mavi Gallan üniformalı bir asker çıktı.

Fahali'deki Gallan'ları aklımdan atamadığımdan, askeri gördüğüm anda bütün vücudum buna isyan etti. Generalin kızın kafasına silahını dayadığı an hâlâ gözlerimin önündeydi. Ama şu anda, soluk soluğa kalmış bir halde, kanyonun gölgesinde saklandığımız yerde, atından inerek su içmek için dizlerinin üzerine çöken askeri izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Amani..." Jin'in en sonunda açtığı gözlerinin bir an için bana odaklandığını fark ettim. "Bizi bulmamalı.. eğer bulursa..."

Asker başını kaldırıp bizden tarafa baktığında elimi Jin'in ağzının üzerine kapadım. "Bizi bulamayacak," diye fısıldadım.

Susuzluğunu gideren asker atına geri binerken sessizce beklemeye devam ettik. Atının üzerine çıktığında boynunda asılı olan, gümüş gibi parıldayan bir şeyi çıkarıp bir ucunu ağzına dayadı. Kanyon duvarlarında keskin bir düdük sesi yankılandı. Asker yankının sona ermesini bekledi. Az sonra buna bir başka düdük yanıt verdi. İkincinin yankılanması sona erdiğinde, üçüncü bir düdük sesi geldi.

Bir arama ekibiydi bu. Ya bizim peşimizdelerdi ya da başka bir şeyin. "Bizi bulamayacaklar," diye tekrarladım.

Sesim o kadar alçak çıkmıştı ki, bunu Jin'e mi söylediğimden, yoksa dua mı ettiğimden bile emin değildim. "Bizi bulamayacaklar."

Birkaç saatlik yürüyüşün ardından biraz dinlenmek için mola vermek istedim. Kayalık duvara sırtımı yaslayıp soluklanmaya çalışırken, Jin de yere çöktü. Girdiğimiz iki patikanın da hiçbir yere çıkmadığını fark edip geri dönmek zorunda kalmıştık. Pusulayı göğsüme bastırdım. Hâlâ pusulanın okunu takip ediyordum ama başımın dönmesini durdurmak zorundaydım. Attığım her adımın beni Gallan askerlerine biraz daha yaklaştırdığını hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Bir başka labirentin sonunda karşımızda bir kez daha kayadan bir duvar bulduğumuzda güneş batmaya başlamıştı. Ama bir yere çıkmayan diğer patikalara göre burada farklı bir durum vardı.

Burada kanyonun duvarına, zeminden gözümün görmediği en tepelere dek, neredeyse saldırgan denecek ölçüde parlak renklerle resimler yapılmıştı. Hayvana dönüşen, sarı saçlı bir kız. Bulanık bir su kütlesine doğru koşan kıpkırmızı bir Cin. Etrafı iblislerle çevrilmiş, mavi tenli bir adam. Dünyayı ortasından ikiye ayırarak, şu anda bulunduğumuz vadinin ölçülerinde bir yarık açabilecek, şiddetli bir savaş. Ve saçlarının yerinde kıvrılan yılanlar olan, dans eden bir kızla, boynundan ayrılmak üzereymiş gibi görünen kafasını sallayan bir iblisin arasında, boyalı bir kapı vardı. Pusulaya baktığımda okun

dümdüz ileriyi gösterdiğini gördüm.

Cinlerin dünyalarına, bulutlardaki gizli alemlerine, kumdan evlerine dair hikâyeleri dinleyerek büyümüştüm. Cinlerin krallıklarının kapıları ancak kilide gizli bir sözcük fısıldanarak açılabilirdi. Asi Prens'in kampının bu boyalı kapının ardında olduğuna son louzi'me dek bütün paramı yatırabilirdim.

Parmağımı kapının dış hatlarında gezdirdiğimde sert taş yüzeyi hissettim. Doğru parola fısıldanmadığı sürece taş olarak kalmaya devam edecekti. Eski hikâyelerdeki gibi.

Belki de yalnızca, annesinden dinlediği hikâyelere gereğinden fazla anlam yüklemek gibi kötü bir alışkanlığı olan, hayalperest bir kızdım.

"Jin." Omuzlarından tutup onu sarstım. Susuzluktan kurumuş boğazım yüzünden sesim çatlak çıkıyordu. "Jin, uyan. Uyanman lazım. Parolaya ihtiyacım var."

"Kayıp mı oldunuz?" Bu sesle olduğum yerde buz kestim. Saatler önce gördüğümüz Gallan askeri birkaç adım ilerimizde, kendini beğenmiş bir ifadeyle bize bakıyordu.

Çaresizliğin dibine vurmamış olsaydım korkuya kapılabilirdim. "Bizi nasıl buldun?" Sesim hâlâ çatlaktı.

"Seni vurmak zorunda bırakmadan ayağa kalk," dese de, elinde silah göremiyordum. Miraji dilini mükemmel bir şekilde konuştuğu da dikkatimden kaçmamıştı.

Burada yanlış olan bir şey vardı.

"Neden gelip beni sen kaldırmıyorsun?" Gölgelerin içindeydi. O anda çenesindeki taze kan lekesini fark ettim. "Yoksa gün ışığından mı korkuyorsun, Tendeğiştiren?"

Bunu dediğim anda yüzü değişti. İnsanlığın zerresini taşımayan bir insan yüzüne bakıyordum artık. Gal-

lan askerinin yüzünün ardına saklanan Tendeğiştiren keskin dişlerini gösterdiğinde, askerin onun son kurbanı olduğunu düşündüm. Dehşet içinde, gölgelerin en ucuna gelene dek ilerlemesini izledim. "Seni şimdi yemek çok güzel olurdu," dedikten sonra dişlerinin arasından uzun, kapkara dilini çıkardı. "Çok acıktım. Yabancının etini yememe rağmen. Sen de lezzetli görünüyorsun. Ama birkaç saat daha bekleyebilirim."

"Geberene dek bekleyebilirsin. Gece çöktüğünde buradan gitmiş olacağım." Jin'in kolunu ağrıyan omzuma attım. Yola devam etmemi sağlayacak bir şey varsa, o da bir Tendeğiştiren'di.

"Nereye gideceksin, mavi gözlü kız?" Tendeğiştiren'in yüzünde aç bir gülümseme belirdi. "Köşeye sıkıştın." Gözlerim, geldiğim yöne kaydı. Burada oturduğum kısa sürede, güneş gökyüzündeki ilerleyişine devam ederek vadinin girişini gölgede bırakmıştı.

Jin'le, güvende olduğumuz güneş ışığının hâkimiyetindeki son kısımda duruyorduk.

"Açıl!" Elimi sert bir şekilde kapıya vurdum. "Açıl. Beni içeri al." Boyalı kapının taştan yüzeyi kıpırdamadı. Parolanın bariz bir sözcük olmadığına emindim ama bunu denemeden ölmeye niyetim yoktu.

"Seni bir süre hayatta tutacağım." Tendeğiştiren, gölgelerin sınırında volta atıyordu. "Böylelikle, etini ısırırken o güzel gözlerinle beni izleyebilirsin ve ben de çığlıklarını dinlerim." Öldürdüğü Gallan askerinin ağzını

çarpıtarak güldüğünde, gözüm keskin dişlerine takıldı. Dikkatimi ona vermemi istiyordu. Gölgeler durduğumuz yere öylesine yakınlaşmıştı ki, Tendeğiştiren neredeyse tepemde dikiliyordu. Ona değmemek için dirseğimi karnıma doğru çektim. Işık bu yaratığı yakardı. Ama geçen her saniyeyle birlikte hava biraz daha kararırken sabırla beklemekten başka bir şey yapması gerekmiyordu.

Zamanım hızla azalıyordu.

Taştan duvarın önündeydim. Burada ölüp gidecektik. Tozluyol'dan kaçmış, bir trenden atlamış, çölü aşmış, Fahali'den ve Karabasanlardan canımızı kurtarmıştık. Demek hikâyemin sonu burada gelecekti. Bir kanyonda, aç bir kulbastının ellerinde ölecektim.

Hikâyeler. Bitkin zihnimde hikâyeler dönüyordu.

Sakhr.

Jin, o hikâyedeki adı yanlış anımsıyordu. Hikâyeye göre, adı söylendiği zaman Cin yardıma geliyordu. Bu ad, krallığının kapılarını açıyordu. Jin birkaç saat önce de adı yanlış söylemişti. Karabasan'ın zehri zihnini bulandırdığından anlamsız sözcükler söylerken.

Kapıya daha da yaklaştım. Kendimi aptalın teki gibi hissetsem de, beni canlı canlı yemek isteyen bir Tendeğiştiren dışında burada ne yaptığımı görecek kimse yoktu ve yaratığın ne düşündüğü de umrumda değildi. Ağzımı kapı resmindeki kilide yaklaştırıp fısıldadım. "Sakhr." Nefesimi tuttum.

Hiçbir şey olmadı. Sırtımı kapıya yasladığımda son umudum da tükenmişti.

Güneş ihanet etmeyi sürdürüyordu. Bir saniye önce durduğumuz aydınlık nokta, şimdi gölgedeydi. Tendeğiş-

tiren'in eli de gölgelerle birlikte yaklaşıyordu. Yaratığın uzun pençeleri koluma dokunduğunda, tenimde beş uzun, kanlı iz belirdi.

Dişlerinin boynuma yaklaştığını gördüğümde Jin'in bana öğrettiği şeyi hatırlayarak ondan kurtulmaya çalışmadım. Aksine, ağırlığımı canavara verdim. Tendeğiştiren'in dişleri etime girerek omzumu yardı. Vücuduma korkunç bir acı dalgası yayılırken yaratıkla birlikte yere devrildik.

Yaratığı üzerimden itip kendimi boyalı kapıya doğru attım. Kanım, leopar sırtındaki bir kızı gösteren resmi lekeledi. Ölmeden önce insan çok önemsiz detayları fark edebiliyordu.

O anda, taşa sürten taşın çıkardığı tiz ses kulaklarımı doldurdu. Birkaç saniye önce boyalı kapının olduğu yerde açılan kemerli geçitte hayatımda gördüğüm en etkileyici kız duruyordu. Zaten güzeller güzeli bir bebek olarak doğmuşken, bugüne dek yeryüzüne gelmiş canlıların en mükemmeli olması için üzerinde itinayla çalışılmıştı sanki. Yüzü çöl düzlüklerini ve kum tepeciklerini andırsa da, koyu renk gözlerinde yumuşak bir bakış yoktu. Önündeki manzaraya tepeden bakarken yüzüne düşen kara saç telleri kirpiklerine değiyordu. Kumların üzerinde baygın yatan Jin'i gördüğünde kaşlarını kaldırdı. Ardından Tendeğiştiren'e baktı. Arkasına uzandı. Geri döndüğünde her elinde bir pala olduğunu gördüm. "Pençelerinde kan var." Tendeğiştiren, kızın üzerine atıldı.

Kız, Jin ya da bugüne dek gördüğüm hiçbir asker gibi hareket etmiyordu. Birinin eline kılıç verdiği bir fırtına gibiydi. Kulbastı kendisi için hiçbir şey ifade etmiyormuş

gibi kayıtsız bir havada yana kayarken, sağ elindeki pala yaratığın kolunu yardı. Canavar hırlayarak etrafında dönerken, kızın sol elindeki pala karnına, sağ elindeki pala ise boynuna girdi. Tendeğiştiren'in taşıdığı çalıntı yüzün gözleri açıldı. Bir an, onun için üzüldüğümü hissettim. Öylesine insan gibi görünüyordu ki... Keskin dişlerle dolu ağzı açık kalmıştı.

Kız, palaları yaratığın bedeninden çıkardı. Palalar kulbastının kapkara kanıyla kaplıydı. Yaratık cansız bir şekilde yere devrildi.

"Parolayı söyleyen sen olmalısın," dedi kız.

Yanıt vermek için ağzımı açtım.

Her şey kararmadan önce aklımdan geçen son düşünce çok fazla kan kaybettiğim oldu.

On Yedinci Bölüm

Gözlerimi açtığımda karşımda yıldızları buldum. Sımsıkı kapadığım gözlerimi bir müddet sonra yeniden açtığımda yıldızların üzerimi kapatan çadıra dikildiğini fark ettim. Sarı kumaş üzerindeki takımyıldızlar lamba ışığında parıldıyordu. Doğrulmak için hareketlendiğimde kolum buna acıyla karşı çıktı. Başım dönüyordu. Kendimi ölü gibi hissediyordum. Herhalde canlı olmanın insana sağladığı ayrıcalıklardan biri de böyle şeyler hissedebilmekti.

Başımın dönmesinin durması için bekledim. Kolum, bileğimden omzuma dek sarılmıştı. Sargı bezleri, bal ve tanımadığım bir başka koku taşıyordu.

Yanımdaki Jin, dirseklerine dek çekilmiş kalın bir battaniyenin altında kıpırtısız yatıyordu. Çıplak göğsü terle

kaplanmıştı. Onu da sargı bezlerine doladıklarından yaralarını göremiyordum. Ama nefes alırken göğsünün hafifçe inip kalkması şimdilik rahatlamam için yeterliydi. Hayattaydı. İkimiz de hayattaydık. Etrafıma doğru düzgün bakabilmek için dirseklerimin üzerinde doğruldum.

Köşede bir yabancı uyukluyordu. Jin'in yaşlarında, yuvarlak yüzlü, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kıvırcık kara saçları gözlerinin önüne düşmüş bir delikanlıydı bu.

Çocuğu uyandırmamak için yavaşça doğruldum. Yaralarımın sarılması ve zincire vurulmamam olumlu işaretler gibi görünüyordu. Ama beni tedavi etmeleri onlara güvenebileceğim anlamına gelmiyordu. Onlar artık her kimse...

Gömleğim yenisiyle değiştirilmişti ama sarığım hâlâ belime bağlıydı. Pusula da yanımda duruyordu. Büyük bir iç rahatlamasıyla pusulayı elime aldım.

Gözlerim şişelerle sargı bezlerinin oluşturduğu küçük yığına kaydı. Yığının içinde tıbbi müdahelelerde kullanılan türden bir de bıçak vardı. Üzerinde kurumuş kan olan bıçağı aldım. Nerede olduğumu anlamam gerekiyordu ve bunu silahsız yapmaya niyetim yoktu.

Uyuyan çocuk, atlatmak için kolay bir muhafızdı. Çadırdan dışarı başımı uzattığımda yüzüme vuran gün ışığı bir an için gözlerimi kör etti.

Ben uyurken biri dünyayı boyamıştı.

Çölde taşların arasında büyümeye çalışan bodur bitkilerin renginin her yerde tozlu yeşil olduğunu sanırdım. Buradaysa, çöle karşı mevcudiyetini korkusuz bir şekilde ortaya koyan canlı bir renk vardı. Kampın üzerinde yükselen sarp kayalıklar altın rengindeydi. Karşımda,

renk ve hayatla canlanmış, insanların dolandığı bir vaha vardı. İlk bakışta buranın, yüz civarı ruhun yaşadığı Tozluyol kadar bir yer olduğunu düşündüm. Ama burayı Tozluyol'la karşılaştırmak, Burakları eşeklerle karşılaştırmak gibiydi. Kampın tam ortasına, gökyüzünü yırtacak kadar yükselen, altın ve kırmızı renklerde bir kule dikilmişti.

Bu olağanüstü manzara karşısında, bacaklarım yere çökmem için beni zorlamak yerine yürümeye karar verdi. Bir elimde pusula, diğerinde bıçak vardı. Bıçağın ne kadar işime yarayacağına dair fikrim yoktu. Ya aşırı kan kaybettiğimden ya da bu yerin ezici yabancılığından, başım dönüyordu. Bacaklarım benden bağımsız hareket ediyordu sanki. Birkaç adım atıp vahaya girdiğimde sıcak kumların serinlediğini hissettim.

Dalları portakallar, narlar ve tanımadığım başka meyvelerle aşağı sarkmış ağaçların altından geçtim. Yeterince yakından baktığım takdirde dünyanın kalbinin atışını göreceğimi düşündürecek kadar berrak ve derin göletlerin etrafı bu ağaçlarla kaplıydı.

Pusulanın iğnesi dosdoğru vahanın içini gösteriyordu. Ağaçların arasına rengarenk çadırlar kurulmuştu. Çadırların bazıları destek için ağaçların gövdelerine dayanmışken, bazılarının uçları dallara bağlanmıştı.

Ve insanlar... Gördüğüm herkes, dünyanın ilk günlerinde doğmuş gibi görünmelerini sağlayan renklerde kıyafetler içindeydi. Bir göletin etrafındaki birkaç kişi çamaşır yıkayıp çene çalıyordu. Yanlarından geçerken bana bakmadılar bile. Tendeğiştiren'i öldüren kızın, ellerinde tahta kılıçlar olan yarım düzine insanın başında olduğu-

nu gördüm. Bir tür ordu talimi yaptıklarını düşündüm. Onlara bakarken az kalsın, benden küçük iki oğlanın üzerine basacaktım. Çocuklar bombaya benzeyen bir şeyle oynuyorlardı. Başlarını kaldırıp bana baktılar.

"Etrafımızdan dolanmak isteyebilirsin," dedi çocuklardan biri.

"Bizse yalnızca kendi ellerimizi havaya uçurmak istiyoruz." Diğer çocuk konuştuğunda, onun oğlan olmadığını fark ettim. Saçları kısacık kesilmiş, gölgesi olamayacak kadar sıska bir kız çocuğuydu bu. İkisi de bir yabancıyla karşılaştıkları için endişelenmiş gibi görünmüyordu. Belki de büyülü bir kapınızın olması sizi yersiz şüphelerden arındırıyordu. Nereye gittiğimi bilmeden, güvende olmak için çocuklardan uzaklaştım.

Ağaçların sona erdiği noktada, kumluk, geniş bir açık alana adım attım. Karşımda hayatımda gördüğüm en büyük çadır duruyordu. Yetişkin bir adamın boyunun iki katı yüksekliğe sahip bu çadır, kamp nüfusunun yarısının sığabileceği kadar büyüktü. Aslında uyumak için kullanılan bir çadırdan çok, bir pavyonu andırıyordu. Kırmızı renkteki çadır bezinin üzerine devasa bir güneş dikilmişti.

Bu, Jin'in dövmesindeki güneşin aynısıydı.

Biraz daha yaklaştığımda çadırda birinin olduğunu gördüm. Geniş çadırın içinde küçük görünmesi gerekirken, bir şekilde içeriyi güneş ışığı kadar doldurabilmişti. Bir masanın üzerine eğildiğinden ancak başının üst kısmını görebiliyordum. Ellerini devasa bir haritanın üzerine dayamıştı. Masadaki diğer kâğıtların üzerine rüzgârla uçmamaları için taşlar, boş fincanlar, silahlar konmuştu.

Masada bir de hırpalanmış, pirinçten bir pusula vardı.

Elimdeki bıçaktan yansıyan güneş ışığı çadıra vurduğunda, genç adam arkasına dönüp gözlerini üzerime dikti. İrkilmişti.

Olduğum kişiye (bir pavyonun girişinde dikilen, toza bulanmış, yaralı, kanlı, saçlarına kum taneleri yapışmış, dilini yutmuş gibi görünen bir kız) değil de, burada olmak için her türlü hakka ve nedene sahip birine bakıyordu sanki.

"Yaralanmışsın." Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Ne demek istediğini anlamadığım kısa bir anın ardından, sargı bezlerimin arasından süzülen kanı fark ettim.

Gözleri elimdeki bıçağa kaydığında, aklıma gelen tek şeyi yapıp bir barış işareti gibi diğer elimdeki pusulayı kaldırdım. "Bende bu var."

"Ah." Endişeli ifadesinin yerini anlayış aldı. "Sen, Shazad'ın kardeşimle birlikte getirdiği kızsın."

Bir şey daha söylese de ben *kardeş* sözcüğünde kalmıştım.

Sözcük, bildiğimin haricinde başka bir anlam arıyormuş gibi kafamın içinde hoplayıp zıplıyordu.

Genç adam bir şey daha söyledi ama ben aynı sözcükte kalmıştım.

Kardeş.

Zihnim başka bir açıklama oluşturmak için çabalasa da kastettiği tek bir kişi olabilirdi.

Kardeşi, Jin'di.

"Peki sen kimsin?" diye sordum, kim olduğunu tahmin etmeme rağmen.

Şaka yapıp yapmadığımdan emin değilmiş gibi, yü-

zünden kararsız bir gülümseme geçti. Bu, Jin'in gülümsemesine hiç benzemiyordu. "Adım Ahmed."

Tam adını söylememişti. Demek istediğim, adının Prens Ahmed Al'Oman Bin Izman olduğunu söylememişti. Asi Prens. Miraji tahtının gerçek varisi. Kamp ateşlerinin başında hikâyeleri anlatılan; çölde devrim haykırışlarına ilham kaynağı olan genç prens.

Asi Prens'in nasıl görünmesi gerektiğine dair çok düşündüğümü söyleyemezdim ama bugüne dek karşıma çıkan çöl çocuklarından farksız bir görünümünün olmasını da beklemiyordum. Gençti. Kara saçlar, güneşte yanmış bir ten, yüzüne güçlü bir hava katan kare şeklinde bir çene, tıraşlı bir yüz. Güneş sembolü taşıyan bu pavyonda, kendisinden iki kat yaşlı olan Sultan'ın otoriter havasını taşıyordu. Bu onun güneşiydi. Jin'in kalbinin üzerindeki dövme yabancı bir ülkenin güneşi değildi. Bu, isyanın güneşiydi. Kardeşinin isyanının.

Yeni bir şafak. Yeni bir çöl.

Bunun anlamı Jin'in de prens olduğuydu.

Jin, kırılan burnunu kardeşinin düzelttiğini, Izman'da doğduğunu ama Xicha'da büyüdüğünü söylemişti.

Ama bana bir prens olduğundan hiç bahsetmemişti.

Demek ki bir prensle öpüşmüştüm.

Boynumun yanına dayanan silah namlusuyla düşüncelerimden sıyrıldım. "Bıçağı bırak," dedi bir kız. "Hayatını kurtardığım için bana bu kadarını borçlusun."

Karşı koyma güdüsü içimde kıpırdansa da, vücudum bu güdünün peşine takılamayacak kadar yorgundu. Parmaklarımı açmamla bıçak ayaklarımın dibine düştü. Boynumdaki silah çekildi ve Tendeğiştiren'i öldüren kız

karşıma geçti. Elindeki silah hâlâ bana dönüktü. Ahmed, kızın adının Shazad olduğunu söylemişti. Kız sesini yükselterek, "Bahi, onu buldum," dedi.

"Ah, Tanrı'ya ve bütün İlk Varlıklara şükürler olsun." Pavyona giren çocuk, uyandığımda başımızda uyuklayan kıvırcık saçlı oğlandı. "Yemin ederim, yalnızca birkaç saniye uyuyakalmıştım." Çocuğunu azarlayan bir anne gibi parmağını bana doğru salladı. "Biri hayatını kurtardıktan sonra onu bırakıp kaçmak hiç de nazik bir hareket değil."

"Bunu ilk kez yapmıyorum," dedim. Hızla çalışan aklımda bir sürü düşünce dönse de, kendisine doğrultulmuş bir silahın karşısında insan esasen bu duruma odaklanıyordu.

"Sen uyurken bir kızın yanından kaçması da ilk kez olmuyor," diye mırıldandı Shazad, Bahi'ye bakarak. Bunu ikisi dışında ancak benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle söylemişti. Kapıda Tendeğiştiren'i öldürürken bunu fark etmemiştim ama kızın kuzeyli aksanı Komutan Naguib'in aksanı kadar keskindi. Bu aksan bende, ayaklarımın dibinde duran bıçağı alma isteği uyandırıyordu.

"Beni vuracak mısın, vurmayacak mısın?" dedim, kızın aksanıyla alakasız aksanımla. Gözlerim namludaydı. "Gerçi beni vurursan, hayatımı boş yere kurtarmış olursun."

Shazad kaşlarını kaldırıp bir süre beni inceledikten sonra silahı indirdi.

"Vay!" dedi, kıvırcık saçlı Bahi. "Bu kadar kolay vazgeçtiğini hiç görmemiştim. Sanırım senden hoşlandı."

Çocuğu duymazdan gelen Shazad, "Parolayı biliyordu," dedi. "Jin ona güvenmiş olmalı."

Sakhr. Parola buydu.

"Ama parolayı söylediğimde kapı açılmadı."

"Kapı yalnızca içeriden açılır," dedi Shazad. "Burayı inşa eden Cin'in gerçek adını bilen bir fani kapıdan geçebilmek için parolayı söylediğinde, içerideki bizlerin bundan haberi olur. Buranın hikâyesini, Cin'in gerçek adıyla birlikte, çok eski bir kitapta bulduk. Şanslıymışız ki, Izman'dan kaçmak zorunda kalıp buraya geldiğimizde hikâye gerçek çıktı."

"Peki sizi içeri kim aldı?" diye sordum.

"Uçabiliyorsan, içeri girmenin başka yolları da var." *Ya da tırmanmak istersen.* Etrafımızı çeviren sarp kayalıklara baktım. Yolu bilen biri, kanyonun tepesinden buraya ulaşabilirdi. Fahali'deki Gallan'ların buraya girmenin yolunu bulmalarının ne kadar süreceğini düşünmeden edemedim.

"Affedersin..." diye söze giren Ahmed, susup bana baktı.

"Amani," dedim.

"Amani." Masanın etrafından dolandı. "Yorgunsun. Oturup bir şeyler yemek..."

"Bahi!" Bu sesle herkes başını çevirdi. Benden küçük bir kız içeri girdi. Koyu mor saçları, yumuşak dalgalar halinde dökülerek, panik ifadesi taşıyan yuvarlak yüzünü çevrelemişti. "Abime bir şeyler oluyor. Jin, uykusunda anlaşılmaz şeyler söylüyor."

Bir sözcük daha. *Abi.*

Bu kız Jin'e, Asi Prens'e göre daha da az benziyordu.

"Bu normal," dedi Bahi. "Şu anda vücudundan Karabasan zehrini atıyor."

"Emin misin?" Mor saçlı kızın yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Delila." Prens, teskin etmek için küçük kız kardeşine uzandı.

"Sen Cin'in kızısın!" dedim, birdenbire. Neyin gerçek, neyin kamp ateşlerinin etrafında duyduğum hikâyelere ait olduğunu hatırlamaya çalışmaktan başım dönmeye başlamıştı. "Sen hikâyedeki kızsın!"

Delila bir an için endişelendiği konuyu unutmuş gibi göründü. Saklamak istermiş gibi, mor saçlarını omuzlarının arkasına attı.

"Keskin dişler, pullar filan görmeyi mi bekliyordun?" Prens Ahmed bu komik bir şakaymış gibi gülse de, sesinde ihtiyatlı bir ton da vardı.

"Aslında kanatlarla boynuzlar görmeyi bekliyordum," dedim, şakayla karışık. Tozluyol'da, prensin canavar kız kardeşinin öyle göründüğü anlatılırdı. Küçük kız utanarak gözlerini indirirken, başının etrafında havanın, çöldeki sıcak hava dalgası gibi kırıldığını fark ettim. Gözlerimin önünde saçları morluğunu kaybederek kapkara oldu. Küçük kız saçlarıyla oynarken, söylediğim şeyler yüzünden pişman oldum.

"Gene de gidip Jin'e bakayım," dedi Bahi, boynunu kaşıyarak. Ortamda oluşan gerginlik nedeniyle yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. Boynunu kaşırken avcuna mavi mürekkeple, içinde karmaşık sembollerin olduğu mükemmel bir daire çizildiğini fark ettim.

İçimin ezildiğini hissettim.

"Sen bir Kutsal Adam'sın." Tozluyol'da, kurşun yaralarımızı ve kaybettiğimiz parmaklarımızı kendimiz tedavi ederdik. Mübarek Babamızın müdahele etmesi için kolumuzu, bacağımızı ya da bir kova dolusu kan kaybetmemiz

gerekirdi. Onu, dualar edip Tanrı'ya yakarmak dışında çarenin kalmadığı zamanlarda çağırırdık. Bunu biraz tedavi umuduyla, biraz da ölümün kapısında olduğumuzdan yapardık. Bir yerde bir Kutsal Adam'ın olması asla hayırlı bir işaret değildi. Onlar son çareydi.

Sanırım bu düşünceler yüzüme de yansımıştı. "Endişelenme." Bahi diğer elini kaldırdı. Bu elinde dövme yoktu. İki elinde de birbirinin tıpatıp aynısı dövmeler olması gerekirdi. "İyi bir Kutsal Adam değilim."

Bahi dövmeli elini Delila'nın omzuna koyup kızı dışarı çıkarırken kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız endişesinden kurtularak güldü. Bahi'nin kıza ne dediğini bilmek isterdim. Böylelikle içime çöken endişeden ben de kurtulabilirdim. Onu çölde saatlerce taşıdıktan sonra Jin burada ölürse, onu gebertirdim.

"Ona ne oldu?" Prens Ahmed'in aksanı benimkinden daha düzgün ama Komutan Naguib'inkinden daha yumuşaktı. *Naguib.* O da Sultan'ın oğullarından biriydi. Prens Ahmed kadar, o da Jin'in kardeşiydi.

Jin, silahını Naguib'in suratına doğrultmuş ama tetiği çekmemişti. Kendi kanından birini öldürmek günahtı.

"Bunu yanıtlamadan önce, Jin'in tanımam gereken başka bir akrabası kalıp kalmadığını öğrenmek isterim." Hayatım boyunca asla dilimi tutmasını bilememiştim. Aslında kızgın olduğum kişiler bu insanlar değildi.

Shazad homurtuyla güldü. Kendisine yakışmayan bayağı bir gülüştü bu. "Bildiğimiz kadarıyla yok. Gene de, kadınlar söz konusu olduğunda Sultan'ın sağı solu hiç belli olmaz."

Ama Ahmed ne demek istediğimi anlamıştı. "Onun

kardeşim olduğunu bilmiyordun." Bu bir soru değildi.

"Onun isyanın içinde olduğunu bile bilmiyordum." Kendimi küçük düşmüş hissediyordum. Ahmed'le Shazad, insanın tanımadığı birini çölde neden taşıdığını açıklamamı beklermiş gibi bana bakıyorlardı. Jin'le birbirimize dolanmamızı onlara nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum.

"Jin bir fabrikayı patlattı." Bu, hikâyemizi anlatmaya başlamak için iyi bir nokta gibi görünmüştü. Ama aslında değildi. "Bir binayı yakmamızın ardından..." diye ekledim. "Gerçi yangın kaza sayılır." Gülümseyen Shazad'ın yüzü aydınlandı. Benimle ilgili, kendisini memnun eden bir karara varmıştı sanki. Ve ardından anlatmaya başladım.

Dassama'dan bahsederken Shazad'ın gülümsemesi silindi ama ben son birkaç günü hızla anlatırken araya girmedi. Fahali'den, şehirden kaçışımızdan, Karabasanlardan bahsettim.

"Plan yapmamız gerekiyor." Anlatacaklarımı bitirdiğimde, Shazad prensin önündeki haritada Fahali'yi gösterdi. "Demek ki Gallan'larla Sultan bize yaklaşıyor. Peşimizdeler ve ellerinde şehirleri yeryüzünden silebilecek bir silah var." Shazad bana döndü. "Sence bu silahın menzili nedir?"

"Kanyonun tamamını havaya uçuracak kadar değil." Haritada, Dev Vadisi'ni gösteren mürekkeple çizilmiş tırtıklı hatta baktım. Shazad'ın parmağı hâlâ Fahali'nin üzerindeydi. Parmağının diğer yanındaki minik *x*, isyancıların kampını gösteriyordu. Fahali'yle aramızda bir parmak genişliğinde mesafe olması bana güvende ol-

duğumuzu hissettirmiyordu. "Ama net atış yapmalarını ya da büyülü kapınızdan geçmelerini gerektirmeyecek kadar etkili bir silah." Anlık bir kararsızlığın ardından ekledim. "Ayrıca Dassama'da tek bir şarapnel parçası bile göremedim."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Ahmed, haritaya bakarak. Hâkimiyetini kazandığı halde ele geçirmek için yeniden savaşmak zorunda olduğu ülkesini inceliyordu.

"Şarapnel parçası olmaması, bunun tek kullanımlık bir bomba olmadığını gösteriyor," dedi Shazad, durumu prensten önce kavrayarak. "Bu yeni bir şey. Bu silahı defalarca kullanabilirler."

"Yani nerede olduğumuzu kesin olarak bilmelerine gerek yok. Çünkü bizi ilk denemelerinde haklamaları gerekmiyor." Durumu anlayan Ahmed'le Shazad önce birbirlerine, sonra bana baktılar.

"Imin'e ihtiyacımız var," dedi Ahmed.

Az sonra Shazad'la birlikte pavyona gelen kızın dikkat çekici bir özelliği yoktu. Öylesine sıradan bir görünümü vardı ki, onunla ilgili herhangi bir şeyin insanın aklında kalması çok zordu. Sarı gözleri hariç.

"Bir casusa ihtiyacımız var," dedi Ahmed, Imin adındaki kıza. "Fahali'deki Gallan ordusunun içine sızıp bize yaklaşmaya başladıklarında kampa haber yollaman gerekiyor."

"Peki." Kız asık suratla omuz silkti. Ama daha omzunu silkerken değişmeye başladı. Dudakları inceldi, ten rengi soldu, omuzları genişledi, göğsü düzleşti. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısa bir sürede erkeğe dönüşmüştü. Gallan yüzlü bir erkeğe.

Değişmeyen yalnızca açık sarı gözleriyle kıyafetleri oldu. Fahali'de kafasına sıkılan kurşunla öldürülen kırmızı saçlı kızı düşündüm. "Bundan hoşlanmadım," dedi Shazad, casuslarını inceleyerek. "Gözlerin..." Imin gözlerini devirerek Shazad'a baktı. "Bence oraya Delila'yı göndermeliyiz."

"Hayır." Ahmed başını iki yana salladı. "Sanrı çok riskli olur. Gallan kampına bir Cindölü yollamak, bir aslanın inine kuzu yollamaktan farksız. Sanrılar etkisini yitirebilir; biçim değiştirmede böyle bir risk yok."

"Delila en azından izini saklayabilir," diye mırıldandı Shazad.

"Imin gitmeli." Ahmed'in ses tonu, tartışmayı sona erdirdi.

Sonunda pes eden Shazad başını salladı. "Kanyonda üzerinde Gallan üniforması olan ölü bir kulbastı var. Üniformayı al. Shihabian zamanı geri dönüp rapor vereceksin." Peşinden gelmem için bana başını sallayan Shazad, pavyondan çıkmadan ekledi. "Ve kendini öldürtmemeye çalış."

On Sekizinci Bölüm

Shazad'ın peşinden pavyondan çıktığımda bir kez daha altın ışık ve parlak renklerle kör oldum. "Bunu nasıl yaptı?" diye sordum, omzumun üzerinden Imin'e bakarak. "Yoksa o... Tendeğiştiren değil, değil mi?"

"Hayır, hayır. Sana şaşırtıcı gelebilir ama uykumuzda öldürülmek istemiyoruz. Imin, Delila gibi, bir Cindölü," dedi Shazad, bu gayet anlaşılır bir yanıtmış gibi. Prensinkinden küçük ama içinde ayakta durulabilecek kadar yüksek bir çadıra girdik. İçerideki her şey aşırı ölçüde muntazamdı: düzgünce yapılmış bir yatak, üst üste konmuş kitaplar, bir sandık ve yere dizilmiş silahlar. Shazad sandığı açtı. "Al." Bana düz beyaz bir gömlekle kahverengi bir şalvar uzattı. "Bunlar sana olacaktır. Üzerin kanla kaplı."

"Cindölü de ne?" diye sordum, teşekkür etmem gerektiğini biraz geç fark ederek.

"Cindöllerini hiç duymadın mı?" Sandığı kapattı.

"Ben buradan çok uzaklarda doğdum." Prenslerle biçim değiştiren kadınların yalnızca kamp ateşlerinin etrafında anlatılan hikâyelerde olduğu bir yerde.

"Cinlerle fani kadınların çiftleşmesinden doğan çocuklara Cindölü denir," dedi Shazad, sandığın üzerine oturarak. "Kampımızda bir düzine kadar Cindölü var. Aslına bakılacak olursa, Ahmed'in şu anda Cindölü koleksiyonu yaptığını da söyleyebiliriz."

"Bütün Cindölleri biçim değiştirebilir mi?" Kanyonda karşıma çıkan Tendeğiştiren'i hatırladığımda kolumdaki yaranın sızladığını hissettim. Kanla kaplı gömleğimi üzerimden çıkardım.

"Hayır. Kişiden kişiye değişir," dedi Shazad. "Çöl yaratıkları olan Cinler doğal bir sanrı ve manipülasyon yeteneğine sahiptir. Bu yetenekleri çocuklarına da geçer. Sanrılar, aldatma, çöl sıcağı ve rüzgârlarından güç alabilme... Delila gerçekmiş gibi görünen ama dokunamayacağın, havayla oluşmuş görüntüler yaratabilir. Imin, herhangi bir kişinin görünümünü alabilir. Kampta biçim değiştirebilen ikiz kardeşler var. Ama insana değil, hayvana dönüşebiliyorlar. Bir diğeri, insanın zihnine sızarak istediği şeyi görmesini sağlar. Güneş çarpmasının neden olduğu delilik gibidir bu. Kutsal kitaplarda buna Cin yeteneği denir. Bazıları da bunun, Cin izini dengelemek için bir koruma olduğunu söyler."

"Cin izi mi?" Shazad, belli ki kolaylıkla anlayacağımı düşündüğü bu şeyleri anlatırken kendimi cahilin teki gibi hissediyordum.

"Imin'in altın rengi gözleri, Delila'nın mor saçları gibi izler." Yüzüne düşen koyu renk saçlarını arkaya attı. "Bazı Cindölleri kendilerini insan gibi göstererek asıl benliklerini saklayabilir. Izman'dayken, Delila saçlarının rengini koyu kınalarla değiştirir ya da saçlarını gizlemek için sanrılar yaratırdı. İzlerini saklayamayanlar da vardır." Kafasına kurşun sıkılanlar gibi. "Gallan'lar, bütün İlk Varlıkların kendi icat ettikleri tanrıya karşı olduğunu düşündüklerinden yakaladıkları Cindöllerini öldürüyor."

Gallan kışlasındaki kızın saçlarında kan olduğunu sanmıştım. Belki de saçları kırmızıydı. Onun Cin izi de bu olabilirdi.

"Miraji halkının yarısı Cindölü yakalamak için her şeyi yapabilir. Onlardan bir parça almak için. Mesela bir parmak... Sözde Cindöllerinin vücutlarından alınan parçaların iyileştirici gücü varmış. Bunun teolojisini öğrenmek istersen Bahi'yle konuşabilirsin. Çoğu insan buna..."

"Çöl büyüsü der." Hikâyelerin gerçeğe dönüştüğü yerdeydim. Kahramanlarla canavarlar Asi Prens için savaşıp ölecekti.

Jin'le bu hikâyeler üzerine konuşmuştuk. Asi Prens üzerine. Ama Jin, kendini hiçbir şekilde hazır olmadığı bir şeyin içine atan budala bir kızmışım gibi bana yalan söylemişti.

Shazad benim boyutlarımdaydı. Ama hayatı boyunca doğru düzgün beslendiği için, gerektiğinde oğlan gibi görünmemi sağlayan kısımlarda bana kıyasla daha dolgundu.

Onun verdiği kıyafetleri rahatsız bir şekilde çekiştirerek, kampın içinde geldiğim yoldan geri döndüm.

Uyandığım, üzeri yıldızlarla bezeli çadırın önünde Bahi'yle karşılaştım. Çadırdan çıkan Bahi, beni gömleğimi göğüs kısmından çekiştirirken yakaladı. Islak saçlarımdan sırtıma süzülen damlalar gömleğin tenime yapışmasına neden oluyordu. Shazad beni içinde yıkanabileceğim, kamptan görünmeyen küçük bir gölete götürdükten sonra... burada artık her ne yapıyorsa onu yapmaya gitmişti. Benimse ne gideceğim bir yer, ne de yapmam gereken bir şey vardı.

"Neden Shazad'ın kıyafetlerini giydin?" diye sordu Bahi, bana şöyle bir baktıktan sonra.

"Sen bakar bakmaz bunların Shazad'ın kıyafetlerini olduğunu nasıl anladın?" dedim, hiç düşünmeden.

Bahi suratını asıp ensesini kaşıdı. Yanlış bir şey yaparken yakalanmış bir çocuğa benziyordu. "Ona bakmamak elde değil ki," diye itiraf etti, en sonunda. "Sakın ona bunu söylediğimi söyleme. Bana dokunmadan canımı almanın en azından beş ayrı yolunu bildiğine şüphem yok. Ve ben ölürsem prensinle ilgilenecek kimse kalmaz."

"O benim prensim değil," dedim, anında savunmaya çekilerek. Ama sormadan edemedim. "O nasıl?"

"Onu tam zamanında getirmişsin." Bahi, dövmeli elini saçlarından geçirdi. "Ama şu anda beklemekten başka bir şey yapamayız."

"Onu görebilir miyim?"

"Neden olmasın." Omuz silkip arkasındaki çadırın girişini gösterdi.

Çadırın kanadını açtığım anda sıcak hava duvar gibi

yüzüme çarptı. Jin, onu bıraktığım yerde ölü gibi yatmaya devam ediyordu.

Ama kardeşi yanındaydı. Ahmed gömleğinin yakasını gevşetmişti. Gam lambasının loş ışığında onun göğsünde de Jin'inkinin tıpatıp aynısı bir güneş dövmesi olduğunu gördüm. Çadırın kanadını kapatıp içeri adım attığımda Ahmed başını kaldırdı. "Majesteleri." Dudaklarımdan dökülen bu sözcük bana hiç doğal gelmedi. "Üzgünüm, ben..."

"Hayır, lütfen kal." Geri dönüp çıkacakken durdum. Bir prensin isteğini nasıl reddedebileceğimden emin değildim. Jin'in diğer tarafına geçerek, Ahmed'in karşısına oturdum.

Donup kaldım. Ahmed'i görmek, beni şu ana döndürmüştü. Jin, hain bir gülümsemesi olan yabancı bir genç adam değil, Sultan'ın oğluydu. Bu iki prensin yanında haddimi aşmış gibi hissediyordum.

"Gerçek adı Jin mi?" diye sordum, sessizlik çok fazla uzadığından.

"Evet," dedi Ahmed. "Ama tam adı değil. Babamın ona verdiği ad Ajinahd Al'Oman Bin Izman. Ona Jin adını veren ise annesi Lien."

Tanışmamızın üzerinden neredeyse iki ay geçmiş olmasına rağmen bana gerçek adını bile söylememişti.

Ahmed beni izliyordu. "Sana güvenmediğini düşünüyorsun. Ama bu doğru değil."

Buna dudak bükmekle yetindim.

"Pusula..." Gözümün ucuyla baktığımda, hırpalanmış pirinç pusulanın Ahmed'in elinde olduğunu gördüm. Jin'in sırtındaki dövmeyi düşündüm. Pusula... Güneşin diğer tarafı... Kalbi bu güneşle pusulanın arasındaydı

sanki. "Gamanix yapımıdır. Albislerle Gallan'lar büyü ve fanilik üzerine savaşırken, Gamanix bu ikisini dengeler. Biraz bilim, biraz büyü. Her pusulanın bir ikizi vardır. Bu pusula hayat çizgimizdir. Pusulaların bizde olduğu altı yıl içinde, benimkini asla gözümün önünden ayırmadım. Bu olmasaydı şu anda dek Jin'i belki on kere kaybetmiştim. Kardeşim kendi güvenliğini pek düşünmez ama seni buraya, ailesinin yanına getirecek kadar güvendiyse, sana bundan daha fazla güvenemez.

Bizi saraydan canlı çıkaran kişinin Jin'in annesi olduğunu biliyor muydun?" Bilmiyordum. Jin hakkında aslında hiçbir şey bilmediğim gibi, bunu da bilmiyordum. Ama Ahmed benden bir yanıt bekliyormuş gibi görünmüyordu. Bunları bana anlattığından bile emin değildim. "Lien'le annem kardeş gibiydiler. Babamın haremine yakın zamanlarda gelmişler. Jin'le ben de birkaç saat arayla doğmuşuz. Ben önce, Jin sonra. Babamın beşinci oğluydum. Jin de altı. Babamızın hükümdarlığının erken bir döneminde doğduğumuzdan bize çok iyi davranılsa da, o kadar da erken değildi belli ki. Çünkü babamız bizimle annelerimizi tedirgin edecek kadar çok ilgilenmeye başlamıştı. Lien buna kader derdi. Jin ise kadere inanmazdı.

"Annemin yüzünü hatırlayamıyorum. Öldüğünde çok küçüktüm." Ahmed hikâyelerde anlatılan, Sultan'ın güzeller güzeli genç karısından bahsediyordu. Delila'yı doğurduğu için döve döve öldürülen kadından. Bu kadın benim için Asi Prens'in hikâyesinde geçen birkaç sözcükten ibaretti. Ama Ahmed'in canı, kanıydı. "Miraji'ye dair bütün hatıralarım esasen kardeşlerimle ilgili. Delila'nın doğduğu gece, Jin çok hastaydı. Annem karnında bir

Cin'in bebeğini taşıdığını öğrendiğinden beri Lien'le birlikte kaçmanın planını yapıyordu. Çok hasta olan Jin'in yola çıkması güvenli değildi ama Delila'nın da sarayda kalması güvenli olmayacaktı. Bu yüzden Lien'in riske girmesi gerekiyordu. O geceyi hayal meyal hatırlıyorum. Lien, Xicha'ya gidecek geminin parasını karşılamak için Sultan'ın hazine sandıklarının birinden altın bilezikler çalarken onun eteğine tutunmuştum.

Ama aslında bütün bunlar bir rüyada olmuş gibi geliyor bana. Hatıralarım içinde en belirgin olanı, dalgaların arasında sallanan gemide ateşler içinde yatan kardeşim Jin'in kalp atışlarını takip etmek için elimi göğsünde tutuşumdur. Lien bir yandan Jin'in geceyi canlı olarak atlatması için benden dua etmemi isterken, bir yandan da çığlık çığlığa ağlayan kız kardeşimi teskin edip susturmaya çalışıyordu." Ahmed yutkunduğunda, gırtlağında oluşan yumruya takıldı gözüm. "O geceden bu yana kardeşim için ne kadar dua ettiğimi bilemiyorum. Jin tek bir ömre fazla gelecek kadar çok kez, ölümle dans ettiği durumlarda kalmıştır."

"Bazıları kendini ateş hattında bırakmakta marifetli oluyor," dedim. "Majesteleri."

"Lütfen bana Ahmed de. Majesteliğimin ne denli şüphede olduğunu anlaman için şöyle bir etrafına bakman kafi gelecektir." O anda, Jin'e hiç benzemiyordu. Başımızı belaya soktuğumuz durumlarda Jin bana hep gülümseyerek bakmıştı. Beladan hoşlanıyordu sanki. Prens ise karşısındakini mazur görüyormuş gibi gülümsüyordu. "Az önce dediğim gibi, kardeşim güvenliğini pek düşünmez ama bugüne dek kendini ateş hattına attığı durumların

çoğunda bunu Delila ve benim için yapmıştır. Daha önce, bizden başka biri için ölümle aşık attığını hiç görmemiştim. Seninle tanışana dek..."

Buna ne diyeceğimi bilemediğimden, Asi Prens yerine Jin'e odaklandım. Ahmed ona *kardeşim* dediğinden beri benim için bir kez daha bütünüyle yabancı birine dönüşmesine rağmen, mor saçlı prensesler ve biçim değişiren altın gözlü kızlarla dolu bu esrarengiz yerde aşina olduğum tek şey Jin'in yüz hatlarıydı.

"Tahtı, krallığı kazanmak..." diye söze girdim. "Bütün bu insanların ölümüne değer mi?" *Jin'in ölümüne değer mi?* "Sultan, *senin* anneni öldürdü. Sultim *senin* tahtını elinden aldı. Bunun başka biriyle ilgisi yok. *Benim* annemi kimin öldürdüğünü bilmek ister misin? Senin ülken öldürdü." Ahmed'in üzerine gitmek gibi bir niyetim yoktu. Ama bunu ondan duymak istiyordum. Bu çölü gerçekten kurtarabileceğini ondan duymalıydım.

"Ben güç sahibi olmak için burada değilim." Annesinin hunharca öldürülmesini az önce yüzüne vurmamışım gibi, Ahmed'in sükunetini koruduğunu gördüm. Ama kendini beğenmiş bir hali yoktu. "Babamın bu ülkeyi, gücünü her an kaybedebilecekmiş gibi yönettiğini gördüm. Babam bunun tek hükümdarlık şekli olduğunu sanıyor. Bu yüzden yoksul, istila edilmiş, zayıf bir ülkeyiz. Hiçbir zaman babamın tahtını ele geçirmek için Miraji'ye dönmek gibi bir planım olmadı.

"Buraya gelmeden önce çok ülke gezdik. Herkesin eşit bir şekilde temsil edilebilmesi için, ister zengin ister fakir olsun, halkın içinden seçilen erkeklerle kadınların oluşturduğu bir meclise sahip İyonya Yarımadası. Ticaret ve

endüstrileri sayesinde zayıf ve açlık çeken değil, zengin ve tok insanların yaşadığı Amonpour. Kadınların da miras olarak toprak alabildiği, meslek sahibi olabildiği ve her açıdan erkeklerle eşit sayıldıkları Albis. Sarhoş bir gecede bunu yapmamızın çok iyi bir fikir olduğunu düşündüğümüz Espa..." Gömleğinin yakasını, Jin'inkiyle aynı güneş dövmesinin tamamını görebileceğim kadar açtı. "Bu, talih ve servetin sembolü olan Xicha güneşidir. O zamanlar sürekli iş değiştirip gemiden gemiye sıçrarken bu sembol bize çok münasip görünmüştü. Dürüst olmak gerekirse, bunun isyanın sembolüne dönüşeceğini hiç düşünmemiştim.

"Bu çölün insanları tek bir adama değil, kendilerine ait bir ülkede yaşamalı. Bu ülkedeki herkes doğumunda alev almış gibi yaşıyor. Miraji birçok harika özelliğe sahip. Ama aynı zamanda babamla Gallan'lar burada korkunç şeyler yaptılar. Bu ülkenin insanları çok daha iyisini hak ediyor. Shazad, kadın olduğu için beyin gücünün ziyan olmayacağı bir ülkede yaşamayı hak ediyor. Cindölleri, babamın büyüyle temas edenleri cayır cayır yakan Gallan'larla müttefik olduğu değil, can güvenlikleri için korkmayacakları bir ülkede yaşamalı. Annem, kendi seçmediği bir hayata başkaldırdığı için dövülerek öldürüldüğü bir kaderden çok daha iyisini hak ediyordu. Miraji'yi dünyanın en iyi ülkesi yapabiliriz.

Babam Miraji'yi Gallan kralına peşkeş çekip savaşın hiç durmadığı, şiddetin kol gezdiği bir ülkeye dönüştürdü. Kardeşim Kadir de babamdan farksız. Babamdan sonra Kadir'in tahta çıktığı bir Miraji'de, kumları kana bulayacak yabancı imparatorlukların tahakkümü altın-

da yaşamaya devam etmek zorunda kalırız. Ya da her şeyi değiştiririz."

Çölden bahsederken Ahmed'in yüzü aydınlanmıştı. Konuşmaya devam ettikçe ona inanmamak daha da zorlaşıyordu. Jin'le tanıştığım gece hendekte gördüğüm, isyan için haykıran çocuğu artık anlıyordum. Prens Ahmed'in fikirleri, bunun anlamı asılmak bile olsa insanı isyan için haykırmaya itiyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Vahaya karanlık tahmin ettiğimden daha erken çöktü. Çölü geçerken bunun farkında değildim ama Shihabian çok yaklaşmıştı. Alacakaranlıkta, vahanın rengarenk dünyası kendisinin daha yumuşak bir haline dönüştü. Ağaçların arasında kamp ateşleri yakıldı. Her ateşin etrafındaki birkaç kişi gülüşmeler eşliğinde yemek yiyordu. Tozluyol'da akşam yemeği zamanında evlerine kapanan insanlar, ellerindeki az miktarda yiyeceği kıskançlıkla saklardı. Buradaysa yiyecekler, üst üste konmuş birbirleriyle uyumsuz tabaklarla, kampın ortasındaki büyük bir halının üzerine serilmişti.

Shazad'la birlikte ateşlerden birinin önüne oturduk. Shazad pide ve meyvelerle doldurduğu iki tabaktan birini bana uzattı.

"Bütün bu insanlar nereden geldi?" diye sordum, yemeğimi yerken. Yemeğe oturana dek ne kadar acıktığımı fark etmemiştim.

Soru onu şaşırtmış gibi, Shazad etrafımızdaki yüz kadar isyancıya baktı. "Her yerden. Sultim imtihanlarından sonra Izman'dan kaçtığımızda bir düzine insandık. Ama son bir yılda sesimizin daha çok duyulmasıyla aramıza başka insanlar katılmaya başladı. Bazıları Ahmed'e biraz yüksek sesle destek verdiklerinden evlerinden atıldı ya da tutuklandı. Bazılarını hapishanelerden kaçırdık. Farrouk'la Fazia Izman'dan gelen iki öksüz." Sabah ellerindeki bombayı kurcalayan iki çocuğu gösterdi. Çocuklar şimdi de ekmeklerle bir tür yapı inşa ediyorlardı. "Bundan birkaç ay önce onları bir görevde kullanılmak üzere patlayıcı yapmaları için tutmuştuk. Ama Sultan'ın ordusu çocukların bizim için çalıştığını anladığından, artık onlar da mülteci. Bir gün burayı havaya uçurmalarından endişe etsem de, yararlı çocuklar."

"Ya sen?" diye sordum.

"Ben, erkek olarak doğsaydım yapabileceğim her şeyi yapabilen bir kızım." Tabağındakilerden bir lokma aldı. "Ama kız olarak doğduğumdan bunu yapıyorum. Annem bunun kendimi evlilikten korumak için kullandığım aşırı detaylı bir taktik olduğunu düşünüyor." Shazad'ın bir Tendeğiştiren'i öldürdüğünü görmüş; tahta kılıçlı bir düzine isyancıya, çölü aşan koca bir orduyu yönetebilecek kararlılıkla komutlar vermesini izlemiştim. Bu kız bile kendine Izman'da yer bulamamışsa, benim nasıl bir umudum olabilirdi?

"Shazad çok alçakgönüllüdür." Bahi, Shazad'ın yanına

geçip minderde bağdaş kurduktan sonra tabağını dizlerinin üzerinde dengeledi. "Shazad mühim birinin çocuğu olarak doğdu. Babası General Hamad'dır."

İkisine boş gözlerle baktım.

"Hamad, yirmi yıldır Sultan'ın birinci generalidir," diye açıkladı Bahi, Shazad'ın adına böbürlenerek. "Adamın güçlü bir kızı ve zayıf bir oğlu oldu. Sıradışı stratejilerin adamı olan Hamad da kızını kendi yetiştirdi."

"Kardeşim zayıf değil, hasta," dedi Shazad.

"Çoğu aile," dedi Bahi, cüretkâr bir gülümsemeyle. "Güçlendirmeye çalışırken oğullarını öldürebilir. Babamın benim üzerimde denediği gibi."

Shazad, sormama gerek bırakmadan, "Bahi'nin babası orduda yüzbaşıdır," dedi. "Babası babama rapor verdiğinden, Bahi'yle birbirimizi altı yaşından beri tanırız."

"O zamandan beri arkadaşız çünkü ben çok çekici biriyimdir," dedi Bahi.

"Sen yalnızca kardeşlerine kıyasla birazcık daha az götsün, o kadar," dedi Shazad. "Yüzbaşı Rıza'nın..." Shazad küçümseyici bir tonda babasının adını söylediğinde Bahi sahte bir saygıyla selam verdi. "...altı oğlu olduğundan, birkaçını gözden çıkarabileceğini düşündü herhalde. Babamın yalnızca bir oğlu varken, Yüzbaşı Rıza'nın komutanıyla altı güçlü oğlu hakkında böbürlenerek konuşmaktan zevk aldığını sanıyorum."

"Ama sen de varsın," dedim.

"Yüzbaşı Rıza beni asla adamdan saymamıştır."

"Bu onun hatası," dedi Bahi.

"Baban..." Bunu nasıl söyleyebileceğimi düşündüm. "Baban, ona karşı olduğunu biliyor mu?" Muhtemelen bu

şekilde sormamam gerekirdi.

"Ben babamın karşısında değilim," dedi Shazad, gülümseyerek. "Ben Sultan'ın karşısındayım. Hem babam da uzun zaman önce Sultan'a sırt çevirdi. Bize Son Eyalet'te yapılan silaha dair söylentilerden bahseden babamdı. Bu silahın yapımı öylesine gizlilikle sürdürülmüş ki, Sultan bundan babama bile bahsetmemiş. Ama babam istihbarat almanın başka yollarını da bilir."

Bunları duyduğumda doğruldum. Tozluyol'da dönen söylentilere göre, Ahmed'in isyanı çöldeki birkaç idealist budalanın işiydi. Ama demek ki isyancılar Dassama'da, şehrin yok edilmesini gerektirecek kadar güç sahibi olmuştu. Dahası general, en yüksek rütbeli askerdi. Bu adam Ahmed'e sadıksa...

"Sultan'ın yakınında müttefikleriniz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Bugüne dek gördüğüm en güzel kız olan Shazad gülümsediğinde, dünyanın en tehlikeli yaratığı gibi görünmeyi de beceriyordu. "Birkaç kişi... Anlatılan hikâyelerde, Ahmed'in Sultim imtihanlarının yapılacağı gün birdenbire, büyülü bir şekilde Izman'da ortaya çıktığı söyleniyor. Ya da Delila'nın doğduğu gece Ahmed'in saraydan Cindölü dumanı içinde birdenbire yok olduğu... Ama insanların inandığı, kamp ateşlerinin etrafında anlatılan bu hikâyeler asla gerçekleri yansıtmıyor." Jin'in başında beklerken Ahmed'in bana anlattıklarını hatırladım. Annesiyle Jin'in annesinin kaçışlarını nasıl planladıklarını. Hikâyelerde Jin'in annesi geçmezdi. Jin de geçmezdi. "Ahmed Izman'a, Sultim imtihanlarından altı ay önce bir tüccarın gemisiyle geldi ve burada aydın gençlerle iletişime

geçti. Aralarında kardeşimin de olduğu bu çok akıllı ve idealist çocuklar farklı felsefeler ve Miraji'yi nasıl daha iyi bir ülke haline getirebilecekleri üzerine uzun konuşmalar gerçekleştirdiler. Bunların çoğu Sultan'ın yakın çevresindeki nüfuzlu insanların çocuklarıdır."

Yemeğinden bir lokma aldı. "Bir gece, kardeşim, Ahmed ve yanlarındaki üç aptal arkadaşlarının, Izman'ın orta yerinde kadınların istemedikleri evlilikler yapmaya zorlanamayacaklarına, buna karşı çıkma haklarının olduğuna dair nutuk attıklarını gördüm." Bunu duymak beni şoka sokmuştu. "Neyse ki, General Hamad'ın kızı olduğunda, askerlerle başa çıkmak daha kolay oluyor. Generalin tek oğlunu tutukladıkları için askerleri öylesine sert bir şekilde azarladım ki, çocukları hemen serbest bıraktılar. Şans eseri Prens Ahmed'i yakaladıklarını bilmiyorlardı. Aksi takdirde bir general kızının bile onları kurtarabileceğini sanmıyorum. O günlerde Ahmed, Izman'ın varoşlarında sahte adla kiraladığı odalarda kalıyordu." Bu türden detayların neden hikâyelerde yer almadığını anlamak zor değildi. Hiç kimse kahraman prenslerinin pireli yataklarda uyuduğunu düşünmek istemezdi. "Kardeşimi zorla eve sürüklerken Ahmed de peşimizden geldi. Eve girdiğimizde, az kalsın kardeşimin ölümüne neden olacağı için Ahmed'e çattım. Nasıl oldu bilemiyorum ama bir süre sonra, Ataullah'ın bir devlette hükümdarın rolü üzerine kurduğu felsefe hakkında birbirimize bağırdığımızı fark ettim. O gece, Ahmed'i Sultim imtihanlarına hazırlamayı kabul ettim."

"O gece ben ev hapsindeydim," dedi Bahi, ağzı yemekle doluyken. "Yoksa Shazad'ın aklını başına getirecek bir konuşma yapardım."

"Ev hapsi cezası almana neyin neden olduğunu Amani'ye sen mi söylersin, yoksa ben mi söyleyeyim?" dedi Shazad, pidesinden bir ısırık alırken.

Bahi birdenbire ilgisini tabağındakilere verdi. "Hatırlamıyorum."

Shazad hiç sektirmeden, "Bahi bir gece kafayı bulup babamın evinin önünde serenat yapmaya kalkıştı," dedi.

Kahkaha attım. "Hangi şarkı?" diye sormadan duramadım.

"Hatırlamıyorum," diye mırıldandı Bahi, bir kez daha.

"Sanırım 'Rumi'yle Prenses'ti şarkı." Shazad bana baktığında gözlerindeki neşeyi gördüm.

"Hayır." Bahi savunmaya çekildiğini gösteren bir ifadeyle başını kaldırdı. "Söylediğim şarkı 'Cin ve Dev'di. Ayrıca çok güzel söylemiştim." Bahi içini çekerken Shazad kahkahayı patlattı. Bu bulaşıcı bir kahkahaydı; bir süre sonra ben de gülmeye başladım. Bahi, biraz içerse şarkıyı bize okuyacağını söyledi.

İşin aslı, ben kendimi çoktan sarhoş olmuş gibi hissediyordum.

Gece, renkler, kahkahalar, güç hissi ve insanların kararlılığı başımı döndürmüştü. Bu devrim, şu anda satır satır yazılan bir efsaneden farksızdı. Gözlerimin önünde uzanan ama aynı zamanda uzanıp dokunamayacağımı hissettiğim bir masal gibiydi. Buradaki bir avuç insanın yaşamasından, savaşmasından, zafere ulaşmasından ya da zafer uğruna can vermesinden sonra dünyanın nasıl değiştiğine dair tekrar tekrar anlatılan bir destan olacaktı bu. Dahası, bütün bunlar kaçınılmazdı sanki. Dünya değiştirilmeyi bekliyor, kurtarılmaya ihtiyaç duyuyor-

du ve bütün oyuncular, destanın gerçekleşmesi için kendi hayatlarından cımbızla alınarak, bir oyun tahtasındaki taşlar gibi olmaları gereken yerlere konmuştu. Ama her şey düşündüğümden, hayal ettiğimden çok daha çılgın, çok daha korkutucu, çok daha büyüleyiciydi. Ben de bunun bir parçası olabilirdim. İstersem, bunu yapabilirdim. Zaten artık bu hikâyeden çıkmak ya da bu hikâyeyi kendi içimden söküp atmak için çok geç olmak üzereydi.

"Hangi cehennemdeydin, kutsal çocuk?" Bu sesle düşüncelerimden sıyrılarak aramıza yeni katılan kişiye baktım. Delila ve Imin'in, bu dünyadan geçen bir insanın görmesi gereken çok özel yaratıklar olduğunu düşünmüştüm ama teklifsiz bir şekilde yanımıza oturan bu kız som altından yapılmıştı. Tırnaklarından göz kapaklarına dek her şeyi altından yontulmuştu sanki. Yalnızca saçları benimki kadar siyahtı ve gözleri de koyu renkti. Bir başka Cindölü. "Bununla ilgilenebilir misin?" Kız kanla ve yanık izleriyle kaplı kolunu Bahi'ye uzattı.

Bahi kızın kolunu tutarken dişlerinin arasından, "Ne oldu?" diye sordu.

"Küçük bir patlama oldu," dedi altın kız, düz bir sesle.

"Yanıklar çok kötü sayılmaz," dedi Bahi. "Saf ateşten bir İlk Varlık'ın kızını yakmak kolay değil tabii."

"Sen ne zaman geri döndün, Hala?" diye sordu Shazad. Hala buna yanıt vermektense, kampa az önce döndüğünü anlayamadığı için Shazad budalanın tekiymiş gibi, iğneleyici bir havada kanlı kaplı yol kıyafetlerini gösterdi.

"Çok geç kaldık," dedi Hala. "Kız çoktan tutuklanmış. Daha uzun dayanacağını sanmıştım. Biçim değiştirebilenler genellikle gizlenmekte iyidir. Imin bunu iki hafta

sürdürmüştü, unuttun mu? Ama belli ki bu kız aptalın teki. Söylentilere göre, onu Fahali'de yargılayacaklarmış. Destek almak için geri döndüm. Bence bu gece geri dönüp içlerine sızabilir ve kızı asmadan önce kafalarını biraz karıştırabiliriz."

"Kırmızı saçlı kızdan mı bahsediyorsunuz?" diye araya girdim, hiç düşünmeden. Bunu dediğimde, Hala ilk kez farkıma vardı.

"Bir Cindölü," dedim. Bu sözcük hâlâ bana tuhaf geliyordu. "Kırmızı saçları ve değişen bir yüzü var."

"Sen! Sen onu görmüşsün!" Öne doğru eğilen Hala'nın altın yüzü alevlerin ışığında parıldadı. Aynı kişiden bahsettiğimize artık emindim.

Ama dudaklarımın arasından dökülen sonraki sözcükler Hala'nın donup kalmasına neden oldu. "Bir Gallan o kızı kafasından vurdu."

Ateşimizin etrafındaki neşeli havanın yerinde yeller esiyordu artık. "Peki sen nasıl hâlâ hayattasın?" Hala'nın altın yüzü sertleşmişti.

Bunu sorarken kullandığı ses tonu yüzünden, benden ayaklarına kapanmamı beklediğini düşündüm. Önünde yere çöküp, onun aradığı kişi ölmüşken nasıl hayatta kaldığımı ona açıklamaya çalışmalıydım sanki. "Çünkü kafasından vurulan ben değildim."

Hala'nın dudak bükerek gülümsemesi bana Tamid'in annesinin kullandığı fildişi ve altından yapılmış tarağı anımsattı. Devam etmem için elini salladığında, yalnızca sekiz parmağı olduğunu fark ettim. Sol elindeki iki parmağın eksik olduğuna yemin edebilirdim. Ama ellerine baktığımı fark ettiği anda sol elinin parmaklarının sayısı beşe çıktı.

"Birine gözlerini dikip bakmak ayıptır." Kumun içinden çıkan kapkara bir böcek çizmemin üzerinden yukarı tırmanmaya koyuldu. "Ayrıca kendini kurtarmak için birini ölüme terk etmek de ayıptır." Bacağıma tırmanan böceğe vurduğumda, ortaya on böcek daha çıktı ve bu on böcekten de onar böcek çıktı. Ne olduğunu anlayamadan kendimi böceklerle sarmalanmış halde buldum. Tenimi kızartıp acıtacak kadar sert bir şekilde kendime vurmaya başladım.

"Hala, her ne yapıyorsan bunu kes," dedi Shazad. Yanılmıştım. Kızın sesi keskin değil, tertemizdi. Böcekler birdenbire yok oldu.

Shazad, insanların zihnine sızabilen bir Cindölü'yle ilgili bir şeyler söylemişti. Sanırım az önce bu Cindölü'yle tanışmış ve ondan şimdiden nefret etmiştim.

"Benim geldiğim yerde herkes kendi başının çaresine bakar." Hala, az önce zihnime ellerini atmamış gibi, kendi tırnaklarına bakıyordu.

"Dediği doğru," dedi, arkamda beliren Jin.

Yirminci Bölüm

Jin uyanmıştı. Alevlerin aydınlattığı alanın sınırında, Ahmed'e dayanmış bir halde ayaktaydı. Bitkin ve tükenmiş görünüyordu ama hayattaydı. Bana bakıyordu. Onu gördüğüm anda içgüdüsel bir tepki verdim. Görünmez bir iple Jin'e bağlıymışım gibi, vücudum ona doğru çekildi. Bir pusulanın iğnesinin, eşi olan diğer pusulanın istikametini göstermesi gibi.

Ama ben ayağa kalkamadan kampın diğer yanında birinin haykırdığını duyduk. Koşarak kendini Jin'in kollarına atan Delila, Xicha dili olduğunu sandığım dilde ona bir şeyler söyleyip, gözyaşları içinde suratını abinin gömleğine gömdü. Çok geçmeden kamptaki diğer herkes ayaklanarak Jin'in etrafını sardı. Ona sorular soruyor, kampa hoş geldiğini söylüyorlardı.

"Durun bakalım," diye seslendi Bahi. "Onu daha yeni ayağa kaldırabildim." İnsanlar yavaş yavaş kendi ateşleriyle yemeklerinin başına dönerken, Jin'le Ahmed karşımızda kaldı. Jin, Shazad'a bakarak "General," dediğinde, uzun süre kullanmadığı sesi kalın çıksa da, ses tonunun acı verici ölçüde tanıdık geldiğini fark ettim. O *general* derken, çölde bana *haydut* diye seslenmesini hatırladım.

"Bana böyle seslenme." Shazad, Delila'ya göre sargı bezlerine daha çok dikkat ederek, tek koluyla Jin'i kucakladı. "*Ben gidip bir bakayım, hemen dönerim*, demiştin, ne oldu?"

Jin'in etrafında kalan az sayıdaki insan buna gülerken ben bu çemberin hemen dışındaydım. Ait olmadığım bu yerde, benim için bir kez daha bir yabancıya dönüşen Jin'e ne söyleyebileceğimi düşünüyordum. Yan yana duran bu insanlar, amcamın evinin arkasında teneke kutuları vurduğum günlerden beri bir devrim planlıyorlardı.

"Geç olsun, güç olmasın," dedi Hala. O, Jin'e sarılmamıştı. Ama altından teninde dans eden alevlerin ışığında, yüzündeki sertliğin biraz olsun eridiğini fark ettim.

"Aynen öyle! Bu arada mucize için bana teşekkür etmeniz gerekiyor," dedi Bahi, dolu ağzıyla. Ayağa kalkmasına rağmen konuşurken tıkınmaya devam ediyordu. "Kimseden henüz teşekkür duymadım da..."

"Kutsal Adamların, fanilerin şükranları değil, Tanrı'nın inayeti için çalıştığını sanırdım." Jin, bunu Bahi'ye söylerken benimle göz göze gelmemeye dikkat etmişti.

"Eh, o halde eğitimimde başarısız olmam iyi olmuş, ha?" Bahi, pidesini tuttuğu elini açtığında, kırıntılar Delila'nın üzerine düştü.

"Neyse ki en sonunda birini hayatta tutabildin, Bahi," dedikten sonra, Shazad Jin'e döndü. "Seni buraya kadar taşıyan da Amani oldu." Shazad'a hem sarılmak hem küfretmek istiyordum. Adım geçtiği için, Jin'in gözlerine bakmaktan başka şansım kalmamıştı.

Aramızda çölde geçen iki ay asılıydı. Bana anlattığı ve anlatmadığı her şey. Sırlar, yalanlar. Bu defa onu terk etmemiştim. İki aylık zaman diliminde, kendi kıçını kurtarmak için içkisine ilaç atıp onu bir bar masasında terk eden kızdan, hayatını kurtarmak için onu düşman askerleriyle katil kulbastıların arasından geçerek buraya taşıyan kıza dönüşmüştüm.

"Pekâlâ." Hala, umursamaz bir havada Delila'nın omuzlarını tuttu. "Hiç değilse içimizden biri eve bir Cindölü getirmeyi başarmış." Bu sözcük hâlâ bana yabancı geldiğinden, Hala'nın beni kastettiğini anlamam için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. Çevremizdeki herkes sessizleşmişti.

"Cindölü mü?" Kafam karışmıştı.

Ahmed'in yüzünün bozulduğunu fark ettim. Jin'e eğilerek, Xicha dilinde bir şeyler söyledi. Jin bunu, bana bakmaksızın, başını iki yana sallayarak yanıtladı.

"Dilinizi bilmemem, size bu dilde benim hakkımda konuşabilme hakkını tanımaz." Sesim, niyetlendiğimden daha yüksek çıkmıştı. Resmen bir prensin huzurunda bağırıyordum. Hayır. İki prensin.

"Amani," dedi Ahmed, yumuşak bir sesle. "Biraz oturmak ister misin?"

Shazad'ın bana verdiği, dizlerimin üzerinde duran tabak yere düşmüştü. Ayağa fırladığımın farkında bile

değildim. Tam olarak ne yapacağımı bilmeden yerimden kalksam da, en azından yapacağım şey için iki bacağımı birden yere basmam gerekeceğini biliyordum.

"Belki de istemem." O anda Jin'in ağzının ucunun hafifçe kalktığını gördüğümde daha da öfkelendim. "Yalan konuşmak," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Günahtır."

"Seninle tanışmadan çok önce cehenneme gitmeyi kesinleştirmiştim zaten." Sesinde pişmanlığı andıran bir şey de sezdim.

"Sen benim..."

Jin sözümü kesti. "Kendini aldatma, Mavi Gözlü Haydut." Düz sesi, bıkkın bir yabancıya aitti. "Senin bir Cindölü olduğunu, kız olduğunu anlamamdan daha önce fark etmiştim. Bunun için tek yapmam gereken gözlerine bakmak oldu."

Hain gözleri.

Delila'nın saçları. Imin'in gözleri. Hala'nın teni.

Cin izi.

"Bana annenin kocasından bahsettiğinde," diye devam etti Jin. "Kendinin ne olduğunu bilmediğini anladım. O adama baba diyordun. Kim olduğunu bilen bir Cindölü bunu asla yapmaz." Jin'in yanında duran iki Cindölü'ne baktım. Delila rahatsız bir havada dudağını ısırırken, omuzlarını kavramış Hala ise kendimi bir anda içinde bulduğum krize her an kahkahalarla gülebilirmiş gibi görünüyordu.

"Bir sürü Gallan askerinin de benimki gibi gözleri var," dedim.

"Kuzeylilerin gözleri genellikle soluk su rengindedir. Seninkiler daha farklı. Gözlerin aşırı ısınan alevlerin

renginde. Bundan fazlası da var." Jin birkaç dakika içinde, beni görmezden geldiği bir durumdan, tüm dikkatini bana verdiği bir duruma geçmişti. "Hikâyeleri benden daha iyi biliyorsun, Amani. Cinler yalan söyleyemez. Çocukları da söyleyemez. Hayatın boyunca dilinden tek bir yalanın düşmediğine eminim."

Kısa, keskin bir kahkaha attım. Tedirgin olan Shazad'ın bana doğru bir adım atmasıyla geriye çekildim. "Ne yani, bana dürüst biri olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Düzenbazın tekisin. Ama yalancı değilsin."

Tozluyol'daki dükkânda Jin'in bana dediği şeyi hatırladım. *Sen esaslı bir yalancıymışsın. Yalan söylemeyen biri için.*

"Dükkânda seni Naguib'den sakla..."

"Ona hiç yalan söylemedin." Her şey Jin'le bana ve o güne kilitlenmişti. *"Bir kere bile.* Sessiz sakin bir gün olduğunu; Tozluyol'da yabancı birilerine sık rastlanmadığını söyledin. Belki gerçekleri biraz çarpıttın ama bunlar hâlâ gerçeklerdi. Onu kandırdın. Kervanda da aynısını yaptın. Adının Oman olduğunu söylediğinde bunu bana da yaptın." Jin'in bana ne kadar kolay güvendiğini düşündüm. Sırf ben dedim diye, Fahali'deki silahı bulma fikrinden ne kadar kolay vazgeçtiğini. "Cinler çok güçlü, aldatıcı yaratıklardır."

"Düzdüğün yalanlar için senin mazeretin neydi?" diye patlasam da, Jin birazcık olsun bile irkilmedi.

"Dilersen devam edebilirim."

"Jin." Ahmed'in ikazı çok uzaklardan gelmişti sanki.

"Çölle güneş seni, sıradan fanileri tükettiği gibi tüketmiyor. Sen çöle, güneşe aitsin." Çöldeki son gecelerimiz-

den birini hatırladım. *Sen normal değilsin*, demişti bana. "Baksana, başka dilleri *nasıl da kolay öğreniyorsun*." Jin'in parmaklarını şıklatmasıyla son birkaç sözcüğü Xicha dilinde söylediği halde anladığımı fark ettim. Demek çöl gecelerinde uzak diyarlara dair hikâyeler anlatırken araya sıkıştırdığı yabancı sözcüklerle beni deniyordu.

"Kes şunu." Bu yabancı sözcüklerin bazılarına ancak dilim dönüyordu; bundan fazlası geçerli değildi. Shazad, Cindölleri hakkında ne demişti? Onların –*bizim?*– yararlı olduğunu. Jin'in beni Tozluyol'dan kurtarmasının asıl nedeni bu muydu? Çölü benimle birlikte geçmesinin nedeni ortaklığımız, hayatta kalmak için birbirimize ihtiyacımızın olması değil, Ahmed'in benden yararlanabileceğini düşünmesi miydi?

Öne doğru bir adım atmamla, Jin'in etrafındakiler gergin bir halde geriye açıldı. Onu öpebileceğim noktaya kadar geldim. O öpücük de bir aldatmaydı. Aldatan bendim. Aldatma gücü yüksek bir yaratık olabilirdim ama buradaki yalancı ben değildim. "Söylediğin herhangi bir şeye neden inanayım?"

"O halde," dedi, ağzını hafifçe bükerek. "Haksız olduğumu kanıtla. Bana bir yalan söyle. Gözlerimin içine bakarak bana adının Oman olduğunu söyle. Alidad adlı bir oğlan olduğunu söyle. Bir Cindölü olmadığını söyle."

"Neden?" Jin'in bana söyletmeye çalıştığı sözcüklere dilimin direndiğini hissediyordum.

"Çünkü söyleyemezsin." Kendimle mücadele edişimi izlerken Jin'in yüzünde zafer ifadesi belirdi.

Elimi çok hızlı kaldırdım. Tokatımın etkisiyle Jin'in yüzü yana savrulurken avcumdaki yakıcı acıyı hissettim.

Ve kimse başka bir şey söylemeden önce koşmaya başladım.

"Bütün silahlarımızı çalmayı mı planlıyorsun; yoksa her eline bir tabanca yeterli olur mu?" Arkama döndüm. Ahmed, içine daldığım kanyon duvarındaki küçük mağaranın ağzından beni izliyordu. Onu zar zor seçebiliyordum.

Buradan gitmeye karar vermiştim. Jin'i tokatladığım elimin acısı daha geçmeden buna karar vermiştim. Ama buradan silahsız gitmeye hiç niyetim yoktu. Kemerim olmadığından, cephanelikten aldığım dördüncü tabancayı belime kuşak gibi sardığım sarıkla kalça kemiğimin arasına soktum. "Canı isteyenin gelip buradan silah seçmesini istemiyorsanız, belki de cephaneliğinizi daha iyi korumalısınız."

"Senden önce böyle bir konuyu kafaya takmamız gerekmemişti."

"O halde, kardeşin buraya bir başka cahil serseriyi getirmeden önce bunu düşünseniz iyi olur." Ahmed'i itip yürümeye başladım. Peşimden geldi.

"Burada tutsak mıyım?" Birkaç adım sonra arkama dönüp ona baktım.

"Hayır." Ahmed ellerini arkasında kavuşturdu. "Ama Jin peşinden birinin gitmesinin iyi olacağını söyledi. Yani, saf inadın neden olduğu bitkinlikle yere yıkıldığında, ölmeden önce seni buraya geri getirecek biri olsun diye."

"Bana gerçekten inanıyormuş!" Belimdeki tabancayı daha rahat yerleştirmek için uğraşırken sesimin bu kadar saldırgan çıkmasına aldırmadım.

"Gerçekten var," dedi Ahmed. "En azından şu anda çok daha uzaklaşmış olduğunu düşünmüştü."

Gergin bir halde tabancanın horozuna dokundum. Ahmed yanılmıyordu. Bitkindim. Yaralıydım. Açtım. Gidebileceğim her yerden kilometrelerce uzaktaydım. Gitmek istediğim yerlerden daha da uzaktaydım. Ama Jin uyanmadan önce, Hala'nın ağzından *Cindölü* sözcüğü düşmeden önce, burada kalmak istiyordum.

"Neden?" Sesimin çatladığını fark ettiğimde boğazımı temizledim.

"Anladığım kadarıyla, buraya çok uzaklardan gelmişsin. Şimdi de geri dönemeyeceğin noktayı çoktan geçecek kadar mesafe katettiğini düşündü herhalde."

Buna kahkaha atmadan önce kendimi durdurdum. Neredeyse, Ahmed'i Son Eyalet'teki alelâde bir genç gibi görecektim. Yalnızca daha iyi bir aksana sahipti. "Neden bana ne olduğumu söylemedi?"

"Kişisel nedenlerinin ne olduğunu Jin'e sormalısın. Ama dürüst olmamı istiyorsan..." Ahmed içini çekti. On sekiz yaşından çok daha olgun gösteriyordu. "Cindölleri çok değerlidir, Amani. Lütfen beni yanlış anlama; bu isyanın parçası olan herkes değerli. Ama Imin elimdeki en iyi casus. Hala ise, belki Shazad'dan bile çok insanın hayatını kurtarmıştır. Sultim imtihanlarının sonunda ölümümü kız kardeşim engelledi. İkizler hayvana dönüşerek, sıradan bir insanın haftalarını alacak bir mesafeyi birkaç günde katedebilir. Savaşta, davana en iyi şekilde hizmet edeceğine inandığın kişileri yanında görmek istersin."

Beni ikna etmeye çalışanın Ahmed değil, Jin olmasını isterdim. Onunla tartışmak çok daha kolay olurdu. Ama

Ahmed'in mantığını yıkmak kolay değildi.

"Ben yapamam..." Sözcükler dilime dolanıyordu. "Diğer Cindöllerinin yapabildiklerini yapamam. Yüzüm değişebilseydi, sanrılar yaratabilseydim, herhalde şu ana dek bunu keşfederdim. Ama gene de burada kalıp... Shazad'ın yaptıklarını yapabilirim." Dediğim şey kulağıma çok aptalca geldi. Shazad bütünüyle insan olabilirdi ama onun tek bir damla ter dökmeden bir Tendeğiştiren'i nasıl öldürdüğünü kendi gözlerimle görmüştüm. Bense, elimde tabanca yokken yalnızca sıradan bir kızdım. Cindölü filan değildim. "İnsanların tenini saran böcekler yaratabileceğimi ya da başka bir insana dönüşebileceğimi sanmıyorum."

"Gitmeyi tercih edersen, gidebilirsin," dedi Ahmed. "Miraji, Cindölleri için çok tehlikeli bir ülke. Ama şu ana dek başının çaresine bakabildiğin belli." Fahali'de Gallan generalinin öldürdüğü kırmızı saçlı kızı düşündüm. O da benim gibiydi. Jin'in beni dikkatli olmam için nasıl uyardığını hatırladım. Beni Izman konusunda nasıl ikaz ettiğini. "Ama kalmaya karar verirsen, burada güçlerini... bu isyana destek vermek için artık her ne *yapabiliyorsan* onu keşfetmen için sana yardım edebilecek yarım düzine Cindölü var. Yani.. bunu istersen."

İstersem.

Bu hikâyenin, bilmecenin bir parçası olmak ister miydim?

İşin aslı, bu benim için bir istekten fazlasıydı.

Yirmi Birinci Bölüm

Daldan sarkan üç nar vardı. Gözlerimin önünde sayıları önce ikiye indi, sonra dörde çıktı. Bana tatlı tatlı gülümseyen Delila'ya baktım. "Gördün mü, o kadar da zor değil."

Jin'in uyanmasının ve Ahmed'in güçlerimi keşfetmeme yardımcı olacaklarına dair bana söz vermesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Bu bir hafta boyunca Bahi'yle meditasyon yapıp, bana sanrılarını nasıl yarattığını anlatan Delila'yla çalışmıştım. Sanırım Delila en sonunda, anlatmaktansa göstermenin daha iyi olacağını düşünmüştü.

"Bu işe yaramıyor." Yaramıyordu. "Gücümün sanrılar yaratmak olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Bu en genel Cindölü yeteneğidir," dedi Bahi, bir filozof gibi. Yanda oturmuş, bizi izliyordu.

"Sadece dene," dedi Delila.

"Evet," dedi Hala, lafa karışarak. "Narlardan birini yok edebilirsen Izman'daki sokak şarlatanlarıyla aynı mertebeye çıkabilirsin."

Gözlerimi ağaca diktim. Neye uzanmaya çalıştığımdan emin değildim. Hala, bunun zihninin içinden geldiğini söylemişti. Delila ise gücünü göğsünden çektiğini düşünüyordu. Bense ne zihnimde, ne de göğsümde herhangi bir şey bulabiliyordum. Yakınımızdaki atların kişnemeleri zaten güçlü olmayan konsantrasyonumu bozdu. Omzumun üzerinden baktığımda, Ahmed'in üç gün önce gönderdiği kafilenin geri döndüğünü gördüm. Kafile, kampa silah getirmek için dağdaki bir karakola baskın yapmaya gönderilmişti.

Ben de onlarla gitmek istemiştim. Silahları tanırdım. Ama Ahmed bunu kabul etmemişti. Dediğine göre, güçlerini henüz keşfedememiş bir Cindölü'nü göndermeye değecek kadar mühim bir görev değildi bu. Bense burada işe yaramayacaksam kalmamın ne anlamı var diye düşünmeye başlamıştım.

İçlerindeki silahların tıngırdadığını duyduğum eyer çantalarına bakarken hissettiğim hüsran şiddet kazanarak öfkeye dönüştü. Şeklimi ya da yüzümü değiştiremiyordum. Bir başkasının zihnine giremiyordum. Yoktan görüntüler yaratamıyordum. Kamptakiler, güçlerimi keşfetmemin ne kadar zaman alacağına dair bahse tutuşmaya başlamıştı. Herhangi bir güce sahip olmadığımı söyleyenler de vardı.

Öfkeyle ağaca bakarken üç nardan biri yarılarak, kapkara suyu dışarı süzüldü. Bunu Hala'nın yaptığını biliyordum. İçgüdüyle, elim tabancama uzandı. Kolay bir şekilde nişan alıp tetiği çektim. Etrafa taneleriyle kırmızı suyunu saçarak patlayan narla birlikte, Hala'nın sanrısı da yok oldu.

"İşte," dedim, tabancamı kılıfına sokarken. "Artık iki tane kaldı."

Duyduğum kahkahayla başımı çevirdiğimde Jin'in beni izlediğini fark ettim. Tek omzuna yüklediği odunları kampın ortasına taşıyordu. Karabasan ısırığının etkisinden hızlı bir şekilde kurtulmuştu. Hatta dün onu Shazad'la teke tek dövüş idmanı yaparken görmüştüm. Shazad onu fena marizlese de, Jin en azından bir süre dayanabilmişti.

Jin bana selam verip yoluna devam ederken, hissettiğim utançla içim yandı. Bir haftadır Jin aramızda her şey yolundaymış gibi davranırken, benim de o yokmuş gibi takıldığım bir dans sürdürüyorduk.

Buraya getirmek için beni kandırmasının hiçbir önemi yoktu sanki. Beni güvende tutmak değil, Izman'a gitmemi engellemek için trenden inmek zorunda bırakmıştı. Ülkem hakkındaki cehaletimi kullanarak, beni Izman'a gitmenin en iyi yolunun kervanlar olduğuna ikna etmişti. Ben de, gerçekten bir ekip olduğumuzu düşünecek kadar budala olduğumdan onu dinlemiştim.

Bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım. Ondan nefret etmem aptalcaydı. Bir savaş sürüyordu. Jin de yapması gerekeni yapmıştı. Tahmin ettiği kadar yararlı olmasam da...

"Uykunda bile sanrılar yarattığının farkında mısın?"

diye sordum Delila'ya. Bunu, niyetlendiğimden daha sert bir sesle söylediğimi fark ettim. "Demek istediğim, yalnızca odaklanarak bir gecede güçlü bir Cindölü'ne dönüşebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Her halükârda mola versek iyi olacak," dedi Bahi, Delila herhangi bir şey söyleyemeden. "Havanın kararmasına birkaç saat kaldı ve bu gece, Shihabian gecesi."

Hala gökyüzüne baktı. Güneş alçalmaya başlamıştı. Onunla tanıştığımızdan beri ilk kez yüzünden alaycı gülümsemesinin dışında bir şey geçtiğini gördüm. Delila da bunu görüp elini Hala'nın omzuna koydu.

"Imin şu anda dönüş yolunda," dedi Delila. Imin'in Gallan askeri kılığında Fahali'ye gönderildiği, kamptaki ilk günümü hatırladım. Imin'in Shihabian'da geri dönmesi gerekiyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum Delila'ya. Kampta geçirdiğim zaman uzadıkça, Fahali'deki Gallan'lar konusunda daha da çok endişeleniyordum. Bu vaha bulunduğum hiçbir yere benzemiyordu ve buraya Miraji'nin dört bir yanından gelen insanların anlattıklarına inanılacak olursa, dünyanın hiçbir yerinde burası gibi bir yer yoktu. Ve bu vahanın yok olması için Gallan'ların o korkunç silahlarını kullanmaları yeterliydi.

Delila biraz utanmış gibi göründü. "Bu, küçükken edindiğim bir alışkanlık. Gemilerde çalışmaya başlayan abilerim denize açılıp beni arkada bıraktıklarında, ne zaman geri döneceklerini asla bilmezdim. Bu yüzden her sabah kendi kendime onların hayatta, güvende olduğunu ve geri dönüş yoluna koyulduklarını söylerdim. Bir gün, onların o gün limana yanaşacaklarını söylemeye çalış-

tım. Söyleyemediğim takdirde bu gerçek olmazdı, gerçekleşmezdi. Yani, Imin şu anda geri dönüş yolunda." Bunu bir kahinin özgüveniyle söylemişti.

Cin çocukları olduğumuzdan gerçek olmayan hiçbir şeyi söyleyemezdik. Peki bunun tersi de geçerli olabilir miydi? Gallan askeriyle karşı karşıya kaldığımızda bunu yaptığımı fark ettim. Jin'e, bu askerin bizi kanyonda bulamayacağını söyledim. Bulamadı. Ama Tendeğiştiren buldu. "Peki yarın güçlerimi keşfedeceğimi söylersem ne olur? Ya da..."

Delila'nın gözleri kocaman açılırken, Bahi hızla uzanarak eliyle ağzımı kapadı. Bunu dövmeli eliyle yapmıştı. Eli, bir ibadethanenin içi gibi, yağ ve duman kokuyordu. Bahi'nin ilk kez ciddi göründüğünü fark ettim. "Cindölleri gerçek olmayan şeyleri asla gerçek kılmaya çalışmamalı. İşlerin nasıl gelişeceğini asla öngöremezsin."

"Hayır," diye ekledi Hala, daha da kasvetli bir sesle. "Mesela Ahmed'in Sultim imtihanlarından galip ayrılacağını söyleyebilir ama tahta çıkacağını eklemeyi ihmal edebilirsin. Ama bunları hiç söylemeseydin, Ahmed harikulade bir Sultan olup bu ülkeyi yaşlanacağı günlere dek yönetebilirdi."

Hala'nın ifadesi, bunu deneyimlerine dayanarak söylediğini gösteriyordu. Cinlerden aptalca şeyler isteyen ve bu istekleri onlara çok farklı şekillerde bahşedildiği için mutluluklarından olan insanlara dair bildiğim bütün hikâyeleri düşündüm. Asker bizi kanyonda bulamamış; Tendeğiştiren'e yem olmuştu. Konuyu anladığımdan emin olmak için biraz daha bekledikten sonra, Bahi elini ağzımdan çekti.

Hala'ya baktığımda, gözlerini kendi ayaklarına diktiğini gördüm. Hala'nın kırmızı saçlı kız için beni affetmemesine şaşmamak gerekiyordu. Belki de bir yıldır, Sultim imtihanları üzerine zamanından önce söylediği şeyler nedeniyle kendinden nefret ediyordu. Çünkü evreni kandırmaya çalışmıştı. "Herhalde ben de aynı şeyi yapardım."

Hala, gözlerimin önünde ellerimin alev aldığı bir görüntü oluşturdu. Görüntü yok olmadan önce bunun vereceği ızdırabı hissettim. Bu kıza karşı az önce duyduğum sempati yok olmuştu. "Evet. Ama bunu yapmadın. Ben yaptım. Bunu yapmamış olsaydım, belki savaş çıkmasına ve insanların ölmesine gerek kalmazdı."

Başka bir şey söylemeden, hışımla arkasına dönüp gitti.

Bahi ellerini kavuşturdu. "Ne dersin, herhalde mola vermek için en uygun zaman bu, ha?"

Delila'yla birlikte, ağır adımlarla kampta süren Shihabian hazırlıklarının ortasından geçtik. Ağaçların arasına fenerler asılıyordu. Kızaran etlerle pişen ekmeklerin harika kokusu bütün kampa yayılmıştı. Izman'ı hayal ederken bile böylesine bir yer tahayyül etmemiştim. Herkes rolüne kolayca uyum sağlamış gibiydi; tek, ortak bir amaç için çalışılıyordu: Ahmed'i tahta çıkarmak. Miraji'nin geri kalanını da bu vahaya, dünyanın bu küçücük parçasına benzetmek.

"Jin neden Sultim imtihanlarına katılmadı?" diye sordum, Hala'nın patlamasının ardından aramıza çöken rahatsız edici sessizliği bozarak. "Geleneğe göre en büyük

on iki prens yarışabilir. Ahmed, Sultan'ın beşinci oğlu. Jin de altıncı. Jin de imtihanlara katılmaya hak sahibiydi. Yani, hayatta olan oğullardan biri olarak öne çıksaydı..." Demek ki bunu yapmamayı tercih etmişti. Ahmed doğuştan kazandığı hakkını kullanarak öne çıkarken, Jin bunu yapmamıştı. Hikâyelerde Jin geçmiyordu. Izman'a dönüşü bir kenara, Ahmed'le Delila'nın annesinin dövülerek öldürüldüğü gece bir başka prensin daha ortadan kaybolduğu bile geçmiyordu.

"Neden benim yerime, abime sormuyorsun?" Delila gergin bir halde başparmak tırnağını kemiriyordu. Ne yaptığını fark ettiğinde parmağını ağzından çıkardı.

Çünkü onu *yok saymaya çalışıyorum*. "Abinin bir şeyleri açıkça söylememek gibi kötü bir huyu var."

"Bu karara kavga ederek ulaştılar," dedi Delila, en sonunda pes etmiş gibi. "Shazad, imtihanlarda Ahmed'in sırtını kollayacak bir müttefiğin bulunmasının taktiksel bir avantaj olacağını söyledi. Hala, şehre uzun zamandır kayıp olan prenslerin yağmaya başladığını iddia edecek olursak kimsenin ne Ahmed'e, ne Jin'e inanacağını söyledi. Jin, her halükârda ona kimsenin inanmayacağını; bir Sultan gibi görünmediğini düşünüyordu. Bahi, Jin'in katılmasının Ahmed'in halk üzerinde yaratacağı etkiyi bozacağını söyledi. Sonra Shazad, Yaradan'ın Bahi'yi drama düşkün kıldığını söyledi. Böyle devam etti işte..." Delila, utangaç bir ifadeyle bir an duraksadı. "Ama öyle ya da böyle, zaten hiç kimse Jin'e istemediği bir şeyi yaptıramazdı. İşin aslı, Jin'in Miraji'yle işi yok." Ayak parmaklarının ucunda uzanarak, altından geçtiğimiz dallardan sarkan portakallardan birin kopardıktan sonra,

gözlerime bakmamaya dikkat ederek meyveyi soymaya koyuldu. "Ahmed ise döndüğü anda Miraji'ye vurulmuştu. Ruhunun uzun zaman önce unuttuğu bir parçasının birdenbire kendisine döndüğünü söylüyordu. Ahmed burada biraz daha kalıp arkadan gelmek istediğinde Jin bunu anlayamadı. Ben de, kendi gözlerimle görene dek inanmamıştım. Ama burası... burası evimiz. Ahmed Izman'da kalmaya karar verdiğinde de kavga ettiler. Sonunda Jin, yanında Ahmed olmadan yeniden denizlere açıldı. Jin, Ahmed'in en sonunda fikrini değiştirip denizlere döneceğini düşünüyordu. Ama Lien... aslında o Jin'in annesi ama benim de annem..." Bu gerçekle çok uzun zaman savaşmış gibi, Delila'nın rahatsız bir hali vardı. "Lien öldüğünde biz Ahmed'in yanına geldik. Sultim imtihanlarına birkaç ay kalmıştı. Jin Ahmed'in fikrini değiştireceğini düşünürken, bu arada Ahmed Izman'da kendine takipçiler edinmeye başlamıştı. Pusula sayesinde Ahmed'i Izman'ın varoşlarında bulduğumuzda Jin'in onun burnunu kıracağını sanmıştım. Ama önce Shazad, Jin'in burnunu kırdı."

Jin bana burnunu bir kızın kırdığını ve kardeşinin düzelttiğini söylemişti. Burnunu kıran kızın, Shazad değil, yabancı bir ülkenin limanında yabancı bir sevgili olduğunu düşünmüştüm. Gene de, Jin'in anlattığı her şeyin yalan olmadığını bilmek güzeldi.

"Jin, en fazla Ahmed'in imtihanlarda canını kaybetmeyeceğini umut edebileceğimizi düşünüyordu. Sonra buradan gidebilirdik. Ahmed bu dövüşten vazgeçerdi." Delila, kolunu açıp kampı gösterdi. "Jin yanıldı."

"Peki Jin neden kaldı?"

"Çocukluklarından beri Jin, Ahmed için dövüşmüştür.

Ahmed'e..." Söylemek üzereyken durduğu Xicha dilindeki sözcüğün tam karşılığını arıyormuş gibi duraksadı. "Herhalde *pis yabancı*, en doğrusu... Ahmed'e bunu söyleyen herkes karşısında Jin'i bulmuştur. Jin şimdi de aynısını yapıyor. Bence, ailemizin dışında bir şeye bu kadar tutkuyla bağlandığı için Jin Ahmed'i asla affetmedi. Gerçi... şu anda farklı düşünüyor olabilir." O utangaç gülümsemesi Delila'nın yüzüne geri döndü. Hararet bastığını hissettim

"Hayır, hayır..." Bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Jin'le ben..."

"Söylemek istediğin şey gerçek olsaydı," dedi Delila, şarkı söyler gibi bir sesle. "Bunu söyleyebilirdin." Benden kaçıp küçük bir kamp ateşinin üzerinden atlayarak uzaklaşırken, kafam daha da karışmış bir halde kalakaldım.

Akşamüstü saatleri olduğundan, Shazad eğitimi tamamlayarak çadırımıza dönmüş olmalıydı. Yani, kendi çadırına. Cindölü olduğumu öğrendiğim gecenin sonunda bitkin düşüp onun çadırında uyumuştum. Sonraki gecelerde de orada uyumaya devam ettim. Beni kovmaya henüz kalkışmadığı gibi, ödünç verdiği kıyafetler yatağımın önünde küçük bir yığına dönüşerek, çadırın ona ait, askeri bir düzene sahip tarafıyla aramda bir duvar görevi görmeye başladı. Kendimi neredeyse evimde gibi hissediyordum.

Çadıra girdiğim anda yüzüme tortop edilmiş bir kumaş yedim.

"Yakala," dedi Shazad, bunu söylemek için biraz gecikerek. Kumaşı yerden aldım. Parmaklarımın arasında,

kenarları koyu kırmızı iplikle dikilmiş, altın rengi bir kaftan açıldı.

"Bu da ne?"

"Geleneklerin en güzel kıyafetlerini giymeni gerektirdiği nadir zamanlardan biri." Shazad'ın Shihabian için çoktan giyindiğini fark ettim. Kendine kısa zamanda bu kadar mükemmel bir şekilde çekidüzen verebilmesi hiç normal değildi. Koyu saçları daracık dalgalar halinde omuzlarına dökülürken, altın rengi tokaları içerinin loş ışığını yansıtıyordu. Üzerinde ağaçları bile gölgede bırakacak kadar yeşil bir kaftan vardı.

"Canımı kurtarmak için kaçarken güzel kıyafetlerimi yanıma almayı akıl edemedim." Elimi kumaşın üzerinden geçirirken, bunu giydiğimde hikâyelerdeki ateşten ve altından Zümrüdü Anka kuşu gibi görüneceğimi hayal ettim.

"Eh, bu durumda arkadaşının en güzel kıyafetlerini giyeceksin," dedi Shazad.

Arkadaş... Bu basit sözcüğe takıldım. Tamid'den bu yana arkadaşlıktan kaçınıyordum.

Sanırım Shazad kararsızlığımı fark etmişti. "Başka kaftanlarım da var... yani, bunu beğenmediysen..." diye ekledikten sonra, saç tutamlarından birini kulağının arkasına attı. Gerilmiş gibi görünse de, Shazad'ın gerilmesi bana imkânsız geliyordu.

"Imin döndü mü?" diye sordum. Delila ne derse desin, Gallan'ların arasına yollanan sarı gözlü Cindölü için endişeliydim.

"Hayır." Shazad ciddileşti. "Daha dönmedi. Ona Shihabian'ın sonuna dek zaman tanıdım. Gelmezse, yarın ona

bakmaya gideceğiz." *Kaderinin kırmızı saçlı Cindölü'ne benzememesi için.*

"*Biz* derken?" diye sordum, bir yandan soyunurken.

"Ben, Jin... istersen sen de gelebilirsin." Parmaklarım düğmelerimin üzerinde donup kaldı. Yanımdan ayrılmadan önce Delila'nın söylediği son şeyi hatırladım. "Güçlerimi keşfetmeden kamptan ayrılmamam daha iyi olur." Benim bile inanmadığım bu lafa Shazad homurtuyla gülmekle yetindi.

"Bu devrim gerçekleşmezse hayatlarımız çok kısa sürebilir ama gene de sonsuza dek ondan kaçamazsın."

"Gene de bunu denememi izlemek ister misin?"

Kutsal Shihabian gecesi, güneşin kaybolmasıyla başladı. Shihabian, Âlemlerin Yıkıcısı'nın yeryüzüne indiği ve yanında karanlığı getirdiği gecenin anısına kutlanırdı. Geçen yıl Tamid beni olduğum yerde başım dönene dek çevirmişti; dans etmekten ve içmekten çakırkeyif olmuş bir halde, en sonunda birbirimizi tutmak zorunda kalana kadar kahkahalarla gülmüştük. Sonsuz karanlığın ilk gecesinin anısına, bütün dünyanın karardığı gece yarısına dek kutlamaları sürdürüp; ardından, yıldızlı gökyüzünün yeniden aydınlanacağı şafak vaktine dek dua etmiştik.

Tozluyol'daki kutlamalarla kamptaki kutlamalar kıyas bile kabul etmezdi. Burada ağaçların arasına o kadar çok fener asılmıştı ki, ışık yüzünden dalları zor seçebiliyordum. Ağaçlardan kopardığımız incirler, parmakla-

rımın yapış yapış olmasına neden olacak kadar şerbetli kekler yiyorduk. Havada yağ, tütsü, duman, yemek, çöl kokusu vardı. Çölde hayatta olmanın kokusu.

Çevremde ne olursa olsun, üzerimdeki ipek ve muslinden, ödünç kaftanın tenimde bıraktığı hissin fazlasıyla farkındaydım. Vücudumu saran altın rengi kumaş bugüne dek sahip olduğum hiçbir kıyafete benzemiyordu. Kaftanı bel hizasında sıkmıştım. Shazad benden daha dolgundu ve bu kaftan üzerimdeyken, bol kıyafetler içindeki bir oğlan çocuğu gibi görünmeye hiç niyetim yoktu. Özellikle Shazad boğazıma kadar uzanan kaftanın üst üç düğmesini açtıktan sonra. Buna itiraz etmeye çalışsam da Shazad benden daha dişliydi; onun dediği oldu. Beni kendisi gibi parıltılar saçan bir kadına dönüştüremeyeceğini en sonunda kabul edeceğini düşünürken, aynaya baktığımda vahşi bir yaratıkla karşılaşmıştım.

Çölde kum fırtınasına yakalanmışım gibi, üstten hafifçe toplanmış saçlarım dalgalar halinde boynumla çenemin ucuna dek iniyordu. Shazad dudaklarımı, kan tadı aldığımı düşüneceğim kadar kırmızıya boyamıştı. Mavi gözlerimin etrafı öylesine karanlıktı ki, bu gözlerin üzerine düşeceği kişi için şimdiden korkuyordum.

Devrime ait gibi görünüyordum.

Shazad'la birlikte bir ateşten diğerine geçerken karşılaştığımız insanlar, Shazad kadar beni de kolayca aralarına alıyorlardı. Bir yandan konuşulanları dinlerken, şarapla yıkanmış ballı kekler yiyordum. Jin'in, kampın ortasındaki ateşin başında olduğunu gördüm. Kız kardeşiyle bir oyun oynuyor ve kaybettikçe kahkahalar atıyordu.

Bir başka ateşin etrafında iki kedi vardı. Biri maviydi.

Gri olanınsa başının üzerindeki tüylerin bir kısmı maviydi. Dalgın bir halde mavi kediyi okşamak için eğildiğimde, elimin kedinin başını değil, çırılçıplak, mavi bir oğlan çocuğunun karnını okşadığını fark ettim.

"Shihabian'ın kutlu olsun, General." Çocuk, kendisine bakmaya bile zahmet etmeden üzerinden atlayıp geçen Shazad'a selam verdi. Bense gözlerimi çocuğun yüzünde tutmaya çalışıyordum.

"Izz," dedi Shazad, mavi tenli oğlana başını sallayarak. "Amani'yle tanışsana. Amani, bunlar da ikizler. Yani biri. Bu sabah kampa erzak getirmek için çıktıkları görevden az önce döndüler."

Yüzümün kızardığını hissederek gözlerimi çocuğun üzerinden aldığımda utangaçlığımın Shazad'ı eğlendirdiğini fark ettim. O esnada diğer kedi de bir oğlan çocuğuna dönüştü. Izz'ın tıpatıp aynısıydı. Yalnızca teni koyu bir renkteydi. Ve saçları, kardeşinin teniyle aynı tonda, soluk bir maviydi.

"Bu da Maz," dedi Shazad, diğer ikizi göstererek.

Maz sırıttı. "Tek ve benzersiz!"

Gözlerim ikizler arasında gidip geldi. "Sayı saymayı sana kim öğretti?"

İkizler gülümseyerek bana baktılar. "Sen de yeni Cindölü'sün," dedi, çırılçıplak olmasına zerre aldırmadan ayağa kalkıp beni incelemeye başlayan Izz. "Biz de seninle tanışmak istiyorduk."

"Aslında, ablamız olup olamayacağını merak ediyorduk," dedi Maz. "Yani, gözlerin yüzünden." Sıradışı mavi renkteki saçlarıyla gözlerim arasında ancak bir ton fark vardı. Bu özelliklerimizi Cin babalarımızdan alıyorsak,

gerçekten de babalarımız aynı olabilirdi. On yedi yılın ardından kardeşlerimin olabileceğini fark etmek beni rahatsız etti.

"Her zaman bir ablam olsun istemiştim," dedi Izz, neşeyle. "Imin'le tanıştın mı? Imin'le Hala'nın babaları aynı, biliyor musun? Anneleri Izman'da aynı sokakta oturuyormuş." Demek, Gallan'larla ilgili getirdiğim haberler yüzünden Fahali'ye gitmek zorunda kalan kardeşi için Hala'nın suçlaması gereken kişi bendim. Ona benden nefret etmeye devam etmesi için nedenler verip duruyordum.

"Ama Amani ablamız değil." Bunu söyleyen Maz'ın yüzünde belli belirsiz de olsa hayal kırıklığı fark ettim. "Yoksa onun ablamız olmadığını söyleyemezdik."

"Gene de!" dedi Izz, canlanarak. "Bizim gibi biçim değiştirme yeteneğine sahip olabilirsin. Bu da çok güzel olurdu."

"İçecek bir şey ister misin?" Neyse ki, Shazad beni ikizlerden uzaklaştırmayı akıl etti.

Kısa süre sonra danslar başladı. Bundan önce Shihabian'da doğru düzgün dans ettiğim olmamıştı. Tamid'in sakat bacağıyla bu kolay değildi. Ben de asla onu yalnız bırakmak istemedim. Ama burada, tahmin bile edemeyeceğim kadar kısa bir sürede vücudumun nasıl gevşediğini hissettim. Çok geçmeden, ateşlerden sıçrayan kıvılcımların arasında bir dans eşinden diğerine savruluyordum. İçkiler daha hızlı akmaya, insanlar iyice rahatlamaya başladığında çok daha çılgıncasına bir ritmin içinde bulduk kendimizi. Bahi'yle dans ederken Shazad'ın etrafından döndükten sonra bir sonraki eşimin elleri belimi kavradı ve yüz yüze gelmemiz için beni çevirdi.

Kendimi Jin'le göğüs göğüse buldum. Etrafımızda dans

devam ederken ikimiz de durduk. Kaftanımın narin dokusunda Jin'in ellerinin sıcaklığını hissediyordum. Haftalar boyunca onun etrafında oğlan kılığında dolandıktan sonra, beni bir kadın yapan her şey şu anda ellerinin arasındaydı. Yavaşça üzerimde kayan gözleri belime sarılı kırmızı sarığın üzerinde durakladı. Bunu bana Sazi'de kendisi vermişti. "Ateşten doğmuş gibi görünüyorsun."

"Jin..." desem de, cümlemi tamamlayamadım. O anda, her Shihabian'da olduğu gibi, gece yarısı bir pelerin gibi gökyüzünün üzerine örtüldü. Az önce ateşler, fenerler, yıldızlar ve ay ışığı varken, şu anda zifiri karanlıktaydık.

Buraklar azalmıştı. Cinler artık fanilerle birlikte yaşamıyordu. Demir ve dumanla dolu çok fazla fabrika kurulmuştu. Ama ne olursa olsun, bu sihirli olay değişmemişti. Bu karanlık, dünyanın belleğine kazınmıştı sanki. Kibritlerin yanmadığı, kavın tutuşmadığı, yıldızların gizlendiği, ilk, gerçek, saf karanlıktı bu. Elleri vücudumdan kayarken, Jin'in varlığının da benden uzaklaştığını hissettim. Peşinden gidemedim. Çok karanlıktı. Herkes, hepimiz olduğumuz yerde, kıpırtısız bir halde kalmıştık. Işığın geri gelmesini bekliyorduk.

Sağ tarafımdaki bir kamp ateşinin alev aldığını gördüm. Yıldızlar birer birer canlanmaya başladı. Ama hâlâ kimseden ses çıkmıyordu. Kutlamalar ve ziyafet gece yarısına dek sürerdi; artık duanın ve hatıraların zamanıydı. Pervane böcekleri gibi ateşe yönelen kalabalığın içinde sürüklenirken gözlerim Jin'i arıyordu.

Gecenin hikâyesini anlatacak kişi genç bir kadındı. Ateşin başındaki bir taşın üzerine çıkan kadının etrafına dizilmiş Cindöllerinin yüzleri insanlara dönüktü.

"Dünya ışığın içinde yaratıldı," diye söze girdi kadın, geleneksel girizgahla. Hikâyeler farklı olsa da, hepsi bu girizgahla başlardı. "Sonra gece geldi. Güneşin uzanamadığı yerlerde varolan zifiri karanlıktan, Âlemlerin Yıkıcısı geldi."

Kalabalıktan kaçan Jin'in ensesini gördüm. Dua etmek için yere çöken insanların arasından çıkarak, seslerin, ışıkların, sanrıların ve kahkahaların ötesinde, çölün başladığı noktaya dek yürüdüm.

"Mavi Gözlü Haydut." Jin'in sesiyle irkildim. Gökyüzü artık yıldızlarla aydınlandığından onu seçebiliyordum.

Parmaklarının ucunda sallanan içki şişesinden bir yudum alırken, belki de benimle yüzleşebilecek cesareti bulmak için içtiğini düşündüm.

"İster misin?" diyerek şişeyi bana uzattı. "Son Eyalet'te, ben masaya çakılırken ayık kalan bir kız tanımıştım."

Sazi'nin çökmüş madenlerinin yakınındaki Sarhoş Cin barından bahsediyordu. Ben orada ayık kalmayı başaran bir kızken, Jin de içkisine atılmış haplar yüzünden kafa üstü masaya çakılmış bir yabancıydı. O zaman bir Cindölü'yle prens değildik. Ben her şeyden eminken ve Jin de bana yalanlar söylemeye başlamışken, yalnızca bir kız ve yabancıydık.

"Gerçi," dedi Jin, şişeyi benden geri alırken. "O kız hikâyelerin ortasında çekip gitmiyordu."

Bunu söylediği anda adeta alev aldım. Elimi sertçe savurarak Jin'in elindeki şişeyi yere indirdim. Kuma dökülen içkinin tıslamasını duyduk. Aslında beni durdurmasını, ona vurmadan önce kolumu yakalamasını beklediğimi fark ettim.

"Hikâyeler ve yalanlar." Sesimi kazanırken, gözyaşlarına dönüşerek içimden dökülmesinden korktuğum diğer her şeyi geri yuttum. "Bu yalanlardan eskiden olduğu kadar hoşlanmıyorum. Ama beni buraya getirmek için söylediğin yalanlar boşunaymış. Kampta konuşulanları duymadın mı? Dünyada hiçbir gücü olmayan tek Cindölü benmişim." Sarhoş olduğundan gözleri bana odaklanmakta zorlanıyordu. "Bana Cindölü olduğumu söylemeyi hiç aklından geçirdin mi?"

İçkinin kokusu, sıcaklık, Jin'in yüzü, gömleğinin açık yakasından görülen dövmesi... bir anda bütün bunların etkisinde kaldığımı hissettim.

"Bunu mu konuşmak istiyorsun? Şu anda?"

"Neden olmasın?" Ona meydan okur gibi kollarımı iki yana açtım. "Bana gerçek planını anlatsana. Dassama'da işler daha farklı gelişseydi, beni bir tutsak gibi bağlayıp buraya öyle mi getirecektin? Yoksa o an için de yeni yalanların hazır mıydı?"

"Seni buraya ben getirmedim." Jin gözlerini gözlerimin içine dikse de, geri adım atmadım. Jin bende hain gözleri olduğunu söylüyordu. Bana nasıl ihanet ettiğini görmeli; bu ihanetin içinde boğulmalıydı. "Ne seni kandırdım, ne de senden buraya gelmeni istedim."

"Ne yapsaydım? Seni ölüme mi terk etseydim?"

"Bunu yapabilirdin."

"Yapamazdım!"

"Gerçek şu ki Amani, seninle ilgili yaptıklarıma dair ne bir fikrim, ne de planım vardı. Seni Tozluyol'da bırakmayı düşünüyordum çünkü kardeşimin savaşının tam ortasına sürüklenmeni istememiştim. Ama senin

için geri döndüm çünkü bir başka kardeşimin ellerinde ölmene göz yumamazdım. Yani iki yoldan birini seçmek zorunda kaldım." Bana uzanıp dokunacakmış gibi kaldırdığı elini geri indirdi. "Sazi'de beni terk etmene memnun oldum çünkü kaçıp kendi yoluna gittiğini düşündüm. Ama aynı zamanda, pusulayı benden almana da memnun oldum çünkü böylelikle peşine düşmem için bana bir neden verdin. Evet, seni Izman'dan uzak tutmak için yalan söyledim çünkü orada birileri senin ne olduğunu anlayıp, Sultan'a satmak için yakalayabilirdi. Dassama'ya doğru gitmemizin nedeni de, seni denize ulaştırabileceğimi düşünmemdi. Böylelikle, öldürülmeden önce bu ülkeden çıkabilirdin." Yüzlerimiz artık çok yakındı. Çölü geçerken, denizlerin gözlerimin renginde olduğunu söylemişti.

"Benim adıma kararlar almaya hakkın yoktu." Benden uzaklaşması, kafamın içinden çıkması için onu ittim.

"Ama *onun* hakkı var mı?" diye bağırdı Jin. "Kardeşim sana Cindöllerinin ne kadar kıymetli olduğunu söylediğinde, bunun hayatını, Mavi Gözlü Haydut olduğun eski hayatına göre daha değerli kılacağını düşündün."

Üzerine yürürken örgüsü açılan saçlarım savruldu. "Bu çöldeki değersiz bir kum tanesinden daha fazlası olmak istediğim için beni suçlayamazsın. *Sen* güçlü ve önemli biri olarak doğmuşken, beni bununla suçlayamazsın."

"Öyle mi?" Attığı iki adımla Jin'i önümde buldum. "Doğduğum yıl, on erkek ve bir düzine kız kardeşim daha doğdu. Doğmak bir ruhu önemli kılmaz. Ama tanıştığımız anda senin önemli olduğunu fark ettim. Oğlan kılığına girmiş, silah kullanmayı kendi kendine öğrenmiş, o

kasabadan kurtulmak için hayaller kurup para biriktirmiş bir kızdın. Oradan kaçmayı o kadar çok istiyordun ki... Tanıştığım kız, kendini önemli birine dönüştürmüştü. Hoşlandığım birine. Buraya geldikten sonra ne oldu ki, bu kız senin gözünde bu kadar değer kaybetti? Kardeşimin seni kabul etmesi ve daha önce ihtiyaç duymadığın biraz güce kavuşman seni nasıl önemli hale getirdi? Seni bu devrimin içine sürüklemek istemememin nedeni buydu, Amani. Çünkü Mavi Gözlü Haydut'un krallığı olmayan bir prensin savaşında ziyan olup gitmesini istemiyordum."

Ona yanıldığını söylemek istesem de, bunu aklımdan geçirmek bile dilimin tutulmasına yetti. Ama bu, Jin'in haklı olduğu anlamına gelmiyordu. "Peki bunu kardeşin için yapmıyorsan, neden bu ülke için savaşıyorsun? Anlamadığın, aileni elinden aldığı için tiksindiğin bu ülke..."

"Haklısın," diyerek sözümü kesti. "Bu ülkeyi asla anlamadım. Ahmed'in neden her şeyi bırakıp burada kalmaya karar verdiğini asla anlamadım. Seninle tanışana dek."

Jin beni itmiş gibi hissettim. Düşmek üzere olduğumu ve düz durabilmem için az önce söylediği sözcükleri geri alması gerektiğini...

"Bu ülke *sensin*, Amani." Artık daha alçak sesle konuşuyordu. "Sen buradaki her şeyden daha canlısın. Ateşle barut gibisin ve bir parmağın her zaman tetikte."

Birbirimize yakın duruyorduk. Hissettiğimiz öfke aramızda nabız gibi atıyordu. Kalp atışlarım hızlanmıştı... belki de hızlanan onun kalp atışlarıydı. Birbirimizi soluyorduk.

Yalnızca o ve ben.

Bana Cindölü olduğumun söylendiği geceden bile daha güçlü alevler yanıyordu içimde. Ona dokunmak için ellerimi açtım.

"Jin." Bahi'nin sesi bu anı sona erdirdi. Bahi'nin yüzünde böylesine ciddi bir ifade görmemiştim. "Ahmed seni arıyor. Naguib'in silahıyla ilgili haberler var."

"Silah hareket halinde." Imin suyunu kafasına dikti. Fahali'den koşarak gelmiş gibi görünüyordu.

"Silahı gördün mü?" diye sordu Shazad.

Imin başını iki yana salladı. Üzerinde hâlâ Gallan askerinin üniforması vardı. Ahmed, Shazad, Jin, Bahi, Hala ve ben, kızın dudaklarından çıkan her sözcüğü dikkatle dinliyorduk. "Şehirde söylentiler dönüyor. Izman'daki kaza eseri çıkan birkaç yangının suçunu üzerimize yıkmaya çalışıyorlar. Bir de limanda demirli olan üç gemi yanmış. Ama bu sabah Fahali'ye resmi bir mektup geldi. General Dumas'la ittifaklarının şartlarını görüşmek için babasının yerine Komutan Naguib geliyormuş."

"Eh, bu kulağa, 'Isyanı ortadan kaldırmak için size bir silah getiriyoruz,' gibi geliyor," dedi Hala, elini kardeşinin omzuna atarak.

"Yerimizi buldular mı?"

"Daha değil," dedi Imin. "Ama bulmaya çok yakınlar."

"O halde kampı taşımamız lazım."

"Peki nereye gideceğiz?" dedi Bahi. "Kuzeye gidersek Gallan'ların kucağına düşeriz. Batıya gidersek sınırı geçerek Amonpour'a girebiliriz ama elbette dağ kabileleri

bizi daha önce haklamazsa... Doğuda babanız bizi öldürür. Güneyde ise ölümümüz çölden olur. Izman'dan kaçtığımız zamanlar farklıydı. İsyan bir düzine insandan ibaret olduğumuz günlerden bu yana çok gelişti. Bir krallığı... küçük bir krallığı bile taşımak çok kolay bir iş değil."

"Bahi haklı," dedi Shazad.

Ahmed masanın kenarını kavradı. Ellerinin eklemlerinin bembeyaz olduğunu fark ettim.

"O halde yollarını keseceğiz," dedi Jin. İki elinin arasında gidip gelen pusulasının titreşen iğnesi sonunda hep Ahmed'i gösteriyordu. "Silahı trenle mi getirecekler?"

Imin başını salladığında, sarı Gallan bukleleri yüzüne düştü.

Ahmed hemen bir şey söylemedi. Bir müddet onun sessizliğinde asılı kaldık. "Asıl amacımızın ne olduğunu anlayamazlar," dedi, en sonunda. Bunu generaline ya da Cindöllerinden birine değil, kardeşi Jin'e söylemişti. "Para için tren soyan sıradan haydutlar gibi görünebilirsiniz. Jin, sen..."

"Ben de giderim." Doğru düzgün düşünmeden, sözcükler dudaklarımın arasından dökülmüştü.

Herkes bana döndü.

Jin'le az önce tartışmıştık. Haklıydı. Cindölü güçlerimi keşfetmek için beklemeye devam ettiğim takdirde hiçbir işe yaramayacaktım. Zaten çok uzun zamandır hiçbir şey yapmadan duruyordum.

"Sen risklisin," dedi Ahmed, dürüstçe. Ama bu kesin bir hayır da değildi.

"Bu riski hiç düşünmeden alırım," dedi Jin, kardeşine bakarak. "Ona bir Cindölü olarak ihtiyacım yok."

Shazad benim yerime konuştu. "Amani bugüne dek gördüğüm en iyi keskin nişancı ve kendini insan olarak göstermesi de çok kolay. Zaten hayatı boyunca bunu yapmış."

"Bunu yapabilirim," dedim.

Ahmed gözlerimin içine bakıyordu. Bir an, bir kardeş ya da arkadaş gibi değil, bir hükümdar gibi göründü. Kıymetli bir asker gibi görünmek için sırtımı dikleştirdim.

Ahmed başını salladı. "Şafak vakti yola çıkıyorsunuz."

Yirmi İkinci Bölüm

"Buraya neden Ölü Adamın Sırtı dendiğini biliyor musunuz?" Bahi neşeyle sordu. Yere ayak bastığımızdan beri susmamıştı. Buraya kadar, devasa bir Simurg'a dönüşen Izz'ın sırtında uçarak gelmiştik; çöl altımızdan akıp geçmişti. Mavi tenli Cindölü, kayaların arasında dinlenen mavi bir kertenkeleydi artık. En azından çırılçıplak bir oğlan olarak kampın kurulumuna yardım etmeye kalkışmamıştı.

"Çeneni kapatmazsan seni öldüreceğim için mi?" dedi Shazad, Bahi'ye küçük bir odun parçası fırlatarak.

"Ne yazık ki, haritacılar seni hesaba katmamış, Shazad." Bahi, elini kızın omzuna attı. Bir dağın sırtındaydık. Aşağımızdaki çöl dört bir yanda sonsuza dek uzanıyordu. Yalnızca kuzey istikametinde, Jin'in bana deniz

olduğunu söylediği belli belirsiz bir karartı vardı. Durduğumuz yerden, dağların içinden kıvrılarak geçen demiryolunu görüyorduk. "Bunun nedeni, demiryolunun geçeceği tünelleri açan patlamalarda bir sürü işçinin hayatını kaybetmesi," dedi Bahi. "Bu işçilerin huzuru bulamamış ruhlarının demiryolu boyunca dolandığı söylenir de..."

"Sultan'ın Gallan'lara biatının bir diğer harikulade eseri," dedi Jin, önündeki taşa bir tekme savurup tulumunu yere atarken. Jin'in, babasına *Sultan* dediğini fark etmiştim. Ahmed ondan *babamız* diye bahsederken, Jin bunu asla yapmıyordu.

"Bunu bize şimdi mi söylüyorsun?" Hala, Bahi'yi itti. "Bir tüneli havaya uçurmak üzereyken mi?"

"Bak, ben yalnızca vaziyeti anlamanıza yardımcı oluyorum." Kendi gerginliğimle boğuşurken, Bahi'nin neşesi benim için biraz fazlaydı.

Izman'dan gelen demiryolunun, Ölü Adamın Sırtı'ndan baktığımız kısmı, Fahali'ye ulaşmak için dağların içinden geçiyordu. Fahali'yle Ahmed'in kampının arası ise yalnızca bir gündü.

Silahın Fahali'ye ulaşmasını engelleyecektik. Tren iki gün içinde buradan geçecekti. Önce, treni durdurmak için tüneli patlayıcılarla döşeyecektik. Duran treni haydutlar gibi basmayı planlıyorduk. Yolcuların zihinlerine girecek Hala sayesinde, dördümüz yerine bir düzine haydut göreceklerdi. Askerlerin dikkati dağılmışken biz de silahı alacaktık.

"Din adamlarının sessizlikte, derin düşüncelere dalması gerekmez mi?" diye sordum, tulumumu açarken.

Bahi'nin neşesi iğnelemelerimizin arasından sıyrık al-

madan geçti. "Sanırım din adamı olamayacak kadar genç ve yakışıklıyım."

"Sara öyle demiyor," diye mırıldandı Shazad.

Bahi'nin din adamı olamama nedeninin gerçekten Sara olup olmadığını merak ettim. Bahi, bir keresinde sabah duasından önce çok fazla içtiğini ve bir gece öncesinin akşam yemeğini Mübarek Babalarının cübbesine kustuğunu söylemişti. Eğitimini neden tamamlayamadığına dair başka hikâyeler de duymuştum.

"Kimse o bebeğin bana ait olduğunu kanıtlayamaz," dedi Bahi.

"O da senin gibi laf ebesi," dedi Shazad.

"O yalnızca bir bebek," dedi Bahi. "Bebekler yalnızca ağlayıp sızlanmaz mı yahu?"

"Kulağa senin oğlun gibi geliyor," diye mırıldandım.

Jin buna homurtuyla güldü.

"Peki, öyle olsun." Bahi, çantasından bir şişe içki çıkardı. "O halde, oğluma!"

"Neden yanına içki aldın ki?" Çoktan akşamdan kalma olmuş gibi, Shazad şakaklarını ovdu. Bahi ise buna yanıt olarak, çantadan iki şişe daha çıkardı.

"Tıbbi nedenlerden, tamam mı? Kutsal kitaplarda geçer bu. Kendiniz de bakabilirsiniz. Önce hanımlar." Bahi elindeki şişeyi Shazad'a uzattı. Shazad'ın parmakları parmaklarının üzerine kapandığında Bahi'nin yüzünde saf bir zafer ifadesi vardı. Şişeyi kıza bırakmadan önce bekledi. Kutsal yazgısını gerçekten de bir kız için terk ettiğini ama bu kızın adının Sara olmadığını düşünmeye başlamıştım. Shazad ya bunu fark etmemişti ya da Bahi'nin hatrına görmezlikten geliyordu.

"İçki içmeme müsaade olmadığını biliyorsun," dedi Shazad, şişeyi kafasına dikerken.

"İçmeye müsaaden yok mu?" diye sordum şüpheyle, Shazad şişeyi bana uzatırken. İnsanın boğazını yakan ucuz bir içkiydi.

"General içkiyi tasvip etmez," dedi Bahi. Shazad'ı değil, babasını kastetmişti.

Shazad alaycı bir asker selamı verse de, gülümsemesi o kadar içtendi ki babasını sevip sevmediğini düşünmeden edemedim. "Babam sarhoş bir askerin ölü bir asker olduğunu söyler."

"Demek ki generalin de yanıldığı noktalar oluyormuş," dedi Bahi, ikinci şişeyi eline alırken. "Haklı olsaydı, bugüne dek yüzbaşısı bin kere ölmüş olurdu."

Shazad ona laf yetiştirmeye çalışırken, Bahi çoktan Izz, Jin ve Hala'ya, havaya madeni para fırlatılan ve şişeyi kafaya dikmeden önce avuçların kayalara vurulduğu bir içki oyunu öğretmeye koyulmuştu.

Burada ölebilirdik. Yanımdaki insanlar bu tehlikeye alışkındı. Son bir yıldır daha iyi bir dünyaya dair hayallerini gerçekleştirmek için kendilerini defalarca tehlikeye atmış, ölümle burun buruna gelmişlerdi. Ben de bunu yapmıştım. Ben de yalnızca nişancılık yeteneğime olan inancımla Leşçukuru'ndaki hendeğe girerken yaşamak için daha iyi bir yere gitmeyi hayal ediyordum. Ama yalnızca kendimi düşünüyordum. Bu insanlarsa hem kendileri hem de diğer insanlar için tehlikeye atılıyordu. Bütün Miraji için. Böylelikle hiç kimse Dassama halkı gibi ölmeyecekti. Böylelikle hiç kimse benim Tozluyol'da yaşadığım gibi bir hayatı yaşamak zorunda kalmayacaktı.

"Hanımlar!" diye seslendi Bahi, beni düşüncelerimden koparararak. "Katılmak istemez misiniz? Şu ana dek, kazanan benim."

"Oyunun amacının en az içen kişi olmak olduğunu sanıyordum," dedi Hala.

"Belli ki ikimiz kazanmayı farklı tanımlıyoruz."

"Sadece sana avans veriyorduk." Shazad, omzunu omzuma vurdu. "Uyanıp da bütün kanının alkole dönüştüğünü gördüğünde, kaybetmeye başladığın anın bu olduğunu anlayacaksın."

Endişeli halime rağmen güldüm. Şişelerden biri boşaldığında, Bahi Shazad'ın penceresinin altında serenat yaparken okuduğu şarkıyı bir kez daha okuyacak cesarete ulaşmıştı. İki gün içinde olacakların heyecanı ve içkinin sarhoşluğuyla, dilediğimizde yerlerini değiştirebileceğimiz kadar bizimmiş gibi görünen yıldızların altındaydık.

Korkuya rağmen, hayatım boyunca bu gece kadar mutlu olmadığımı fark ettim.

Ertesi sabah, güneş doğmadan bir şey beni uyandırdı. Kıpırtısız bir şekilde yatmaya devam ederken, beni uyandıran şeyin çoktan unutmaya başladığım bir rüya olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Kamp sessizdi. Ateş sönmüştü. Yanlamasına yatmış Shazad'ın eli, her an biri üzerine atlayabilirmiş gibi bıçağındaydı. Ateşin karşı tarafında, Hala uyku tulumunun içinde kıvrılmıştı.

Bir kez daha Simurg'a dönüşen Izz'ın kampın üzerinde

uçarak nöbet tutması gerekiyordu ama Bahi'yle Jin'in tulumları da boştu. Ayağa kalkıp gerindikten sonra, doğan güneşe doğru, kampımızı gözden uzak tutan dağ sırtının ucuna yürüdüm. Jin'le Bahi oradaydı.

Seccadesi olmayan Bahi dizlerinin üzerinde yere çökmüştü. Başı aşağıdaydı; dudaklarını ellerine dayamıştı. Kıpırdamadan, fısıldanan bir sır gibi mırıldandığı sabah duasını dinledim. Mahrem bir şeye tanıklık etmek gibiydi bu. Bahi'yi rahatsız etmemek için gerilemeye başladığımda, birkaç adım ilerideki dar bir kaya çıkıntısının üzerine tünemiş Jin'i gördüm. Sırtı dağa dönüktü; ellerini rayların üzerindeki boşluğa doğru açmıştı. Çıplak ayaklarımla tozlu taşların üzerinde yürüyerek ona yaklaştım.

"*O kadar da* akşamdan kalma değilim sanırım," diyerek yanına otururken, sesimin çatladığını fark ettim.

"Şu anda başağrım yüzünden Bahi'nin ucuz içkisini suçlamayı çok isterdim ama sanırım içki bana *o kadar da* dokunmuyor." Elini yüzünden geçirdi. "Karabasan ısırığından uyandığımdan bu yana iyi uyuyamıyorum. Gözlerimi kapadığımda, silahın nakliyatını engelleyemediğimiz takdirde kampımızın yandığını görüyorum. Ailemin yandığını. Senin yandığını."

Son lafı yüzünden başımı kaldırıp ona baktım. Jin uzun bir nefes bıraktı.

"Bunu söylemene gerek yok, farkındasın, değil mi? Shihabian gecesi dediklerinde haklıydın. Buradasın çünkü... seni buna ben soktum. Çünkü yanımda kalmanı istedim. Ölmeni istemedim. Hâlâ gidebilirsin. Izman'a ya da nereye istersen, oraya. Bu işin içinden çıkabilirsin." Jin benden özür diliyordu.

Çöle baktım. Sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünse de, solumda yükselmeye başlayan güneş, baktığım yönde, çok ilerilerde Tozluyol'un olduğunu gösteriyordu. "Bence olmam gereken yerdeyim."

"Biliyor musun, kendini kurtarmak için her an herkesi terk edebilecek o kızı özlüyorum biraz," dedi Jin. "O kızın aptalca, kahramanca bir şeyler yaparken ölme ihtimali daha düşüktü sanki."

"Bunu iltifat olarak alıyorum." Gülsem de bir an sonra ciddileştim. Baktığım yönde, rayların üzerinde bir parıltı takıldı gözüme. "Bu..."

Cümlemi tamamlayamadan, gökyüzü bir çığlıkla uyandı.

Jin'le başımızı kaldırıp yukarı baktığımızda, kampın üzerinde uçan Izz'ın dönerek alçalmaya başladığını gördük. Zeminle arasında birkaç metre kaldığında oğlan çocuğuna dönüşerek yere ayak bastı. Ayağa kalkıp kampa döndüğümde, panik hissi çoktan içimde yükselmeye başlamıştı. O anda Jin'in ellerinin belimi kavradığını hissettim. Beni hızla çevirerek kendine doğru döndürdü ve dudaklarını dudaklarıma dayadı.

Belimdeki elleri çıplak tenimi yakıyor; parmaklarının dokunduğu kıyafetlerimin kenarlarında kıvılcımlar çakıyordu. Öpüşmemizin mi beni yaktığından; yoksa içimdeki ateşin mi canlandığından emin değildim.

Bu ateşle yanıp kül olmadan önce ellerini belimden çekip yüzümü kavradı. "Kendini hâlâ ölümsüz hissediyor musun, Haydut?"

Kampa koşmaya başladık. Shazad çoktan uyanıp silahlanmıştı. Izz'ın gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Bir tren geliyor."

Shazad, kafasını toparlamak istermiş gibi başını iki yana salladı. "Beklediğimiz trenden önce buradan geçecek başka bir tren yoktu," dedi, hepimizin aklında olanı teyit ederek. Ne olduğunu anladığım anda, bunu Shazad'ın yüzünde de okudum.

"Başka bir trene koymuşlar. Silah bu trende!"

Tünele patlayıcı döşeyecek zamanımız yoktu. Yani üzerine çıkmak için treni durdurmamızın bir yolu yoktu. Ama, öyle ya da böyle, trene çıkmak zorundaydık. Kampı kurduğumuz dağ sırtının ucundan tünele bakarak trenin çıkmasını bekledik. İlk başta, ağır sessizlikte herkesin nefesini duyabiliyorken, bir süre sonra rayların zangırdamasını duymaya başladım. Çok geçmeden, ayaklarımızın altındaki dağın sarsıldığını hissettik. Tren tünele girmişti.

Bekledik.

Bekledik.

Ve tren kapkara bir dumanın içinde tünelden çıktı.

"Hadi!"

Bazen koşarak bazen kayarak dağ sırtından aşağı inip kömür dumanının içine daldık. Ciğerlerimle burnumu dolduran duman aynı zamanda gözlerimi kör ettiğinden kendimi yere attım. Geri ayağa kalktığım anda, dirseğimin kalkan derisinin acısını bile hissedemeden trenin tünelden çıkmaya devam eden vagonlarına doğru sıçradım.

Bir an için ayaklarımın altındaki taşlık yüzeyi hissederken, bir an sonrasında boşluğu hissettim. Tüm dünya donakalmıştı sanki.

Ayaklarımı dengesiz bir şekilde vagonlardan birinin tavanına basıp da aşağı doğru kaymaya başladığımda paniğe kapıldım. O anda bir el beni yakalayıp yukarı çekti. Jin'di bu. Trenin sağır edici gürültüsünde ona teşekkür etmeye çalışmak manasızdı; yalnızca parmaklarıma kenetlenmiş parmaklarına tutundum.

Birdenbire koptuk. Jin'le ellerimiz ayrıldı. Shazad'la birlikte trenin önüne koşmaya başlarken; Jin, Bahi ve Hala arkaya yöneldi. Lokomotife girmek için aşağı inmeden önce birkaç vagonu koşarak geçtik. Altımızdan hızla akıp giden raylara ya da başka herhangi bir şeye bakmadan koştum.

Trene girmek için öndeki vagonlardan birinde karar kıldığımızda, vücudumu aşağıdaki vagon kapısına ilk sarkıtan ben oldum. Beni koparıp savurmaya çalışan trenin şiddetli sarsıntısında kapının tokmağına tutundum. Hava kulaklarımda uğulduyordu.

Shazad, bir kedinin zarafetiyle yanıma indi. Eli bıçağının kabzasını kavrarken, benim elim de kemerimdeki tabancama uzandı.

Dehşet ve heyecan, zihnimdeki baskın his olmak için kıran kırana bir mücadeleye girmişti. Hissettiğim her şeyi Shazad'ın gözlerinde de görüyordum. Tek bir kişi olmuştuk sanki.

Vagonun kapısını tekmeyle açtım.

İçeri daldığımızda boş koltuklarla karşılaştık. Cam yüzeylerini toz kaplamış fırtına fenerleri, trenin hareketiyle birlikte sallanıyordu. Shazad'la silahlarımızı indirdik. Vagonun camlarından biri kırılmış; içerideki masalardan biri devrilerek ters dönmüştü.

Shazad'la tek kelime etmeden ilerlemeye başladığımızda parmağım tetikte; diğer elimse yedek silahımın üzerindeydi.

Birkaç boş vagon geçtik. Yarı yolda, Shazad benim zihnimde de tomurcuklanan korkuyu dillendirdi. "Diğerleri şu anda trenin arkasına ulaşmış olmalı."

Tabancayı tutan elimi biraz gevşettim. Karşıma ateş edecek bir şey çıkmasını istiyordum.

Bir sonraki kapıyı açtığımızda, diğer vagonla aramızda bir kol mesafesi boşluk olduğunu gördük. Bulunduğumuz vagonun ucunda durduğumda, aradaki bu boşluk gözüme Dev Vadisi kadar geniş göründü.

Aşağı bakamıyordum. Aşağı bakamazdım. Altımızdan hızla geçen rayların bulanık arkaplanında, bunu yapmam imkânsızdı. Ama devam etmek zorundaydık. O bizi bulmadan önce silahı bulmamız gerekiyordu.

"Geri çekil," dedim Shazad'a, silahımı kemerime sokarken. "İlk ben!" Shazad'ın itiraz edecek zamanı olmadı; kapının tokmağını kavrayıp biraz geriledim ve hızla vücudumu ileri attım.

Kulaklarımda ıslık çalan sert rüzgârın beni aşağı çektiğini hissettim.

Karşıdaki vagona çarptım. Kapı açılmamıştı. Sendelerken kolumu açıp tutunmaya çalıştım. Yüreğim mideme çöküp yanına vücudumun kalanını da alarak raylara inmek üzereyken boşlukta elimi açtım.

Elim sert, metalden bir şeyi kavradı. Vagon kapısının solunda kalan merdivendi bu. Doğrulup soğuk metale sımsıkı tutunduğumda titriyordum. Demiri tutan ellerimden başka bir şey göremiyordum. Omzumun üzerin-

den baktığımda Shazad'ın bağırdığını fark ettim ama rüzgâr yüzünden ne dediğini duymak imkânsızdı.

Shazad'ın elini tutmak için mümkün olduğu kadar döndüm. Parmak uçlarıyla bana uzanmıştı.

O anda vagonun kapısı açıldı. Karşımda altın rengi bir üniforma belirdi. Ölümümle karşı karşıyaydım.

Ama Shazad ölümden daha hızlıydı.

Shazad aramızdaki boşlukta sıçradı. Bir an için elindeki bıçağın parıltısına gözüm takıldı. Ardından altın ve beyaza karışan kanın kırmızısı bütün görüşümü kapattı. Asker raylara düşmeden önce çığlık attıysa bile, trenin gürültüsünde sesi duyulmadı.

Askerin ölümünü göremedim. Ama Shazad'ın ayak bileğinin üzerine çok sert ve ters bir şekilde basarak, bulunduğum vagonun ucuna konduğunu gördüm.

Ayağı kaydı.

Rüzgâr koyu saçlarını kavrayarak boynuna doladı.

Raylara doğru düşerken göz göze geldik.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Hayatımın en uzun anı boyunca, parmaklarımın arasında rüzgârdan başka bir şey yoktu.

Ve elim Shazad'ın bileğini kavradı. Diğer kolunu savurup koluma tutunduğunda hissettiğim rahatlama bütün vücudumu sardı. Doğaüstü bir güç bizi birbirimize bağlamıştı sanki.

Shazad'ın ayaklarından biri dar çıkıntıyı bulduğunda, onu daha sıkı tutmam için bu yeterli oldu. İkimizden biri diğerini elinden kaçırdığı anda sırtüstü raylara düşecekti Shazad'ın ağırlığı onu tutan parmaklarımla yerçekimi arasında gidip geldi.

Onu bırakmayacaktım. Buna öyle odaklanmıştım ki parmaklarımın titrediğini fark ettim. Shazad bağırarak duyamadığım bir şey söylüyordu. "Seni duyamıyorum!" diye bağırdım.

"Siz daha bitmediniz mi?" Havada, karanlık bir rüyadan kopup gelmiş gibi bir tınıya sahip bir başka ses duydum. Vagonun açık kapısını ve içeride duran üniformalıları unutmuştum. Herhalde onlara dönük olan sırtıma bıçak saplamaları an meselesiydi. "Treni istila mı ediyorsunuz?"

Bu sesi tanıyordum. Keskin, kuzeyli, tehditkar... Tamid'in bacağına kurşunu sıkan, kafama silah dayayan, Gallan generaliyle konuşan adamın sesiydi bu.

Komutan Naguib'in kahkahası rüzgârla dönerek bana ulaştı.

Shazad'ın gözlerine kilitlenmiştim. Gözlerimi kaçırdığım anda onu kaybedeceğimi düşündüğümden başka bir yere bakamıyordum. Salladığı ayaklarının altından hızla geçen rayların rüzgârı yüzümüze çarpıyordu. Sarığı açılmıştı. Onu çekmeye çalışırken kolum titremeye başladı.

Ama Shazad her şeyi görebiliyordu. Arkamdaki vagon kapısını ve kapının önündekileri görebiliyordu. Tek sorun tabancasının olmamasıydı.

"Biri onları içeri çeksin," dedi Naguib, gündelik, sıradan bir emir veriyormuş gibi.

Shazad'ın gözleri önce kalçamın üzerindeki tabancaya, ardından omzuma kaydı. Benden ne istediğini anladım. Silahımı çektiğim gibi hızla arkama dönüp kurşunu Naguib'in kafatasına sokabilirdim.

Ama Shazad'ı bırakmadan bunu yapamazdım.

Bırak beni. Ne dediğini ancak dudaklarını takip ederek anladım.

Shazad bu dava uğruna can alabildiği gibi, canını da verebilirdi. Çünkü Naguib ölmediği takdirde, biz ölecek-

tik. Derinlerimden gelen bir şey Tamid'in yüzünü gözlerimin önüne getirdi. Artık o kız değildim. Artık insanları terk eden kız değildim.

Shazad'ın bileğini daha sıkı kavradım.

Belime sarılan kollar beni içeri çekerken, Shazad da benimle birlikte vagonun güvenli dünyasına geldi. Gerçi *güvenli* burada doğru sözcük sayılmazdı.

Ellerim silah arıyordu. Soluk soluğa kalmış bir halde alnımı halıya dayamışken, üzerimi aramaya başladılar. Bacaklarım öylesine titriyordu ki, ayağa kalkıp mücadele etmem pek olası değildi. Beni kaldıran, Shazad'ın bileğimi kavrayan eli oldu.

Lüks bir vagondaydık. İçerisi, düzgün üniformalı askerler ve bizim hırpalanmış isyancılarla dolmuştu. Vagonda iki düzine kadar asker vardı.

Askerlerden ikisi Jin'i tutuyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş Jin, yere devrilmemek için mücadele ediyormuş gibi görünüyordu. Ama gene de bana hüzünlü bir şekilde gülümsemeyi ihmal etmedi. Ben de buna karşılık vermeye çalıştım.

Kafasına silah dayadıkları Hala'nın elleri arkasından bağlanmıştı. İlk başta Bahi'yi göremedim. Bir an, trenden atlayacak akıllı olduğunu umut ettim. Ama birkaç saniye sonra onu da saptadım. Burnundan kan akıyordu; gömleğinin yakası kıpkırmızıydı. Bu yüz, Bahi'nin yüzüne benzemiyordu.

Ve vagonun içindeki cilalı ahşap barın önünde, sapık bir davetin ev sahibi gibi dikilen Naguib vardı. "Eh, bu üzücü bir görev oldu." Etrafını tarayan gözleri üzerimden geçtikten sonra durdu ve bana geri döndü. "Ah, mavi göz-

lü şıllık da buradaymış. Hainle ortak olmadığını söylememiş miydin sen?"

"Durumlar değişti." Böyle bir anda Shazad'ın söyleyeceğini tahmin ettiğim bu sözcükleri, keskin ve temiz bir aksanla söyledim. Çünkü kendi dilimin ucuna gelenleri söylediğim takdirde beni vuracaklarına şüphem yoktu. "Diğer tarafa geçmek için insanın kafasına silah dayanmasından daha etkili bir neden olmuyor, *Komutan*."

"Eminim öyledir." Naguib, gergin adımlarla barın önünden ayrıldı. "*Kardeşimin* çok ikna edici olduğuna da eminim." Son sözcükle birlikte çizmesini Jin'in kaburgalarına geçirdi. Jin, kalın kırmızı halının üzerinde iki büklüm oldu. Tepki vermedim. Naguib'e bu tatmini asla yaşatmazdım.

"Biliyor musunuz..." Onu amcamın dükkânında ilk kez gördüğüm gün yaptığı gibi, manşetlerini düzeltti. "Bana diğer gaspçı kardeşimin nerede olduğunu söylerseniz, çekeceğiniz ızdırabı epey azaltabilirsiniz. Sonuçta aranızdan yalnızca birinin konuşması bana yeter. Aslına bakacak olursanız, aranızdan birinin hayatta kalması da yeterli olacaktır." Bunu derken kalçasındaki tabancaya dokundu.

"Kumardan hiç anlamadığın belli oluyor," dedi Shazad. Sanırım Naguib'in onu fark etmesinin nedeni Shazad'ın aksanıydı.

"Shazad Al'Hamad?"

Gerçekten bir davetteki konuklarmışız gibi, Shazad gözlerini kırpıştırarak Naguib'e baktı. "Affedersiniz, tanışıyor muyuz?"

"Elbette," dedi, ifadesi bozulan Naguib. "Gerçi, yüce

generalimizin tek kızının Sultan'ın bir sürü oğlundan birinin farkında olacağını düşünmemiştim. Ama biz senin farkındaydık."

"Önemli oğulların farkındaydım," dedi Shazad, soğukkanlılıkla.

Bu sözcüklerin, komutan olan Naguib'in gardını aşarak içindeki çocuğun suratına tokat gibi indiğini gördüm. "Babanın bu yüzden asılacağının da farkındasındır herhalde. Benim için hayırlı bir gelişme olur bu. Babam, babandan sonra benim general olacağıma söz verdi." Naguib, Shazad'ın yüzüne uzandı. "Senin sayende... Gene de seninle..."

"Onun kılına zarar verecek olursan cehennemin en dibinde yanarsın." Kan boşalan burnu yüzünden Bahi'nin sesi kalın çıkmıştı. "Bana inanmıyorsan, bu Cindölü sana söylesin." Bahi beni kastediyordu. "O yalan söyleyemez." Bana dönen Naguib en sonunda tuhaf gözlerimin farkına varmış gibi göründü.

"Bu doğru," dedim, kararlı bir sesle. Bahi bunu katiyen yapmamam; kendi uydurduğum gerçeklerle evreni bükmeye çalışmamam için beni uyarmıştı. Ama şimdi benden bunu yapmamı istiyordu. Shazad için. Onu hayatta ve güvende tutmak için. "Ona dokunduğun anda çığlıklar ata ata can verirsin," diye devam ettim. Bu sözcükler dudaklarımın arasından döküldükleri anda gerçek oldular. Bahi'nin hararetli uyarısı yüzünden, bunu yaptığımda kendimi daha farklı hissedeceğimi düşünmüştüm. Söylediğim anda, Shazad'ın güvenliğini sağlamak için evreni yeniden düzenleyecek sözcüklerin gücünü hissedeceğimi sanmıştım. Ama tehlike altındaydık. Bunlar yalnızca söz-

cüklerdi. Kolayca dilimden döküldüler. Herhangi başka birkaç sözcük gibi. "Canını kurtarmak için yalvarırsın."

Naguib'in parmakları Shazad'ın çenesinin hemen önünde durdu. Artık ona nasıl bir oyun oynadığımızı düşünüyorsa, ihtiyatlı davranmaya karar vermiş gibiydi.

Bahi, gözlerimin içine baktı. "Yalan konuşmak günahtır." Jin buna homurtuyla güldü.

Boynuma dayanmış silaha rağmen dudaklarımın arasından bir kahkaha patladı.

"Siz günah hakkında ne bilirsiniz?" Vagonun köşesinden gelen bu ses, kahkahamı keserken buz gibi bir parmak sırtımdan aşağı kaydırılmış gibi hissetmeme neden oldu. Gözlerimi kısarak karanlığa baktığımda, üst üste konmuş silahlarla miğferler dışında hiçbir şey göremedim.

O anda eski tarz zırhlardan biri hareket etti.

Bu adam saf metalden yapılmıştı. Parmaklarını gevşettiğinde ellerini kaplayan zincirler dalgalandı; yürümeye başladığında bronz eklem yerleri tıkırdadı. Yüzü bile, trenin camlarından içeri giren güneş ışığını yansıtan, bakırdan bir maskeyle kaplıydı.

Askerlerin, adamdan korkuyormuş gibi yolundan çekilmelerinden hoşlanmamıştım.

"Doğrul, vaiz çocuk." Konuştuğunda metal dudakları kıpırdamasa da, derinlerden gelen sesi maskesinin içinde yankılandı. Aksanı rahatsız edici ölçüde Son Eyalet'ten birinin aksanına benziyordu. İki asker, kanla kaplı yüzünü kaldırmakta bile zorlanan Bahi'yi tutup duvara dayadılar.

Bronz adam uzanarak, Bahi'nin biri dövmeli, diğer boş olan iki elini birden tutup, meraklı bir kuş gibi başını eğdi. Bunu yaparken zırhında, boynunun çıplak tenini

gördüğüm incecik bir aralık saptadım. Demek ki metalden bir yaratık değildi. Yalnızca metal zırhlı bir adamdı.

"Noorsham," dedi Naguib, ona bir emir vermek üzereymiş gibi.

"*Noorsham.*" Kendimi yeniden Fahali'de buldum. İbadethaneden bozma hapishanede. Orada duvara zincirlenmiş, gülümsemesi hafif çarpık olan çocuğu hatırladım. *Ben özelim*, demişti bu çocuk bana.

Bakırın arasındaki incecik açıklıklarda maviden başka bir şey göremiyordum. Çöl gökyüzünün, vaha göletlerindeki suyun rengi. Kendi gözlerimin rengi.

"Sen bir hainsin." Yakıcı mavi bakışlarını Bahi'ye geri çevirdiğinde, Noorsham'ın sesi çok uzaklardan geldi. Fahali'de bana yardımcı olduğu zaman ses tonunda çaresiz bir umudun tınısı vardı. Burada ise bu umut yok olmuştu. Beni tutan askerin kollarının arasında debelendim. "Hainler yargılanmak için tanrının adaletine teslim edilmelidir."

Noorsham bronz ellerinden birini kaldırıp, Bahi'yi kutsuyormuş gibi alnına koydu.

Bahi, kanla kaplı, şişmiş dudaklarını aralayarak gülümsedi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Sanırım kendi yolumu bulmak isterken çok uzaklaş..." Bahi birdenbire haykırmaya başladı.

Shazad, Bahi'nin adını haykırdı.

Kıpırdamayı bile düşünemeden olduğum yerde dururken, vagonun içinden bir dalga gibi geçen boğucu sıcaklığı hissettim. Bahi'nin alnındaki bronz el kor gibi parıldamaya başladı. Bahi'nin teni cızırdayıp kararırken hepimiz haykırıyorduk.

Kollarımı tutan asker beni bıraktığına öne atıldım ama sıcaklığa dayanamadığımdan Bahi'ye ancak iki adım yaklaşabildim. Soluk soluğa kalmış bir halde dizlerimin üzerine çöktüm.

Bahi'nin teni karardıktan sonra beyazlaştı. Çaresiz bir halde, genç bir oğlandan bir kül yığınına dönüşmesini izledim.

Aradığımız silahı bulmuştuk.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sıcaklık çekilse de, tenim, ciğerlerim yanmaya devam ediyordu.

Emekliyordum. Kalbim, yoluna hızla devam eden trenle birlikte atıyordu.

Bahi ölmüştü. Komutan Naguib'i bununla korkutmaya çalışırken, çığlıklar atarak ölen Bahi olmuştu. Shazad'ı uzak tutmaya çalıştığım tehlike Bahi'yi bulmuştu. Trenin sarsıntısıyla sallanan avize dışında vagon kıpırtısızdı.

Öne atıldığı anda, onu tutan askerlerden biri dizini sırtına geçirip Jin'i yere oturttu.

"Doğru düzgün tutun şunu!" Naguib, sıkılmış gibi görünmek için elinden geleni yapsa da, sesinde tereddüt

sezdim. Terden, saçları yüzüne yapışmıştı. Hala yıkıldığı yerde alçak sesle hıçkırdı. "Sonraki kurbanımız saygın kardeşim olsun mu?" dedi Naguib.

Ama silah, komutanını duymazdan geldi. "Amani." Noorsham bütün dikkatini bana vermişti. "Hâlâ hayattasın."

Noorsham'ın ne demek istediğini ilk başta anlamadım. Ama kendime baktığımda, kıyafetlerimin kardığını, hatta yer yer yandığını fark ettim. Tenimde ise hiç yanık yoktu. Çünkü Cindölü tenine sahiptim. Belli ki ölümsüz yaratıkların kızları öyle kolay yanmıyordu. "Ben çölde büyüdüm." Sesim titriyordu. "Sıcağı bilirim."

"Hayır." Yüzüme dokunacakmış gibi, metal ellerinden birini uzattı. Elinden yayılan sıcaklığı hissettim. "Sen de benim gibi özelsin."

Bu doğruydu. Aksanımıza, gözlerimizin rengine dek aynıydık. Bunun doğru olmadığını söyleyemezdim. İkimiz de Cindölü'ydük; yalan konuşamazdık.

"Onunla yalnız kalmak istiyorum," dedi Noorsham, Naguib'in kendisini duyması için sesini yükselterek.

"Çok istersin! Cehenneme kadar yolun var!" Shazad, vagonun zemininde dağılmış bir halde yatıyordu. Ama bu sözcükler, hâlâ benim için dövüşebileceğini gösteriyordu.

"Aynen öyle!" Jin, dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışıyordu. Naguib çizmesini Jin'e geçirdi.

"Kimse onlara zarar vermeyecek!" diye bağırdım, Naguib bir kez daha ayağını kaldırırken. Naguib çizmesini kardeşinin kaburgalarının üzerinde durdurdu. Tutsağına vurmak üzere olan zalim bir komutan gibi görünmüyordu. Sultan babasını onurlandırmak için Sultim imti-

hanlarına katılmasına müsaade edilmeyen zayıf bir oğuldu. Askerlerinden saygı görmeyen; arkasından, asi kardeşinin ondan çok daha sağlam olduğu konuşulan sahte bir komutandı. Bunun acısını Jin'den çıkarmak istiyordu. "Seninle geleceğim," dedim. "Ama ben seninleyken, kimse onlara zarar vermeyecek." Metal yüzün derinlerindeki mavi gözlerin içine baktım. Benim gözlerime bakmak da bu kadar rahatsız edici miydi? "Anlaştık mı?"

Noorsham'ın gözlerinin içinin güldüğüne yemin edebilirdim ama metal ağzı kıpırdamadı. Onun da, kendinin ne olduğundan habersiz büyüyüp büyümediğini düşünmeden edemedim. Benim gibi.

"Söz veriyorum. Ben seninleyken kimse onlara zarar vermeyecek."

Noorsham bana doğru elini uzattı. Cin kızı olmamın önemi yoktu; tuttuğum metal eli avcumun kabarmasına neden oldu.

Noorsham'la yalnız kalmadan önce iki kez üzerimi aradılar. Ama bunu alelâcele yaptıkları gözümden kaçmadı. Askerlerin bile korkunç bir silah olan bu Cindölü'nden uzak durmak istedikleri belliydi. Çok geçmeden, büyük bir yemek salonu olan bir sonraki vagonda yalnız kaldık. Burası, Juniper'e giden trende yemek yediğim vagonun neredeyse tıpatıp aynısıydı. Trenin her hareketi cam bardakların birbirine çarparak çınlamasına neden oluyordu. Noorsham koyu kırmızı renkte bir koltuğa otururken, ondan mümkün olduğunca uzak durarak kapıya yaslandım.

"Gelmedin," dedi en sonunda. "Fahali'de... beni kurtarmak için geri gelmedin." Naguib'in yanında olduğumuz ana kıyasla, sesi daha genç geliyordu. Kısacık bir an, dehşet verici bronz zırhın altında, hapishane zeminindeki sıska çocuğu gördüğümü sandım.

"Gelecektim. Bunu istedim. Gelmeyi denedim ama..." Mazeretler uyduruyordum. Sözümü neden tutmadığıma dair manasız mazeretler uydurmaya çalışıyordum; yaptığım buydu. Bu sözü ona, ikimizin de yabancı adamların gayrimeşru çocukları olduğumuzu düşündüğüm bir anda vermiştim. O zamanlar kendimin kusurlu bir Cindölü, onunsa bir kıyamet silahı olduğunu bilmiyordum. "Biliyorum," dedim. "Üzgünüm."

"Sen neden oraya düşmüştün?" diye sordum, bir müddet sonra.

"Komutanımın emirlerine uymadığım için."

"İbadethane..." dedim. "Dassama'daki ibadethaneyi yakmayarak emre karşı geldin." Başını hafifçe eğdi. "Neden?" Bahi'den ne kadar tiksindiğini hatırladım. "Yoksa din adamı olacak kadar kutsal birinin aynı zamanda bir asi olabileceğine inanmıyor musun?"

"İbadethanede hiç Gallan askeri olmadığını biliyordum," dedi.

"Gallan askeri..." Kafam karışmış bir halde başımı iki yana salladım. "Neden..." Dassama yalnızca Ahmed'in destekçilerinin olduğu bir şehir değildi. Aynı zamanda Gallan ordusunun önemli bir üssüydü. Demek ki Sultan, Gallan'lar adına Ahmed'in isyanını bastırmakla ilgilenmiyordu. Noorsham'ı denemek için Dassama'yı seçmesinin nedeni, şehrin Ahmed'e desteği değildi. Sultan'ın asıl

amacı çölü Gallan'lardan temizlemekti. "Siz bizim peşimizde değilsiniz. Onların peşindesiniz."

"Sultan bana, dinsiz yabancıların çölümüze girmesine müsaade ettiğimiz için Tanrı'nın bize öfkeli olduğunu söyledi. Topraklarımızı halkımıza geri kazandırmak için bana ihtiyacı olduğunu... Ateşimle topraklarımızdaki yabancı orduları yakabilirim. Bize zarar verecek, bizi kontrol edecek, bizim olanı elimizden alacak orduları..."

Mavi üniformalarıyla diledikleri şehre, kasabaya girip kadınlarla silahlara el koyan orduları...

Kamptaki pavyonda Ahmed'le birlikte olduğumuz anı hatırladım. Korku içinde, babasının peşimizde olduğunu düşünüyorduk. Ne kadar aptal, ne kadar naifmişiz. Sultan, daha iyi bir dünyanın peşindeki birkaç hayalperest isyancıyla ilgilenmiyordu bile. O da aynı esnada başka bir dünyanın peşine düşmüştü. Hâkimiyetini kimseyle paylaşmak zorunda olmayacağı bir dünyanın.

Penceredeki bir parıltıya takıldı gözüm. Mavi kanatlar. Devasa, mavi Simurg. Izz, trenin üzerinde daireler çiziyordu. Muhtemelen bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı.

Izz kimseye görünmemek için tam yükselecekken, Noorsham'ın baktığım yere dönmek üzere olduğunu fark ettim.

"Sen Sazi'densin," dedim, Noorsham'ın ilgisini üzerime geri çekmek için. Kapıdan ayrılıp vagonda volta atmaya başladım. Böylelikle gözlerini üzerimde tutabilirdim. Cindölü olarak yalan söyleyemememiz, onu kandıramayacağım anlamına gelmezdi. "Aksanından anladım. Madendensin." Parçalar yerlerine oturmaya başlamıştı.

Dassama'nın tuhaf bir şekilde yanmış olması, bunun ne olduğunu tam olarak anlayamasam da aklıma bir şeyin takılmasına neden olmuştu. Arasında çölün durduğu, iki ayrı felaket söz konusuydu. Sazi'deki madenin çöküşü ve Dassama'nın yok olması. "Sazi'deki madenin çöküşü kaza değildi. Bunu sen yaptın."

"Madeni, yeteneğimi keşfettiğim gün yıktım." Bir din adamının ağır hareketleriyle yerinden kalktı. "O gün günahkârların üzerine ışığı ve gazabı getirdim."

"Sazi günah yuvasıydı, öyle mi?" Parmağımı ahşap tezgâhın ucunda gezdirdim. Burada olduğum sürece arkadaşlarım hayatta kalacaktı. Burada olduğum sürece kendimize zaman kazandırabilirdim. Yapmam gereken Noorsham'ı konuşturmaktı. Cama baktığımda Izz'ın gittiğini gördüm. Başımızın ciddi belada olduğunu anlaması ne kadar zamanını alacaktı?

"Sen de Son Eyalet'tensin," dedi. "Senin memleketindekiler iyi insanlar mıydı?"

Haksız değildi. Gene de, "Son Eyalet'te bugüne dek kimsenin öldürmediği kadar insan öldürdün sen," demekten kendimi alamadım.

Noorsham ellerini açtığında, zırhının sımsıkı sarılmış zincirleri ışığı yansıttı. "Ben büyük şeyler için seçildim. Varolma amacım bu."

İrkildim. *Büyük şeyler.* Bu, Tamid'e Tozluyol'dan neden ayrılmak istediğimi anlatırken söylediklerime çok benziyordu. Bir yerlerde başka bir hayat vardı. Çok küçük, anlamsız, kısa olmayan bir hayat. Asilerin kampında düşündüklerimi hatırladım. Neşeyle katliam yapan biriyle aynı aksanı paylaşabilirdim ama aklımdakileri paylaşmaya ni-

yetim yoktu. "Peki Sazi'deki günahkârlar sana ne yaptı?"

Bir an için, metale bürünmüş olsa da, insan gibi göründü gözüme. "Bundan yedi yıl önce Gallan ordusunun gelişini hatırlıyor musun?" Bana doğru yürürken bir yandan da parmaklarını tezgâhta tıkırdatıyordu.

"Gallan ordusu birden çok kez geldi," dedim. Artık ondan uzaklaşmaya cesaret edemeyeceğim kadar bana yaklaşmıştı.

"Hatırlamıyormuş gibi davranmaya çalışma." Aksanının bir an için bozulmasıyla, Son Eyalet aksanı belirginlik kazandı. Ama bunu hemen düzeltti. "O sefer farklıydı."

"Hatırlıyorum," diye kabul ettim, bunu yapmak istemesem de. Kurak bir yıldı. İnsanlar aşırı ölçüde huzursuzdu ve etrafımızda, her zamankine göre daha çok mavi üniformalı yabancı vardı. "Annemle koca bir gün boyunca evimizin altında saklanmıştık. Annem bana bunu bir oyun gibi göstermeye çalışıyordu. Ama bazı şeyleri anlayacak kadar büyüktüm."

Başını salladı. "Kız kardeşim Rabia da yeterince büyüktü. Gallan ordusu çekip gittikten sonra, dağdaki insanlar bir araya gelip Rabia'yı ve diğer birkaç kızı yabancı erkeklerle yattıkları için taşa tuttular. Onları öldürene dek. Annem de buna göz yumdu."

Buna diyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Yıllarca Tanrı'nın onları cezalandırmasını bekledim. Durmadan dua ettim. Bu cezayı verenin ben olacağımı aklımın ucundan bile geçirmemiştim." Noorsham konuşurken aklıma Mübarek Babamızın dua günlerindeki sesi geldi. Tamid konuşurken de bazen sesinde o dinsel harareti hissederdim.

"Bir süre madenden uzaklaştım. Çalışamayacak kadar hastaydım. Çalışmak istiyordum ama annem buna izin vermedi. Benim de mücadele etmeye takatim yoktu. Bir müddet sonra iyileşip işe döndüğümde bütün işçilerin bana yan gözle baktığını fark ettim. Bana diğer kız kardeşim Suha'yı soruyorlardı. Öğle yemeğinde işçilerden biri bana ortada ne döndüğünü söyleyecek kadar sarhoş oldu. Ben hastayken evimizde para bitmiş ve açlıktan ölmemizden korkan annem, Suha'yı madendeki işçilere orospu olarak satmıştı. Bunlar, yabancılarla yattığı için Rabia'yı öldüren adamlardı. Bunu duyduğumda içimde yükselen tedirgin edici gücü hissettim. Yüksek bir mertebeden gönderilen bir ışıktı bu. Onları yok ederken beni bütünleyen bir ışık."

Noorsham yürümeyi keserek bir adım önümde durdu. Bronz maskesinin değişmez hatları sakindi. Ama bronz yumruğunu öfkeyle sıktığını fark ettim. Onunla birlikte ben de öfkeye kapıldım. Tozluyol'da annemi asanlara, Dalala'yı asanlara, Fazim ya da amcam gibilerin bana sahip olmasına göz yumanlara duyduğum öfke içimde kabardı.

"Bundan sonra, Prens Naguib beni buldu. Dağlarda saklanmış, Tanrı'dan gelecek yeni emri beklerken, Naguib beni alıp yüce Sultanımıza götürdü. Sultanımız, sahip olduğum ateşin bir yetenek olduğunu; bu ateşin günahkârları öldürürken, masumlara dokunmayacağını söyledi."

"Bir kurşun iyiyi kötüden nasıl ayıramazsa, ateş de ayıramaz," dememe engel olamadım.

Şaşırmış bir kuş gibi başını eğdi. "Ama sen hâlâ hayattasın," dedi.

"Bu yeterli bir kanıt olmalı." Titreyen ellerimi saklamaya çalışarak tezgâha yaslandım. "Senin de bunu bildiğini sanıyorum. Yoksa seni neden Fahali'de zincirlediler ki? Seni neden bu zırha soktular? Son Eyalet'ten gelen biri olarak bunu senin de bildiğini tahmin ediyorum; Burakları uysallaştırmak için demire bronz katarız." Asilerin kampını arayan Gallan ordusunun üssü Dassama'ydı. Noorsham Dassama'da emre itaatsizlik göstermişti. Bu yüzden onu Izman'a geri götürüp, bronzdan bir zırh yapmışlardı. "Görünüşe göre Naguib emirlere itaat etmeni istiyor. Ne düşündüğümü biliyor musun? Bence Naguib senden it gibi korkuyor." Bu yüzden onu suçlayamazdım. "O yalnızca seni kullanıyor. Sen bir silahsın."

Noorsham'ın parmakları aniden kıpırdadı. "Kendinden çok emin konuşuyorsun."

"Çünkü haklıyım." Ona söylemek için bir şeyler düşündüm. Ona verebileceğim bazı gerçekler... Ona, Tanrı'nın bir silahı değil, Cindölü olduğunu söylemenin anlamı yoktu. Ya da yanlış taraf için savaştığını. O da bana aynısını söyleyebilirdi. O Sultan'a inanıyordu; ben Asi Prens'e. Bir keresinde Jin bana inançlar üzerine tartışmanın manasız olduğunu söylemişti. Bu konuda mantık yürütmenin alemi yoktu. Ve bir Cin'in kızı olsam da olmasam da, ona karşı olduğuma karar verdiği anda beni cayır cayır yakacağına şüphem yoktu.

Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu. Bardan ayrılıp cama doğru yürüdüm. Tepemizde uçmaya devam eden Izz'ı görebiliyordum. Camı açtığımda içeri serin hava doldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Hararet bastı," dedim, boynumdaki sarığı çözerek. Sazi'deki bir çamaşır ipinden çalınmış kırmızı sarığımı camdan dışarı kanlı bir bayrak gibi bıraktım. Izz'ın sarığı görüp vaziyetimizi anlayacağını umut etmekten başka şansım yoktu.

"Bana numara mı çekiyorsun?" Noorsham'ın sesi gene çok genç gelmişti.

"Seni kullanmalarına izin vermek zorunda değilsin," dedim ona dönerek, çaresizlik dolu bir sesle. "Prens Ahmed Sultan olsaydı, o da Gallan'ları ülkemizden defederdi. Hem de bunu yaparken bu kadar insanı öldürmezdi. Ahmed'in yanında bizim gibiler var. Ama Ahmed onları şehirleri yok etmek için kullanmıyor. Bizler silah değil, onun askerleriyiz."

"Ben bir silah değilim," dedi Noorsham.

Belki de Jin haklıydı. Belki de gerçekten inançlar üzerine tartışmak manasızdı. Bir kez daha camdan dışarı baktım. Alçalmış olan Izz trenle aynı hızda uçuyordu. "O halde neden üzerindeki zırhı çıkaramıyorsun?" diye sordum. Noorsham'ın parmakları, kaynak yapılarak kapatılmış maskesinin yan tarafına uzanırken, devasa bir Simurg'a dönüşmüş olan Izz kendini trene attı.

Tren öylesine şiddetli bir şekilde sarsıldı ki, raydan çıkacağımızı sandım. Tezgâha çarptığımda ciğerlerimdeki hava boşaldı. Yırtılan metal sesini duyduğumda, Izz'ın jilet gibi keskin pençelerinin vagonun duvarlarından birini parçaladığını gördüm.

Izz'ın duvarda açtığı dar yırtığa doğru atıldım.

O anda parlak çöl kıyafetleri içindeki bir şeklin kumların içine indiğini gördüm. Shazad yere indiğinde bir takla

atıp ayağa kalktı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan gözden kayboldu. İki asker peşinden koşuyordu. Birkaç saniye sonrasında, altından bir kız, boğuştuğu askerle birlikte kumların içine düştü.

Vagonun kapısı sert bir şekilde açıldı. Naguib, Noorsham'ı bulmak için içeri daldı. Shazad kadar hızlı bir şekilde hareket edip kendimi tezgâha attım. Elim, tezgâhın arkasındaki şişelerden birinin boynunu kavradı. Arkama dönüp savurduğum şişe Naguib'in yüzünü birkaç santimle ıskaladı. Naguib bileğimi yakalayıp bükerek aşağı çekti. Bütün vücuduma yayılan bir acı dalgası hissederek çığlığı bastım. Düşüp parçalanan şişenin Naguib'in dikkatini dağıttığı kısacık anda kendimi ondan kurtardım.

Birinin bana seslendiğini duyup başımı çevirdiğimde Jin'in diğer vagonun kapısında durduğunu gördüm. İki vagon birbirinden kopmak üzereydi. *Lanet olsun!* Beni kurtarmak için sıçramayı mı düşünüyordu?

"Git!" diye bağırdım. "Ben de hemen arkanda olacağım." Benimle tartışmamak gerektiğini biliyordu. Jin trenden aşağı atlarken ben de kendi bulunduğum vagonun duvarındaki yarığa yöneldim.

Ellerimi duvardaki yarığa sokup bütün gücümle açmaya çalıştım.

Noorsham.

Arkama baktım. Izz trene çarptığında Noorsham yere devrilmişti. Kafasındaki metal miğferde bir oyuk olduğunu fark ettim ama toparlanmak üzereymiş gibi görünüyordu. Duvardaki yarıktan dışarı baktığımda, rayların dar bir boğazın üzerinden geçtiği bir kanyona yaklaşmak üzere olduğumuzu anladım.

Artık trenden atlamak zorundaydım. Hemen. Ama Noorsham'ı burada bırakamazdım. Onu burada, Naugib'in ellerinde canlı olarak bırakamazdım. Onu öldürmek zorundaydım. Ya da kurtarmak... Vagonun enkazının üzerinden, mavi gözlerimiz birbirini buldu.

Bahi'nin çığlıklarını andıran bir ses, geri dönüp Noorsham'ın maskesini çıkarmam ve onu dışarı sürüklemem için yalvarıyordu. Ama vadiye ulaşmak üzereydik. Şimdiden çok geç kalmış olabilirdim.

Geri döndüğüm takdirde beni burada köşeye sıkıştırabilirlerdi. Bu durumda aşağı atlayamazdım.

Yine de anda trenden atlasam bile, geç kalmış olduğumdan kendimi vadinin zeminine doğru düşerken bulabilirdim.

Öyle ya da böyle, sıçmıştım.

Duvardaki yarığın içinden geçtiğimde rüzgârla birlikte savruldum. Çok sert bir şekilde yere çarptığımda vücudum acıların oluşturduğu bir takımyıldızına dönüştü. Devinimle kumların içinde savruldum; buna karşı koyamayacak kadar acı çekiyordum. Gözlerimi açtığımda kanyona düşmek üzere olduğumu gördüm. Parmaklarımı kuma soktum. Yuvarlanan vücudumu durdurmak zorundaydım ama kumların içinde tutunabileceğim hiçbir şey yoktu.

Boşluğa çıktığını fark ettiğim bacaklarım, vücudumun geri kalanını da aşağı aldı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Parmaklarım bir şeyi yakaladı. Yaralı elimin tutunması için çırpınırken düşmeye devam ettiğimi hissediyordum. Vücudum kanyon duvarına savrulduğunda, kaburgalarımın kayalık yüzeye çarpmasıyla kırılan kemiklerimin korkunç sesini duydum. Acıyla haykırdım. Bir an için tek yapabildiğim tutunmaktı. Gözlerim kapalıydı; soluk soluğa kalmıştım. Kendime aşağı bakmamam gerektiğini söyleyip duruyordum. Tutunmak zorundaydım.

O anda neye tutunduğumu bile bilmediğimi fark ettim.

Öylesine titriyordum ki, vücudumu kıpırdatmaya çekiniyordum. Gözlerimi yeniden açmadan önce aradan bana sonsuzluk gibi gelen bir süre geçti. Her hareketim dengemi bozup beni kanyondan aşağı düşürebileceğinden, başımı yavaşça geriye attım.

Kumlara tutunmuştum. Daha doğrusu, kumlar beni tutmuştu. Kumdan bir kol bileğimi kavramış; hayata tutunmamı sağlamıştı.

Başımı indirip gözlerimi kapadım ve ciğerlerime, kalp atışlarıma odaklandım.

On altı yıllık hayatımda çölün kumlarından, rüzgârlarından, ruhlarından doğan çok şey görmüştüm. Kumlardan gelen ölümsüzlere, kulbastılara dair bütün hikâyeleri dinlemiştim. Ama bu yeni bir şeydi. Ve bu şey aynı anda bana hem yabancı hem tanıdık geliyordu.

Bu, kumlardan doğan bir yaratık değildi. Bu bendim.

Derin bir nefes aldım. Kaburgalarımdan vücudumun geri kalanına sonsuz acı dalgaları yayılıyordu. Acıdan haykırmama neden olacak şekilde sol kolumu yukarı atıp kumdan kolun bileğini yakaladım. Onu daha sıkı tutmaya çalışırken parmaklarımın arasından kum taneleri kayıyordu.

Güneşin batışı kadar ağır bir şekilde kumların içine batan kol, beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Elimin kaymaya başladığını hissettiğim anda, kumların içinden çıkan bir başka kol beni yakaladı. Ardından bir kol daha çıktı. Çok geçmeden, kumların içinden çıkan bir düzine kol beni kollarımdan, kıyafetlerimden yakalamıştı. Beni yukarı çekiyorlardı.

Sonunda yukarıdaydım. Kumların üzerinde yüzüstü yatıyordum. Uçurumun kenarından uzaklaşmak için birkaç metre süründüm. Titriyordum. Üzerime yüklenecek şeyin acı mı yoksa daha ciddi bir şey mi olacağını kestiremiyordum. Vücudum bunu zihnimden önce anlayacaktı. Bilincim bomboştu. Hiçbir şeyi anlayamadan etrafıma

bakıyordum. Vücudumu saran bir düzine kumdan kol ufalanıp dağılırken irkildim.

Hiçbir şey hareket etmiyordu. Ben bile kıpırtısızdım. Hayatımı kurtaran kum yığınlarından birine uzandım. Ama ben daha dokunmadan, kum yığını bir kez daha bir kol gibi yükselerek avcuma yöneldi. Büyücü tarafından sepete geri çağrılan yılanlar gibiydi.

Demek ki ben böyle bir Cindölü'ydüm.

Bir el silah sesi duydum. Kumdan kol ufalanırken sesin geldiği yöne döndüm. Bütün dünya aynı anda etrafımda görünürlük kazanmıştı sanki. Kumların üzerinde cesetler vardı. Başımı kaldırıp baktığım anda, Shazad'ın dirseğini bir adamın boğazına geçirdiğini gördüm. Bıçağını sendeleyen adamın karnına soktu. O anda başka bir asker sağ taraftan Shazad'a saldırdı.

"Hayır!"

Artık boş boş bakmıyordum. Öfkelenmiştim. Askerle Shazad'ın arasındaki kumlar birdenbire patlayarak ikisini birden yere devirdi. Kumlar yerine otururken Shazad'a doğru koştum.

Yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde Shazad öksürüklerinden kurtulmak üzereydi. Beni gördüğünde yeniden öksürmeye başladı. "Senin öldüğünü sandım! Aşağı düştüğünü kendi gözlerimle gördüm," dedi, öksürüklerinin arasında. "Düştüğünü gördüm."

Sağ tarafımızdan bir silah sesi geldi. Hiç düşünmeden elimi o yöne uzattığımda, oluşan kum dalgası ateş eden askeri savurarak bizden uzaklaştırıp kumların içine gömdü. Askerin elindeki silah ise fırlayıp önüme düştü. Silahı almadım. Bu karmaşanın ardından sersemlemiş-

tim. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Korkuyordum. Henüz tam anlamıyla kontrol edemediğim yeni bir uzuv çıkmıştı sanki vücudumdan.

Shazad'ın elinden tutup ayağa kaldırdım. Hâlâ konuşamayacak kadar titriyordum. Arkama döndüğümde, ayaklarımın etrafındaki kumlar da benimle birlikte döndü. Bunu bilmem için aşağı bakmama gerek yoktu. Bunu *hissetmiştim*. Ne olduğunu bilmeden, bunu hayatım boyunca hissetmiştim. Etrafım çölle sarılıydı. Kum taneleri canlı gibiydi. Bana sesleniyorlar, onları kullanmam için bana yalvarıyorlardı. Onların bir parçası olmamı istiyorlardı.

Çatışma durmuştu ama ben duramıyordum.

"Amani." Shazad'ın eli üzerimden kaydı. Minik bir kum fırtınasının başlangıcı gibi, ayaklarımın altındaki kumlar hareket etmeye başlamıştı. Fırtına büyüdü. Yavaş yavaş yükselerek etrafımı sardı. Saçlarımı, kıyafetlerimi çekerek beni çölün içine çağırıyordu.

İçinde boğulmaya...

Nefes alamıyordum. Bunu kontrol edemiyordum. Çok fazlaydı. Nefes alamıyordum.

Bir başka elin elimi tuttuğunu hissettim. Ama bu, kumdan değil, etten, kemikten bir eldi. Etrafımı saran kumların arasında Jin belirdi. Sarığını sıkıca yüzüne sarmıştı. Körlemesine ilerliyordu. Elinde metalden bir şey tuttuğunu görmemle, kollarıyla beni sarıp kendine çekmesi bir oldu. Bir şey söylüyordu ama fırtına yüzünden onu duyamıyordum. Tek hissettiğim, tenime dayadığı metal nesneydi. Avcundaki metalin bir kurşun olduğunu anladım. Soğuk ve sertti. Demir kurşunu çıplak tenime dayamıştı.

Kurşunun soğukluğu içimdeki sıcaklığa karıştı.

Kumlar alçalmaya başladı. Yeniden ayaklarımın altına inene dek, döne döne alçaldılar. Alnımı Jin'in göğsüne dayamıştım. Kalp atışlarını duyabiliyor; etime batırdığı kurşunun acısını hissediyordum. Titrememe geçene dek Jin'in adımı tekrar tekrar fısıldamasını dinledim.

Yirmi Altmcı Bölüm

Sırtında dördümüzü taşıyan Izz'ın biraz dinlenmesi için şafak vaktinden birkaç saat önce durduk. Trenden atladığımız noktayla kamp arasındaki mesafenin takriben ortalarındaydık. Dört bir yanımız çölle çevrili olmasına rağmen, ufukta Dev Vadisi'nin dağlarını görebiliyordum. Yanımızdaki az miktardaki erzağı açmak ya da ateş yakmakla uğraşmadık. Herkes olduğu yere yıkıldı. Izz, hayatımda hiç görmediğim türden, kedigillere benzeyen devasa bir yaratığa dönüşerek uykuya daldı. Shazad da sırtını ona yasladı. Ağladığını görmemiştim ama gözleri kızarmıştı.

Jin tek kelime etmeden yanıma oturdu. Elinde bir şey vardı. Bunun kırmızı sarığım olduğunu fark ettim. Trenin camından bıraktığım sarıktı bu. Jin, bir şey sor-

madan, nazik bir şekilde sağ kolumu tuttu. Elim şişmişti ama zonklamanın çok farkında değildim artık. Kırık değildi; burkulmuştu. Kanyonun duvarına çarptığım kaburgalarımdaki ağrı da sızlamaya dönmüştü. Jin bitkinliği yüzünden beceriksizce sarığı elime sararken, Bahi'nin yokluğunu kötü dikilmiş bir yara gibi içimde hissediyordum. Sarığı düğümleyen Jin elimi yumuşak bir şekilde kucağıma bırakmadan önce, parmakları kırmızı kumaşın üzerinde gezindi.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyileşir."

Bunu sormadığını ikimiz de biliyorduk ama Jin üstelemedi.

"Sol elle ateş edebiliyor musun bari?"

"Zorunda kalırsam," dedim.

Tabancasını uzattı. "Almak ister misin?" Silaha baktım. Daha önce bu tabancayı anında kapacakken, elim gitmedi. "İşi çözdün, değil mi?"

"Demir yüzünden." Metal kısmına dokunmamaya dikkat ederek, tabancanın deri kabzasını kavradım. Etrafımda kum fırtınası yükselirken Jin'in kurşunu tenime batırdığı anı düşündüm. Tek bir dokunuşta, bütün hayatımı şekillendiren demir, gücümü kaybetmeme neden olmuştu. Buraklara takılan metal nalları hatırladım. Tenime demir değdiği sürece Cindölü güçlerime erişim sağlayamazdım. "Hayatımın tamamını Cindölü olduğumu bilmeden geçirmemin nedeni buydu. Çünkü bir demir cenneti olan Tozluyol'da yaşıyordum." *Ateş etmeyi kendi kendine öğrenen kız. Teneke kutuları, bu kutular hiçbir şeymiş ve elindeki tabanca her şeymiş gibi vurmaya baş-*

layana dek atış talimleri yapan kız. "Çünkü ben tabancalı kızım." Aynı şekilde, Noorsham da bir demir madeni kasabasında doğmuştu. Hastalandığını söylemişti. Belki de daha fazla demir tozu soluyamayacak hale geldiği için madenden uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Çalışmak için madene geri döndüğünde, artık bir Cindölü'ydü.

"Suyun bile demir koktuğu bir kasabadan geliyorum." Deliler gibi korktukları Noorsham'ı Fahali'deki ibadethanede demir zincirlerle duvara bağlamışlardı. Jin elini sıkıp açıyordu. Eklemleri yaralanmıştı; elini zorlaması yaraların üzerindeki narin kabukların parçalanmasına neden oluyordu. Bu canını yakıyor olmalıydı.

"O lanet olası kasabadan beni kaçırırken her şeyin bu kadar karmaşık olacağını düşünmemiştin, değil mi?"

"Ben seni *kaçırmadım*!" En azından eklemlerini cezalandırmaktan vazgeçmişti. Ona takıldığımı biraz geç de olsa anladığında, omuzları gevşedi. Temkinli-kızgın-kırılganlık, ikimizin de uzun süre götürebileceği bir ruh hali değildi.

"Gene de beni *birazcık* kaçırdığını kabul et." Yeniden Devenin Dizleri kervanındaydık sanki. Tek fark, erkekmiş gibi davranmama gerek olmamasıydı.

Sanrılar yaratamıyor, insanların zihinlerine giremiyor, biçim değiştiremiyordum. Bunlar, Cinlerin insanları ve birbirlerini kandırdığı hikâyelerde geçen bilindik güçlerdi. Ama başka hikâyeler de vardı. Öfkelenen bir Cin'in denizi kumla doldurduğu Massil'in hikâyesi gibi. Halkı sapıttığı için bir Cin tarafından yakılan altın şehir Habadden'in hikâyesi gibi. Noorsham'ın yaptıkları gibi. Ben de denizi kumla doldurup dolduramayacağımı merak ettim.

"Noorsham'la gözlerimiz aynı renk," diye patladım, en sonunda. Parçaları bir araya getirebilen yalnızca ben olamazdım. "Aynı yaşlardayız. Doğduğumuz yerler çok yakın." Bunu düşünen yalnızca ben olamazdım. "Tozluyol'la Sazi arası bir Burak'ın sırtında ancak birkaç saat sürer. Sence Cin yürüyüşüyle bu mesafe ne kadar zamanda katedilir? Noorsham benim kardeşim, değil mi?"

"Amani. Noorsham *ne* olursa olsun, senin ailen değil. Aile ve kan bağı aynı şeyler değildir."

"Bu doğruysa, neden Tozluyol'da Naguib'i vurmadın?" Yüzünden hızla geçen gerçeği okuyacak kadar vaktim olmuştu. "Ben de kardeşimin ölmesini istemedim, Jin." Birbirimizi anlıyorduk. Onun kardeşi de, benim kardeşim de Sultan'ın silahlarıydı.

Jin elleriyle yüzümü kavradı. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Sultan, Gallan'ların peşinde. Onu durdurman gerekmiyor." Bugüne dek Jin'in tereddüt taşımayan kesinliğine alışmıştım. Sesindeki kırılganlık, yüzümdeki ellerinin çekingenliği... bütün bunlara yabancıydım. "Geri çekilebiliriz. Başka bir gün dövüşmek için yaşayabiliriz."

"Bunu yaparsak, yalnızca bir başka gün ölmek için yaşamış oluruz." Alnımı, alnına dayadım. "Noorsham... onu durdurmak zorundayız. Elinde onun gibi bir silah varken, Sultan'ın Gallan'ları ülkeden defedip bizim peşimize düşmesi yalnızca zaman meselesi. Bir daha bu şansa sahip olamayabiliriz." *Durdurmak* derken tam olarak neyi kastettiğimden emin değildim. Öldürmek? Kurtarmak? Korumak? "Gallan kampına gidiyorlar," dediğim anda, bunun doğru olduğunu anladım. "Gallan'ları öldürecekler. Oraya daha önce ulaşabiliriz."

"Tek bir Gallan askerini bile kurtarmaya hevesli olduğumu söyleyemeyeceğim," diye araya girdi Hala. "Senden daha uzun zamandır işgal edilmiş bu ülkede bir Cindölü olarak yaşıyorum. Bana sorarsan, o Gallan'ların hepsi yanarak ölmeyi hak ediyor. Biz kendimizi kollamalıyız."

"Peki Fahali?" Bitkin, hırpalanmış isyancı çetemize baktım. "Fahali halkı? Naguib, Noorsham'la birlikte oraya Gallan'ları yakmaya gidiyor. Gallan'ların yanında çok sayıda Fahali'li de ölecek."

Kimseden buna yanıt gelmedi.

"Uyumamız lazım." Jin ellerini yüzünden geçirdi. Ben de bitkinliği ruhumun en derinlerinde hissediyordum. "Gecenin karanlığında akıllıca kararlar alınmaz. Uyuyalım ve yarın kampımıza dönelim. Ahmed'e silahla ilgili öğrendiklerimizi anlatalım. Sonra birlikte karar veririz."

Ertesi gün çok geç olurdu. Çölle yıldızların arasında, ölü gibi yatacak kadar yorgun ama aklımda dönen düşünceler yüzünden canlı bir halde uzanmışken beklememem gerektiğini biliyordum.

Jin, kimsenin karanlıkta akıllıca kararlar alamayacağını söylemişti. Karanlıkta aldığım aptalca bir kararla kendimi oğlan kıyafetleri içinde, Leşçukuru'nda bulmuştum. Gerektiği takdirde, bunu gene yapabilirdim. Gerçi o zaman karar aldığımı da söyleyemezdim; yapmam gerekeni yapmıştım. Şu anda da aynı durum geçerliydi.

Daha ne yaptığımdan emin olmadan ayaklandım. Sönmekte olan ateşin loş ışığında çölde bir gün sürecek

yürüyüşe yetecek kadar erzak toparladım.

"Gecenin köründe bir hırsız gibi kaçıyor musun yoksa?" Az kalsın silahımı düşürecektim. Shazad, Izz'ın dönüştüğü mavi kürklü kediye yaslanmış bir halde, aynı yerdeydi. Ama gözleri açıktı. Beni izliyordu. Ne kadar zamandır uyanık olduğunu bilemiyordum.

"Beni durduracak mısın?" İkimiz de bunu yapabileceğini ve onu vurmayacağımı biliyorduk. Gene de, sol elimle beceriksiz bir şekilde tuttuğum tabancamı indirmedim. "O benim kardeşim, Shazad. Bu benim sorumluluğum. Dahası, onları uyarabilirim. Başka bir şey yapamasam bile..."

"Seni durdurmak filan istemiyorum." Shazad doğrularak oturdu. "Yalnızca seninle gelmemi teklif etmediğin için biraz gücendim."

"Bu akıllıca bir şey mi, General?" Bunu sorsam da, içimdeki ateşin canlandığını hissedebiliyordum. Korku ve Bahi'nin kaybıyla sönen ateş yeniden canlanmıştı. Bunu Shazad'ın gözlerinde de görebiliyordum.

"Hayır," dedi Shazad. Silahlarına uzanıp, palalarını sırtına asmaya koyuldu. "Akıllıca olan, müttefikleriyle savaşan Sultan'ın yıpranmasını beklemek ve düşmanlarının onu öldüreceğini umut etmek olur. Böylelikle taht Ahmed için boşalır." İkinci palasını da sırtına bağladı. "Ama Naguib beni tanıdı. Bu yüzden az önce dediklerimi bekleyecek vaktim yok. Naguib'i durduramazsak, Fahali'den Izman'a dönüp Sultan'a her şeyi anlatır. Bu durumda babam, annem, kardeşim ölür. Onlardan sonra da, Sultan bizim peşimize düşer. Hem..." Kalkmasına yardımcı olmam için elini uzattı. "Doğru olan şeyi yapıyoruz."

Jin'le birbirimize dolanabilirdik. Ama Shazad'la daha kolaydı. İkimizin de bunu yapması gerekiyordu.

Shazad, ateşin başında başlığını gözlerinin üzerine çekmiş bir halde yatan Jin'e döndü. "Uyanık olduğunu biliyorum. Bizimle geliyor musun?"

Jin içini çekerek başlığını geriye itti. "Evet... Kesin bir ölüme gitmeden önce biraz uyuyup dinlenmek istiyordum yalnızca."

"Geceleri hırsızların daha sessiz olması gerekmez mi?" diye mırıldandı Hala, ateşin önünde yattığı yerden. "Bizi öldürmek için aklındaki plan nedir, General?"

"Basit. Onların birbirini yok etmesini sağlayacağız." Hepimiz Shazad'a dönüp konuşmaya devam etmesini bekledik. Ama Shazad'ın, bizden iki adım ileride olduğunu fark etmesi için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. "Sultan, Gallan'ları çölden çıkarmanın peşinde olabilir ama açık bir savaş istemediğini tahmin ediyorum. Noorsham'ın Dassama'yı yok etmesinin suçunu bizim üzerimize atmaya çalışmasının nedeni bu. Gallan askerleri Noorsham'ın, bizim değil, Sultan'ın silahı olduğunu görürlerse, Sultan'la Gallan'lar arasında savaş patlar. Yani bu durumda Sultan'la Gallan ordusunun ittifakı bozulur ve karşımızda yıkmamız gereken yalnızca Sultan kalır. Bir de koca bir Gallan ordusuyla savaşmak zorunda kalmayız. Tek yapmamız gereken, Noorsham onları öldürmeden bizim Noorsham'ı öldürmemiz."

"Ya da Noorsham bizi öldürmeden..." dedi Hala. "Yani iki ordu ve kafayı yemiş bir süper-silahın karşısında yalnızca beşimiz varız, ha?"

Karanlıkta ateşin etrafındaki yüzlere baktım. İki

gece önceki Shihabian'da *–Tanrım, bu yalnızca iki gece önce miydi?–* kendimi sahtekâr gibi hissediyordum. Bunu ne kadar istesem de, isyanın bir parçası değildim sanki. Jin'in budala Mavi Gözlü Haydut'u... Kimseyi kurtaracak güçleri olmayan bir Cindölü... Ama şu anda, bu insanların arasında, *bunu* hissediyordum. Bu insanların kalıp hayatlarını tehlikeye attıkları şeyi hissedebiliyordum. Ben de artık bu zincirin bir halkasıydım.

"Evet, sanırım öyle," dedim.

"Eski bir deyiş vardır," dedi Shazad. Kendisine öyle seslenilmesini istemiyordu belki ama doğuştan bir generaldi. Küçük ordusuna baktı. Bir biçim değiştirici, altın tenli bir kız, yabancı bir prens ve mavi gözlü bir haydut. "Ateşe karşı ateşle savaşmakla ilgili bir deyiş. Bana asla anlamlı gelmemiştir. Ama kolay yanmayan bir Cindölü'yle ateşe karşı savaşmak işe yarayabilir."

Yirmi Yedinci Bölüm

Noorsham'ı görmemek imkânsızdı. Aramızda epey mesafe olmasına rağmen, pirinç miğferinden yansıyan güneş ışığı sayesinde ilerleyişini silahımın namlusuyla takip edebiliyordum.

Demiryolunun geçtiği sınır karakoluyla Fahali arasında yalnızca yarım günlük yürüme mesafesi vardı. Şafak vaktinin hemen sonrasında dağa inmiştik. Şu anda öğle olmak üzereydi; güneş tam tepemizdeydi. Arada bir, üzerimizde daireler çizerek uçan Izz'ın dağa vuran gölgesini görüyordum. Fırsat kolluyordu.

Silahımın namlusunu Noorsham'ın üzerinden askerlere kaydırdım. Birkaç düzine asker vardı. Ve Naguib...

Tetiğin üzerindeki parmağım gerildi.

"Sen bile bu mesafeden o atışı yapamazsın, Haydut."

Jin'in sesiyle parmağımı gevşettim. "Hâlâ menzil dışında." Parmağımı metal tetikten çektiğim anda, bütün çölün parmaklarımın ucunda olmasının verdiği korkutucu, sersemletici his geri döndü. Kum taneleri emrimle kontrolden çıkmaya hazırdı. Shazad güçlerimin hâlâ sıkıntılı olduğunu söylemişti. Sahip olduğum güçleri, bir Cindölü olarak onlara nasıl yardımcı olacağımı bilecek kadar tanımıyordum.

Uzun bir nefes verdim. Bunu yaptığımda, Noorsham başını çevirip bizden tarafa baktı. Saklandığımız yere baktığına yemin edebilirdim. Yanımdaki Shazad da nefesini tutmuştu.

Kendime, Noorsham'ın bizi görmeyeceğini hatırlattım.

Bunu sağlayan Hala'ydı. Yakınımdaki bir kayanın üzerine uzanmıştı. Gözleri kapalıydı. Aynı anda bütün askerlerin zihinlerini kontrol altında tuttuğu için yüzü gerilmişti. Hala'nın yarattığı sanrı sayesinde, Fahali'nin ötesine bakan askerler çıplak dağdan başka bir şey göremezdi.

Noorsham başını kaldırdığında, bronz maskesiyle zırhının boğaz kısmı arasında kalan incecik açıklıkta teninin parıltısını gördüm. Çölün diğer ucundaki bir hendekte cam şişeleri vurmaktan çok daha zor bir atış olurdu bu. Böyle bir atış yapmak zorunda kalmamak için dua ediyordum.

Planımız basitti. Hala'nın sanrılarını kullanarak Noorsham'ı, yanında dolanan küçük ordusundan ayıracak ve Sultan'ın Gallan'lara ihanetini açığa çıkaracaktık. Ardından Noorsham'ı öldürüp kaçacak; Naguib'le General Dumas'ı birbirlerine bırakacaktık.

Bir Miraji şehrini kurtarıp yirmi yıllık bir ittifakı yok etmek ne kadar basitse, bu plan da o kadar basitti. Kardeşimi öldürmek kadar basitti. Zor olan, Noorsham'ı öldürmekti. Bu görevin Izz'a verilmesine memnundum. Izz görevini başaramazsa ben devreye girecektim. Elbette bu durumda iyi atış yapabileceğim bir konumda olmak zorundaydım.

General Dumas, çok fazla asilzade öldürdüğünü kendisi söylemişti. Ama bu defa, öldüreceğini tahmin etmediği bir prensi öldürecekti.

Elinde Noorsham yokken, Naguib'in Gallan ordusunun karşısında durması imkânsızdı. General Dumas'ın iyi eğitimli askerlerine karşı ayaktakımından gelme Miraji'li askerlerin oluşturduğu küçük bir grubun şansı olamazdı. Bu durumda Naguib öldürülür veya esir alınırdı. Öyle ya da böyle, bir Miraji prensinin öldürülmesi de, Sultan'ın Gallan'lara ihanetinin ortaya çıkması da savaş için yeterli bir neden olurdu.

Silahımın olmasının nedeni, kardeşimi öldürebileceğim bir fırsat yakalarsam bunu kaçırmamamdı.

Hayır. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Jin haklıydı. Aile ve kan bağı aynı şeyler değildi. Noorsham'ın öldüğünü görmek istemezdim ama bu bir savaştı. Benim ne istediğimin önemi yoktu.

Naguib'in küçük ordusu Fahali'ye yaklaşırken, omurgamla sırtımı yasladığım kaya arasında kalbim hızla atmaya başladı.

Yanımdaki Jin'in elindeki bir şeye kaşlarını çatarak baktığını fark ettim. Başımı uzattığımda, bunun eski pirinç pusulası olduğunu gördüm. Pusulanın iğnesi hızla

titreşiyordu. Bunun olduğunu daha önce yalnızca bir kere görmüştüm. Ahmed'le Jin yan yana dururken.

"Neden böyle oluyor?" diye fısıldadım. Naguib'in ordusu artık o kadar yakınımızdaydı ki, daha yüksek sesle söylediğim bir şey kanyondan onlara kadar ulaşabilirdi.

"Bu, Ahmed'in hareket halinde olduğu anlamına geliyor. Ama Ahmed'in ne yaptığımızı bilmesinin imkânı yok."

"Bunu ona Delila söyledi," dedim. Delila, küçükken geceleri uyumayıp, Jin'in hayatta olduğunu yüksek sesle söylemeye çalıştığını anlatmıştı. Onun güvende olduğunu. Çok yakında eve döneceğini. Söyleyebildiği takdirde bu doğru demekti. Şu anda başımızı yeterince belaya sokmuştuk. Delila bunu anlamıştı ve Ahmed bizi bulmak için geliyordu.

"Ahmed bize ulaşmadan işimizi bitirip buradan uzaklaşmak zorundayız." Jin, pusulayı cebine soktu. Birdenbire öfkeye kapıldım. Jin kendi kardeşini hayatta tutmak için çabalarken, ben benimkine silah doğrultmuştum.

"Hala," dedi Shazad. "Şimdi."

"Ah, bu kadar kolay, ha?" dedi Hala, iğneleyici bir tonda. Ama aynı anda derin bir nefes alıp, aynı şeyi görmeleri için üç düzine askerin zihnine girdi.

Naguib'in askerlerine gösterdiğimiz sanrıyı biz de gördük. Sanrıda, şehrin kapıları açıldı ve dışarı Gallan üniformaları içinde bir düzine atlı asker çıktı. Kanyonun ucundan baktığımda yalnızca Gallan askerlerinin keplerini görebiliyordum. Atlılar Naguib'in ordusuna doğru ilerliyordu.

Bu Gallan askerleri gerçek değildi. Ama bunun sanrı olduğunu bilmeyen biri için yeterince gerçek görünüyor-

lardı. Sanrının Naguib'in askerlerinde yaratacağı etki, şu anda şehrin duvarlarına tırmandıklarını gördüğüm gerçek Gallan askerlerinin de kafalarını karıştıracaktı. Gerçek Gallan askerleri, sanrı karşısında afallamış, müttefik olduklarını sandıkları Miraji askerlerine bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Naguib öne eğilerek silahına bir şey söyledi. Noorsham atından inip Gallan askerlerini karşılamak için yürümeye başladı. Düşmanla birlikte kendi askerlerini de yakmaması için, Naugib onun kendileriyle arasında güvenli bir mesafe açmasını istemişti herhalde.

Olmak üzere. Bir adım daha. Noorsham ellerini kaldırdı. *Olmak üzere.*

Sıcaklık dalgası fiziksel bir darbe gibiydi. Sanrının uzağında, dağ yamacında siper almama rağmen bunu ben bile hissetmiştim. İçgüdüsel bir şekilde geriledim; diğer herkes de aynısını yaptı. Gördüğüm ilk şey, Noorsham'ın ayaklarının altındaki kumların kararması oldu. Ardından, Hala sanrısının ikinci kısmına geçti. Sahte Gallan askerleri çığlıklar atmaya başladı. Bahi gibi acıyla haykırıyorlardı. Bu çığlıklar, Naguib'in askerlerinin zihnine Hala tarafından yerleştirilmişti. Hava bile yanık kokusu taşıyordu.

Noorsham ilerledi.

Birkaç adım daha. Kalbim küt küt atıyordu.

Noorsham, sahte Gallan askerlerini kutsuyormuş gibi ellerini kaldırdı.

Bir adım daha.

Sıcaklık kumları aşarak şehrin duvarlarına çarptı. Gerçek Gallan askerlerine... Birdenbire atılan gerçek çığ-

lıkları duydum. Ama gerçek yanık kokusu Hala'nın dikkatini dağıtmıştı. Yarattığı sanrı bozuldu.

Askerlerden biri diğerlerine bağırarak siper aldığımız noktayı gösterdi. Görünmezliğimiz yok olmuştu. Silahlar bize döndü. İlk kurşun önümdeki kayadan sekmeden birkaç saniye önce kanyonun kenarından uzaklaştım. Tabancam elimdeydi.

Tepemizde daireler çizerek uçan Izz tiz bir çığlık attı. Hala'nın sanrısı bütünüyle çökerken, Izz Noorsham'a doğru dalışa geçti. Küçük bronz figür çarpışmanın etkisiyle devrilirken, yere inen Izz devasa bir maymuna dönüştü. Başımı başka bir yöne çevirdim. Izz'ın bakır zırhı aşıp Noorham'ın kafatasına girecek darbesini görmek istemedim.

"Izz!" Hala'nın çığlığıyla gözlerimi yeniden şehrin duvarlarının önüne çevirdim.

Noorsham ayağa kalkıyordu. Kumların üzerindeki Izz ise esas hali olan oğlan çocuğuna dönüşmüştü. Bir an için öldüğünü düşünsem de, Izz sırtüstü döndü. Boynundaki korkunç yanık izini gördüğümde bu acıyı kendi tenimde hissettim.

Noorsham elini, Izz'ın başının üzerine kaldırdı.

Izz'ın adını haykırdım.

Haykırışım, başka bir çığlıkla bastırıldı. Kanyonda, başının üzerinde mavi tüyler olan, devasa, kahverengi bir Simurg daha belirmişti.

Maz. Sırtında Ahmed vardı.

Maz, kardeşinin olduğu yere doğru dalışa geçti. Bunu gören Noorsham, diğer elini Maz'a doğru kaldırdı. Maz'ın kanatlarının ucu alev aldı. *Hayır!*

Hızla ayaklandığım için, siper aldığımız dağın kena-

rında sendeledim. Noorsham artık görüş alanımdaydı. Parmağım tetiğe kaydı.

Kurşunumun zırh göğüslüğünün tam ortasına isabet etmesiyle Noorsham sendeledi. Başını geriye attı. Mesafeye rağmen, maskesinin ardındaki iki mavi noktacık olan gözlerini görebiliyordum. O da beni gördü.

Uzun zamandır kayıp olan bir arkadaşına uzanırmış gibi ellerini kaldırdı.

Sıcaklık dalgası ayaklarımı yerden kesti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kumların üzerinde sırtüstü yatmış, gökyüzüne bakıyordum. Gökyüzü, gözlerimin... Noorsham'ın gözlerinin rengindeydi. Sıcaklık dalgası beni dağ yamacından aşağı düşürmüştü.

Yaklaşık altı metre yükseklikten düşmüştüm. Ölmem gerekirdi. Ama kısa bir süre için bilincimi kaybetmeden hemen önce, kumların yükselerek beni yakaladığını hatırlıyordum.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda bütün vücudum buna itiraz etti. Jin'le Shazad yukarıdan bana bakıyordu. Jin peşimden atlamak için hareketlendiği anda Ahmed onu geri çekti. Aynı anda yakınıma bir kurşun isabet etti. Demek ki Ahmed'le Maz güvenli bir şekilde yere inmişlerdi. Neden kaçmıyorlardı? Neden uçup gitmi-

yorlardı? İkizlerin yaraları çok mu ağırdı?

Dirseğimin dibine bir kurşun daha isabet etti.

İçgüdüsel bir hamleyle, yuvarlanarak olduğum yerden uzaklaştım. Parmaklarım silahımı aranıyordu. Düşerken silahımı kaybetmiştim.

Naguib'in küçük ordusu bize doğru geliyordu.

Yanlarında Noorsham yokken bile adil bir çarpışma olmazdı bu. Kaldı ki, Noorsham vardı. Artık onu görebiliyordum. Silahım olsa tertemiz bir atışla onu indirebilirdim. Ama silahım yoktu.

Ağrıyan parmaklarımı kıpırdattım. Sağ elime bağlı kırmızı sarığı hızla çözüp boynuma doladım. Her hareketimde kum tanelerinin buna karşılık vererek yer değiştirdiğini hissediyordum. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Dünyadaki on altı yılımı Cindölü olarak değil, tabancalı kız olarak geçirmiştim. Hala'nın insanların zihinlerinde sanrılar yarattığını, Delila'nın gerçekliği değiştirdiğini, Noorsham'ın dünyayı ateşe verdiğini görmüştüm.

Bu onların doğalarında vardı.

Bana doğal gelen tabancalardı; kum taneleri değil. Diğer taraftan, bu ham güç, öğrendiğim bir şey değil, benim parçamdı. En derinlerimdeki bir şey beni kuma bağlıyordu. Bu her neyse, ölümden önceki zamanlara dek uzanan babamın soyundan geliyordu.

Noorsham'la göz göze geldik. Ellerinden birini arkadaşlarıma uzatmıştı. Onları canlı canlı yakacaktı.

Ellerimi kaldırıp, bütün enerjimi ve konsantrasyonumu yeni bulduğum güce aktardığım anda kum taneleri Noorsham'ın arkasında havaya kalkarak, Naguib'in

adamlarıyla arasında bir duvar gibi yükseldi. O ve arkadaşlarımın arasında...

İçime yayılan canlılığı hissettim. Başarmıştım. Bütün vücudum titriyordu. Gösterdiğim çaba nedeniyle yüzümden ter boşalıyordu. Boğazımda yükselen safrayı hissediyordum. Noorsham haklıydı. Ben de onun gibiydim. Bu, şehirleri yerle bir edecek türden bir güçtü. Kontrol edemediğim; benden koparak Son Eyalet'in tamamından intikam almaya yönelebilecek; hırsını almak için denizi kumla doldurabilecek bir güç.

Kumdan duvarı yükseltmeye devam ettim. Sonunda, Noorsham'la ben duvarın bir tarafında, Naguib'le isyancılar diğer tarafında kaldı.

Artık adil bir çarpışma olabilirdi.

Noorsham'ın ellerini havaya kaldırmasıyla, ayaklarımın altındaki alan karardı. Geriye doğru sendeledim. Kumdan duvarın arkasından gelen bir el silah sesiyle haykırışı duydum. Kurşunun Naguib'in adamlarından birini bulduğunu umut etmekten başka şansım yoktu.

Noorsham da sese dönmüştü. Vücudundan çıkan sıcaklık dalgası kumdan duvara yöneldi. Kum taneleri cama dönüşürken kollarımı yüzüme siper edip gözlerimi sıksıkı kapadım. Patlayan duvardan fırlayan cam parçaları kollarıma, kafatasıma, bacaklarıma yağdı. Başımı kaldırıp baktığımda, kollarımın kanla kaplandığını gördüm.

"Amani." Pirinç zırhının derinlerinden gelen Noorsham'ın sesini duydum. "Neden benimle savaşıyorsun? Peşinde olduğum sen değilsin. Onlar." Kollarını açarak Gallan askerleriyle isyancıları gösterdi.

"Onlar ve kendi halkının yaşadığı bu şehir."

Noorsham'ı onlardan uzaklaştırmak zorundaydım. Geriye doğru sarsak bir adım atıp, yeniden bir kum fırtınasına dönüşen kum tanelerini benimle birlikte geriye çektim. Bunu yaptığım için Noorsham da bana doğru yönelmek durumunda kaldı. Onu çarpışmadan uzaklaştırıyordum. Geriye yalnızca ikimiz kalmalıydık.

Bu, Cindöllerini ilgilendiren bir durumdu. Hesabımızı kendimiz görecektik.

Bir kurşunun baldırımı sıyırarak geçtiği bacağımda yakıcı bir acı duydum. Çığlık atarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Demirin beni sıyırarak geçmesi bile yeterli olmuştu.

Kum üzerindeki kontrolümü kaybettim. Bizi çarpışmadan ayıran kum fırtınası dağıldı. Nefesimi tutup kontrolümü yeniden kazanmaya çalıştığımda, bunun işe yaramadığını gördüm.

Artık çarpışmayı görebiliyordum. İsyancılar, Naguib'in ordusuyla karşı karşıya kalmıştı. Neyse ki Naguib'in adamlarının yarısı, Hala'nın zihinlerine soktuğu, aslında olmayan düşmanlarla çarpışmaya devam ediyordu. Devasa hayvanlardan küçük kuşlara, bir biçimden diğerine giren ikizler pençelerini adamların gözlerine sokuyorlardı. Aynı anda iki askerle dövüşen Shazad'ın kılıçları, bulanık görünecek kadar hızlı hareket ediyordu. Sırt sırta veren Jin'le Ahmed, bütün hayatlarını bunu yaparak geçirmiş gibi, senkronize hareket ediyorlardı. Sanırım gerçekten de hayatlarını bunu yaparak geçirmişlerdi.

İsyancılar kendilerini korumayı başarıyordu. Ama çoktan onlara dönmüş olan Noorsham'ın cepheyi yerle bir etmeye hazırlandığını gördüm. Bir kez daha içimdeki güce

ulaşmaya odaklandım. Ama boynuma dayanan silahın namlusuyla dikkatim dağıldı. Demir namlunun tenime dokunuşu beni bir kez daha insana çevirmişti.

"Ellerini başının üzerine koy." Ağır aksanlı bu sesin General Dumas'a ait olduğunu anlamam için dönüp bakmama gerek yoktu.

Hayatımda ilk defa bana denileni yaptım.

Çok kısa sürede etrafım iki düzine Gallan askeriyle sarıldı. Tamamı zırhlı ve silahlı olan askerler savaşmaya hazır görünüyorlardı.

Gözlerim Noorsham'a kilitlenmişti. Birkaç adım ileride kıpırtısız bir halde dikiliyordu. Sırtı, kendi ordusuyla Cindölleri ve isyancılardan oluşan çetem arasındaki çarpışmaya dönüktü. Bir kez daha meraklı bir kuş gibi başını eğmiş, Gallan askerlerinin arasında kalan bana bakıyordu.

Dumas, elindeki silahı bir an olsun tenimden çekmeden, namlu alnıma gelene dek ağır adımlarla etrafımda döndü. Artık çarpışmayla aramda duruyordu. Ne çarpışmayı ne de Noorsham'ı görebiliyordum.

Boynumdaki sarığı hızla çekip askerlerden birine verdi. Asker sarıkla gözlerimi bağladı.

Dünya kararmadan önce son gördüğüm şey, Dumas'ın beni öldürmek için silahını kaldırması oldu.

Sarığın ardındaki gözlerimi kapadım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Silah sesi yerine bir çığlık duydum.

Metal namlunun soğukluğunun alnımdan çekildiğini hissettim. Bunu fırsat bilerek kendimi yana, kumların üzerine attım. Aynı esnada gözlerimi kapatan sarığı çıkardım. Gördüğüm manzara hem dehşet verici hem de muhteşemdi.

General Dumas alev alev yanıyordu. Bahi gibi... Dumas dizlerinin üzerine çöktüğünde, arkasında duran Noorsham'ı gördüm. İnananları kutsayan bir din adamı gibi tek elini havaya kaldırmıştı. Gallan askerleri silahlarını ona çevirip arka arkaya ateş ettiler. Ama hissettikleri panikle doğru düzgün nişan alamadıklarından kurşunların çoğu Noorsham'ı ıskaladı. Göğsüne isabet eden bir-iki kurşunsa zırhında oyuk açmaktan başka bir zarar vermedi.

Ama en yakınımdaki Gallan askeri telaşlı görünmüyordu. Acele etmeden, dikkatle nişan aldı. Namlusuna baktığımda nereye nişan aldığını anladım. Temiz bir atış olacaktı.

Askerin parmağı tetiği çekmek üzereyken elimi kaldırdım. Ayaklarının altındaki kumlar patlayarak dengesini bozdu. Haykırışı, Noorsham'ın dikkatini çekmişti. Bir saniye sonra, alev alan askerin acı dolu çığlıklar attığını duydum.

Diğer Gallan askerlerinden biri silahını kaldırıp bana döndü. Tabanca kullandığımda olduğu gibi, ellerim içgüdüsel bir şekilde hareket etti. Tetik çekmek kadar tanıdık bir şey yapıyordum sanki.

Çölün içinden kumdan bir vücut çıktı. Parmaklarımı oynattığımda, kumdan kollar askeri boğazından yakalayıp aşağı çekti.

Aynı esnada bir başka kumdan vücut çarpışmanın içine daldı. Askerlerden biri ateş etse de, göğsünün içinden geçen kurşun kumdan vücuda hiçbir zarar vermedi. Kumdan vücut çoktan askerin tepesine binip silahını elinden almıştı. Kumların içinden vücutlar çıkmaya devam etti. En sonunda bir düzine kadar kumdan vücut askerlere saldırırken, Noorsham da bu askerleri teker teker yakmaya başladı. Shazad'ın kılıçlarıyla hareket etmesine benzer şekilde, artık ben de bir kum fırtınası gibi hareket ediyordum. Bütün çöl benim silahımdı. Kumlar ayaklarımla birlikte dönüyordu. Bana bıçak savuran bir askerden kurtuldum. Elimi kaldırdığımda, askerin yüzü kumla kaplandı.

Ve birdenbire her yer sessizleşti.

Etrafıma baktım. Süren çarpışma esnasında Faha-

li'nin duvarlarını aşıp şehre girdiğimizi fark ettim. Gallan askerleri yok olmuştu. Geriye Noorsham'la ben kalmıştık. Boş bir sokakta birbirimize bakıyorduk. Halk evlerine kapanmıştı. Pencerelerin birinde bir hareket sezdim. Bizi izleyen biri vardı.

Noorsham'ın zırhından yansıyan güneş ışığı gözlerimi alıyordu. Kalbinin yakınlarına düşen bir noktada, zırhında bir oyuk vardı. Bu, sıktığım son kurşunun eseri olmalıydı.

Kumların kaosu sona erdiğinden, her yer sessiz, kıpırtısızdı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Noorsham. Sözcükleri vurgularken sesinin iniş çıkışı Son Eyalet aksanını açığa çıkarmıştı. Onunla ilgili her şey acı verici ölçüde tanıdıktı. Noorsham bana terk ettiğim kasabayı, tenime işlemiş çöl sıcağını, açık çöl gökyüzünün rengindeki gözlerimizi, gökyüzünde yıldızların olmadığı antik bir zamanda gerçekleşmiş eski bir savaşa dek uzanan kan bağımızı anımsatıyordu.

Koşan birilerinin ayak seslerini duyuyordum. Burada işimiz henüz sona ermemişti. Fahali bir sınır şehri olduğundan çok fazla muhafız barındırıyordu. Noorsham'ın, şimdiden ateş kırmızısına dönüşmüş elini kaldırdığını gördüm.

"Noorsham! Bunu yapmak istemezsin." Kalbim deliler gibi atmaya devam ediyordu. Noorsham tereddütte kaldı.

"Noorsham," diye seslendi bir başkası. Noorsham'la aynı anda sesin geldiği yöne baktık. Şehrin duvarındaki Naguib yukarıdan bize bakıyordu. İsyancılarla süren çarpışmadan kaçmıştı. "Senin işin daha bitmedi."

O anda sokağa fırlayan iki düzine Gallan askeri etrafımızı sardı. Silahlarını çekmişlerdi. Gırtlaktan gelen bir

sesle konuştukları kendi dillerinde bağırıyorlardı. Kuma uzandım. Generalleri ölmüştü. Artık onlara ateş emri verecek bir komutanları yoktu. Ama aralarından biri ateş etmeye karar verebilirdi.

Naguib elini kaldırdığında, parmaklarının birinde bronz bir yüzük olduğunu gördüm. Yüzükle, Noorsham'ın zırhı aynı maddeden yapılmıştı sanki. Yüzüğün üzerine sözcükler kazınmıştı. Bu sözcüklerin, Noorsham'ın gerçek adı olduğunu düşündüm. Atiyah'ın, Cin sevgilisinin gerçek adını bilmesi gibi... Açgözlü bir tüccarın ya da aşırı gururlu bir hükümdarın çölde karşılaştığı bir Cin'i kontrol etmeye çalıştığı bütün hikâyelerdeki gibi... Cinler sırlarını kıskançlıkla saklasalar da, sevdikleri kadınlara bu sırları açmalarıyla tanınırlardı.

Yüzüğün üzerindeki sözcüklerin benim de gerçek adım olduğunu fark ettim. Noorsham'la babamızın adı.

"Şehri yak."

Noorsham'ın mavi gözleri bana döndü. Birbirimizi anladığımızı gördüm. Beni öldürmek istemiyordu. Beni kucaklamak, kutsamak ya da yakmak istermiş gibi, ellerini bana doğru kaldırdı. Ellerinin belli belirsiz bir hareketiyle yüzümün etrafındaki havanın ısındığını hissettim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve bunu yapmak için tek bir şansım vardı.

Ellerime kum taneleri yapışmıştı. Parmaklarımı hafifçe kıpırdattım. Gücünü bastırmaya çalışsa da Noorsham'ın yarattığı sıcaklık artarken kumlar parmaklarıma yanıt verdi. Gallan'ların silahları Noorsham'la aramda gidip geliyordu. Kararsız kalmışlardı. Noorsham'ın ateşi santim santim bana yaklaşıyordu. Ayaklarıma doğru. Par-

maklarımdaki kumları bir kurşuna dönüştürdüm.

Dünya tanıdık bir şekilde netlik kazandı. Bir kez daha, kendimi Leşçukuru'ndaki hendekte dikilen çaresiz kız gibi hissettim.

Son bir atışım kalmıştı.

İyi nişan almalıydım.

Tek bir harekette, elimi ateş ediyormuş gibi öne uzattım. Kumlar da elimle birlikte öne çıktı. Bu defa hiçbir şey kontrolsüz değildi.

Tek bir kurşun.

Kurşun Noorsham'ın yüzüne isabet ederek geriye sendelemesine neden oldu. Noorsham haykırırken, kurşun da yeniden kuma dönüştü. Sıcaklık dalgası yok olmuştu.

Noorsham başını kaldırıp bana baktığında nefesimi tuttum. Maskesinin kilidi açılmıştı. Bunu yapan kumun gücüydü. Noorsham'ın titreyen ellerinin yüzüne uzanmasını izledim. Başının tamamını kapatan bronz maske çıktı.

Maske olmadan çok genç görünüyordu. Tozluyol'daki amcamın dükkânında gördüğüm mavi gözlü, laf ebesi çocuk kadar gençti. Narin, ölüme yazgılı çocuk.

Onunla ilgili her konuda yanılmıştım.

"Yanması gereken bu şehir değil," dedi Noorsham, elini Naguib'e doğru kaldırarak.

Noorsham'dan öfkeli bir dalga olarak kopan sıcaklık önüne çıkan her şeyi yakarak ilerledi. Gallan askerleri silahlarını Noorsham'a çevirdi. Bunu gördüğümde iki elimi birden havaya kaldırdım. Ellerimle birlikte yükselen kumlar Noorsham'ı kurşunlardan korurken, sıcaklık dalgası düşmanımıza ulaştı.

Naguib çığlıklar atmaya başladı.

Otuzuncu Bölüm

Çölde doğmuştum. Çöl benim bir parçamdı. Naguib'in yanmasının ardından gelen çarpışmaya dair yalnızca bunu hatırlıyordum. Kaos, kumlar, bana dokunamayan kurşunlar... Bütün düşmanlarım ortadan kalktığında, yere çökerek sırtımı bir duvara yasladım. Artık biri beni vurmak ya da yakmak istese bile, bununla ilgilenemeyecek kadar yorgun hissediyordum kendimi.

"Amani." Gözlerimi açtım. Jin, Fahali'nin kapısında duruyordu. Beni gördüğünde yüzü aydınlandı. Rahatlayarak bana doğru koştu. "Tanrı'ya şükür."

"Sen Tanrı'ya inanmazsın," dedim. Aramızda kalan mesafeyi öpücüğüyle kapatırken sesim inler gibi çıkmıştı.

Arkamızda duran biri boğazını temizlediğinde Jin'le ayrıldık.

Aynı şekilde kollarını kavuşturmuş ikizler birkaç adım ilerimizde dikilmişlerdi. Vücutlarının bazı yerlerinde yanıklar olsa da, kötü görünmüyorlardı. "Hayatınızı kurtardığımız için bizi böyle mi tebrik edeceksiniz?" diye sordu Maz. "Çünkü bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

"Ben bu konuda ne hissettiğimi biliyorum," dedi Izz.

"Ben de ikinizin birden burnunu kırmak konusunda ne hissettiğimi biliyorum." Shazad, adımlarını bozmadan tek eliyle Izz'ı iterek geçip önümüzde durdu. Arkasından gelen Hala'nın altından teni artık kan kırmızısıydı. Onlara bakarken çarpışmanın sona erdiğini anladım. Hepimiz hayattaydık. Öylesine büyük bir rahatlama hissettim ki, ağlamak istedim. Shazad palasını omzundaki kınına soktuktan sonra beni kendine çekerek kucakladı. Minnetle kendimi onun kollarına bıraktım.

Shazad'la ayrıldığımızda etrafımızda insanların olduğunu fark ettim. Fahali halkı etrafımızda toplanıyor ama bize bakmıyordu. Sokaktaki herkesin gözü Ahmed'in üzerindeydi.

Ahmed, yanında üç Miraji askeriyle, şehir kapılarının dışında duruyordu. Ahmed'in kendileriyle ilgili vereceği kararı bekliyormuş gibi dizlerinin üzerine çöküp başlarını eğmiş bu askerlerin savaş esiri olduğunu düşündüm.

Ahmed gerçekten de bir prens gibi hareket ediyordu. Bunu artık görebiliyordum. Kendisine *majesteleri* demem istemeyen, güler yüzlü, dost canlısı Ahmed gitmişti. Ama tahta çıkmaya hazır, kibirli bir hükümdar da değildi. Savaştan yeni çıkmış efsanevi bir savaşçı gibi görünüyordu. Bu ülkeyi yönetebilecek biri gibi.

"Ne oldu?" diye sordum, Shazad'a yaslanarak. Benim için Naguib'in ölümünden sonrası bulanıktı.

"Hayatta kalan Gallan askerleri geri çekildi," dedi Shazad, alçak sesle. "Atlarını kuzeye doğru sürdüler. Krallarına, Sultan'ın kendilerini öldürmeye çalıştığını anlattıklarında, ittifakları bozulacak. Naguib'in ordusuysa, komutanları öldükten sonra teslim oldu. Herkes onun cayır cayır yandığını gördü."

"Peki Noorsham? Çarpışmada onun..."

"O da ortalıktan kayboldu." Bunu derken Shazad'ın çenesi gerilmişti.

Demek Noorsham kaçmıştı. Hissettiğim rahatlamanın yüzüme yansımamasına çalıştım. Noorsham, Bahi'yi öldürmüştü. Shazad'ın penceresinin altında körkütük sarhoş bir halde serenat yapan, Shazad için isyana katılan çocuk... Ama Noorsham da benim kardeşimdi. İsterse bütün çölü yok edebilecek güce sahip kardeşim, çölün bir yerlerindeydi. Ve benim gerçek adımı biliyordu.

"Sizi öldürmeyeceğim." Ahmed, teslim olan Miraji askerleriyle konuşuyordu. Sesi, etrafımızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksekti. "Gallan'lar on yıllardır yargısız infazlarla insanlarımızı öldürüyor. Ama Gallan'ların çölümüzdeki hâkimiyeti çok yakında sona erecek."

Üç Miraji askerinden biri, buradan canını kurtararak çıkabileceğini fark etmiş gibi başını kaldırdı. "Sizi, babama benden bir mesaj götürmeniz şartıyla serbest bırakacağım."

Ahmed'in *babam* demesiyle birlikte kalabalıktan uğultu yükseldi. Ahmed bunun farkına vardıysa bile, belli etmedi. "Babama, Fahali'nin artık benim korumam al-

tında olduğunu söyleyeceksiniz. Ve orta dağların batısında da kalan bütün şehirleri hâkimiyetim altına alacağımı. Gallan'larla ittifakı olmadan, babam kendisini istemeyen bu ülkenin hükümdarı olamaz. Halkının isteklerini dinlemiyorsa, benim isteklerimi dinleyecek. Öyle ya da böyle, bir gün bu ülkenin tahtını ele geçireceğim. Ama o ana dek, bu insanlar benim halkım."

Herkesin gözü, üç askere bakan Ahmed'in üzerindeydi. Askerler, Ahmed'in mesajıyla Sultan'a gitmek yerine Miraji'den kaçmayı tercih edebilirdi. Ama hikâyeler çölün her yerine ulaşırdı. Sultan, Asi Prens'in Fahali savaşının küllerinin üzerinde, krallığı ele geçirmek için kendisine meydan okuduğunu duyacaktı. "Halkıma zarar verirse, bu savaşı onun kapısına dek götürürüm."

"Yeni bir şafak!" Ahmed konuşmasını bitirmemişken kalabalığın içinden biri coşkuyla haykırdı.

"Yeni bir çöl!" Çok daha fazla insan buna karşılık verdi.

"Yeni bir şafak! Yeni bir çöl!" Haykırışlar Fahali'nin tamamına yayılırken, binlerce Miraji'li aynı anda prensleri, kahramanları, hepimiz için bağırıyordu.

Şehirden ayrılıp Dev Vadisi'ne doğru ilerlemeye başladığımızda güneş batıyordu. Bugün olanlar Sultan'ın kulağına ulaştığında, kimse ona bitkin ve üzgün görünen bir avuç isyancı olduğumuzu söylemeyecekti. Kimse ona yaklaşan büyük savaşı kaldırabilecek gibi görünmediğimizi söylemeyecekti. Kimse ona aramızdan bazılarının bu savaşı kazanıp kazanamayacağımızdan emin olmadığını söylemeyecekti. Sultan yalnızca Fahali'den galip ayrıldığımızı ve hâlâ hayatta olduğumuzu bilecekti.

Ve yarın, güneş yeni bir çölün üzerinde doğacaktı.

Teşekkürler

Bu kitap, bir başına olduğu bir hayattan, kendisinden daha büyük bir şeyin parçası olmaya yönelen bir kız hakkında. Bir yazarın ilk kitabını yayınlatma yolculuğunun da benzer bir hikâye olduğunu düşünüyorum.

Bu yolculukta teşekkür etmem gereken ilk kişi temsilcim Molly Ker Hawn'dır. Tanıştığımızda bu adı ilk kez Molly'nin söylediği ana dek, Amani'nin adının yüksek sesle söylendiğini sanırım hiç duymamıştım. Molly'yle tanıştığımız anı, benden başka ilk kez bir başkasının bu kitaba inandığı an olarak hatırlayacağım. Tanıştığımız günden itibaren, Molly kitabımı hayal bile edemeyeceğim yerlere taşıdı. Attığım her adımda beni destekleyip yönlendirdikleri için Molly ve Bent Agency ekibini oluşturan diğer harika insanlara minnettarım.

Kitabın editörleri Kendra Levin ve Alice Swan olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Kendra'yla Alice hikâye üzerinde hevesle çalıştılar ve kitabın gitmesi gereken yere yönelmesinde kılavuzluk ettiler. Bana şans vermenizden Star Wars ve Çehov referanslarıyla dolu mektuplarımı düzenlemenize ve altı saatlik telefon

konuşmalarımıza dek her şey için teşekkürler. Ama en önemlisi, ilk kitabını yazarken çözmesi gereken çok fazla şey olan genç bir yazara gösterdiğiniz sonsuz sabır için teşekkürler. Bu kitap Viking ve Faber'e ulaştığı için çok memnunum ve hem ABD hem de İngiltere'deki yayınevi çalışanlarına ortaya çıkardıkları harika iş için kendimi borçlu hissediyorum. Yayına hazırlanan bir kitap tahmin bile edemeyeceğim kadar çok insanın elinden geçiyormuş. Bu insanların her birine minnettarım.

Bir başka dil için bu kitabı çevirenler... Yazdıklarımın bilmediğim bir dile çevrilecek olması aklımı başımdan alıyor. Teşekkür ederim.

Bu kitabı aileme ithaf ettim. Yazmanın kuralı "anlatma, göster," ise, ailemin bu kuralı gerçek hayatta mükemmel bir şekilde uyguladığını söyleyebilirim. Ailemden "Sana inanıyoruz," ya da "Ne olursa olsun seni destekliyoruz," gibi klişe laflar asla duymadım. Ama aynı zamanda bunları hissetmediğim tek bir an da hatırlamıyorum.

Yazar olmaya giden süreçte aklımı başımda tutmama yardım eden herkese teşekkür borçluyum. Bu insanların bana yardım etme şekilleri çoğunlukla soyut olduğundan, moral desteğin yanında gelen somut şeyler için teşekkür etmek durumundayım. Bademli kruvasanlar, evinde uyuduğum geceler ve tanıdığım en harika insanlardan biri olduğun için teşekkürler Rachel Rose Smith. Değişiklikler nedeniyle bu kitabı defalarca okuduğun, deneme tahtam ve ilk hayranım olduğun için teşekkürler Michella Domenici. Peçetelere çizdiğin motive edici Taylor Swift resimleri için teşekkürler Jon Andrews. Bütün bir öğle sonrasını benimle beyin fırtınası yaparak

geçirdiğin için teşekkürler Amelia Hodgson. Kitaptaki bomba olayını çözmeye çalıştığım Noel boyunca bana katlandığın ve aklımı başımdan alan, bilimsel tavsiyelerin için teşekkürler kardeşim Max. Bir öğretmen olarak hayatını etrafındaki genç insanlara yapabilecekleri şeyleri anlatarak geçirdiğin ve yeğeninin bir kitap yazmakta olduğu gerçeğini çok doğal bir şekilde karşıladığın için teşekkürler Janet Hamilton-Davies. Kitabını tamamlamaya çalışırken kafası bir karış havada gezinen bir çalışan olarak bana gösterdiğin anlayış için teşekkürler Nick Sims. Bana ARANIYOR posterleri yaptığın ve son yirmi dört yılı benimle birlikte bir şeyler yaratarak geçirdiğin için teşekkürler Justine Caillaud. Tatlı Onaltılıklar... Ne kadar harika bir destek grubu olduğunuzu ve size ne kadar ihtiyacım olduğunu daha yeni anlamaya başlıyorum. Bu kitabın tanıtım turuna benimle birlikte çıkacak herkese şimdiden teşekkürler. Kitabımın kapağını paylaştığınız, çevrimiçi sohbetlerimi ayarladığınız, kitaplar üzerine heyecanlı ve olumlu bakış açınız için bütün blogger'lara teşekkürler. Ve, o anda ne denli gündelik ya da önemsiz görünürse görünsün, bu süreçte bana herhangi bir şekilde destek olan herkese teşekkürler. Kararsız kaldığımda bunu yapabileceğimi söylediğiniz, beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkürler. Roisin Ellison, Tempe Nell, Catherine Parkes, Meredith Sykes, Olivia Bliss, Annik Vrana, Elisa Peccerillo, Anne Murphy, Sophie Cass, Heidi Heilig, Roshani Chokshi, Jessica Cluess, Harriet Reuter Hapgood, Kathryn Purdie, Stephanie Garber, Alexia Casale ve adını yazmayı unuttuğuma emin olduğum diğer herkese teşekkürler.

Sizler kim olduğunuzu biliyorsunuz. Umarım size ne kadar minnettar olduğumu da biliyorsunuzdur.

Kitabımın sonu, hayatta kendi yerini bulan bir kızla ilgili. Bu yüzden, kitabımı okuyan sana teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabı seçtiğin ve bu kitabın yolculuğunun son durağı olduğun için.

UNUTMA,
BU YALNIZCA
BİR OYUN!

STEPHANIE
GARBER

DEX

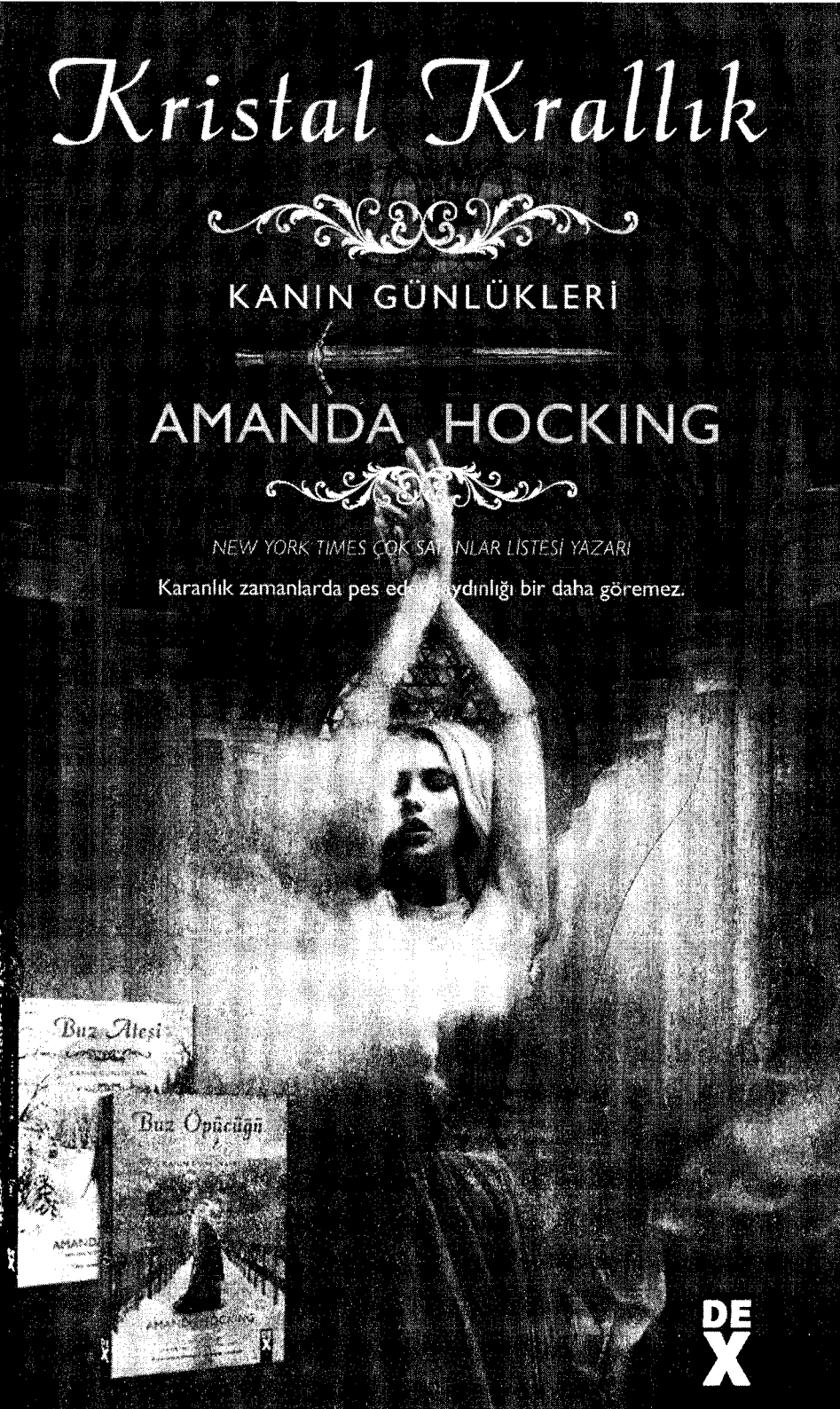
Kristal Krallık

KANIN GÜNLÜKLERİ

AMANDA HOCKING

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR LİSTESİ YAZARI

Karanlık zamanlarda pes edenler aydınlığı bir daha göremez.

DEX